

Minh họa

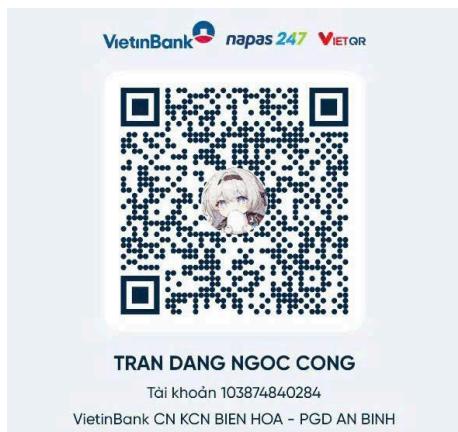






Mở đầu

Gửi tặng tôi một chai Boncha tại đây nếu bạn muốn!!



Mở đầu:

Tại thư viện trường trung học Tsuwabuki sau giờ học.

Tôi ngẩng mặt khỏi trang sách trước mắt, vươn vai một cái thật dài sau quầy thủ thư.

Đã cuối tháng Năm, sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, thư viện rộng rãi không có lấy một bóng người.

“Hôm nay chẳng có ai tới nhỉ.”

“Th-thế chẳng phải tốt hơn sao? Chúng ta không cần phải tiếp chuyện.”

Đáp lời tôi, người thậm chí còn buồn ngẩng đầu ra khỏi cuốn sách là Komari Chika, hội phó câu lạc bộ Văn Học.

Hôm nay cả hai chúng tôi đều đang giúp việc ở thư viện, đảm nhiệm quầy tiếp tân.

Đã một tháng kể từ khi câu lạc bộ Văn Học mới được tái sinh.

Lệnh đình chỉ tạm thời đã được dỡ bỏ, các hoạt động trở lại bình thường. Mọi thứ diễn ra yên bình đến lạ kỳ kể từ đó.

Thậm chí, quãng thời gian bị đình chỉ tạm thời còn tệ hơn—nhà tôi đã bị biến thành phòng sinh hoạt câu lạc bộ thay thế, đó quả thực là những ngày tháng địa ngục.

Ai bảo tôi nói quá thì cứ thử tưởng tượng cái cảm giác của một thằng con trai trung học khi cái kho tàng sách bí mật sau giá sách của mình bị các thành viên nữ trong câu lạc bộ chuyền tay nhau đọc xem.

Nhưng những ngày tủi nhục đó đã qua rồi. Chúng đã qua—.

Cảm thấy thư thái, tôi lật trang đầu cuốn từ điển bách khoa về loài chim.

“Komari, cậu biết không? Thực ra chim ưng có họ với vẹt đấy.”

“B-bộ não của cậu biến thành vẹt rồi hay sao vậy?”

Vừa nghĩ cô nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, thì lại thốt ra câu đó.

Tôi nhún vai, thở dài đầy mệt mỏi rồi đẩy cuốn từ điển bách khoa về phía Komari.

“Thật mà. Người ta phát hiện ra nhờ phân tích DNA mới nhất đấy.”

“Ugh... thật kìa.”

Đây, thấy chưa. Ít ra cũng tin tôi một chút đi chứ.

Komari nhìn vào cuốn từ điển bách khoa, khẽ lầm bầm:

“C-cậu có hứng thú với chim chóc hay gì à?”

“Ừ, tớ đang nghĩ hay là mình nên bắt đầu một sở thích ngoài trời nào đó, giống như một người trẻ tuổi đúng nghĩa ấy.”

“Vì sao lại là chim?”

“Với chim chóc, cậu có thể thưởng thức chúng ngay cả chỉ bằng tiếng kêu mà không cần nhìn thấy. Nghe nói một khi đã đạt đến trình độ của thầy Tanaka thì chỉ cần nghĩ ‘chắc là chúng ở quanh đây thôi’ là cũng đủ rồi—thầy ấy thậm chí còn không cần nhìn thấy con chim thật cơ.”

“Cái đó nghe chẳng giống sở thích của người trẻ tuổi chút nào.”

Hả, không phải sao? Chim ở ngoài trời mà, cậu biết đấy.

“Trường minh thậm chí còn có cả câu lạc bộ ngắm chim đấy. Thế chẳng phải là sở thích của người trẻ tuổi à.”

“Cái câu lạc bộ đó bị đình chỉ vô thời hạn vì họ ngắm những thứ khác ngoài chim rồi mà.”

Nói theo một cách nào đó, chuyện đó vẫn có vẻ khá “tuổi trẻ” đấy chứ.

Komari đẩy cuốn từ điển bách khoa về phía tôi rồi liếc nhìn từ bên cạnh.

“Bỏ chuyện đó sang một bên đi, cô bé đó dạo này có hay đến không? Cái cô bé năm nhất ấy.”

Hử? Ý cậu ấy là Shiratama-san à?

“Tớ nghĩ là gần như ngày nào cũng qua. Lúc nào tớ để ý đến thì đã thấy con bé ở đó rồi.”

“Ugh?! N-ngày nào cũng đến á?!”

“Shiratama-san ngày nào cũng ở trong phòng câu lạc bộ mà. Tớ tưởng cậu biết chuyện đó chứ?”

“...Ch-chết đi.”

Sao tự nhiên tôi lại bị chửi thế này?

Nghĩ lại thì, ngay cả sau khi lệnh đình chỉ tạm thời được dỡ bỏ, có lần em ấy đột nhiên đến nhà tôi và bị Kaju lịch sự đuổi về ngay ngoài cửa. Hai người đó không thể hòa thuận hơn một chút được sao...?

Sau vụ náo loạn ở sảnh tiệc cưới, Shiratama-san đã hoàn toàn hòa nhập vào câu lạc bộ Văn học.

Yanami thì bị thuần hóa bằng đồ ngọt, còn Yakishio thì vẫn cứ là Yakishio.

Ngay cả Komari, người mà tôi đã lo lắng, giờ cũng có thể nói được đến hai từ với Shiratama-san khi tâm trạng cô ấy tốt.

Shiratama-san mà chúng ta đang nói đến thỉnh thoảng còn được nhìn thấy đang nói chuyện với thầy Tanaka ở ngoài hành lang.

Nếu không biết rõ ngọn ngành sự việc, khi nhìn vào họ trông chẳng khác nào một cặp thầy giáo và học sinh thân thiện bình thường.

Chẳng ai nghi ngờ rằng em ấy là một con mèo ranh mãnh đang cố gắng cướp đoạt người chồng sắp cưới của chị gái mình—.

Ngay lúc đó, một cuốn sách được đặt lên quầy nơi tôi đang ngồi. Hóa ra là có khách.

Tên cuốn sách tôi cầm lên là *Bắt đầu cuộc sống tinh thức với Y học cổ truyền Trung Quốc*.

Tên trên phiếu mượn—Basori Tiara.

“Um, tớ muốn mượn cuốn này.”

“À, vâng, được thôi.”

Là hội phó hội học sinh. Dấu hiệu nhận biết của cô ấy là mái tóc thường được buộc cao chỉnh tề.

Trông cô ấy nghiêm túc như vẻ bề ngoài, nhưng có lẽ hơi... khác người.

Ngay cả khi tôi đang làm thủ tục mượn sách, Tiara-san vẫn cứ nhìn xung quanh một cách lo lắng.

“Um, xong rồi đây.”

“Hả? À, tớ xin lỗi.”

Sau khi nhận sách, Tiara-san vẫn không rời khỏi chỗ.

“Cậu đang tìm cuốn sách nào khác à?”

“Um...thì là, hôm nay tớ đến đây là vì có chuyện muốn nói với Nukumizu-san.”

“Hả.”

Tiara-san liếc nhìn Komari, người đã cưng đờ người, rồi khẽ hắng giọng.

“Um, Nukumizu-san! Tớ đến đây là vì có một yêu cầu muốn nhờ cậu giúp đỡ!”

“...Hả.”

“.....”

Sao giờ lại im lặng thế?

Komari huých khuỷu tay vào người tôi dưới quầy nên tôi không còn cách nào khác ngoài việc lén tiếng.

“Um...Cụ thể yêu cầu là gì vậy?”

“À, vâng! Um, yêu cầu là, thì là, nói cách khác, t-tớ... không phải tớ muốn cậu đâu, ý tớ là, không phải thế, nhưng, AHHH!”

Tiara-san nghiêng người về phía trước rồi đập cả hai tay xuống quầy.

“Nói tóm lại—tớ muốn cậu!”

...Cô ấy vừa nói cái gì vậy?

Đối diện Tiara-san, người đang thở dốc một cách nặng nề, tôi khẽ nói:

“Um, Tiara-san. Hiện tại tớ đang giúp việc ở thư viện nên cậu có thể đợi đến khi tớ xong việc được không?”

“...À, được thôi. Vậy tớ sẽ đợi. Với lại, xin cậu đừng gọi tớ bằng tên riêng nữa.”

Tiara-san cúi đầu lịch sự rồi ngồi xuống một chiếc ghế giàn quầy.

Nhìn cô ấy bắt đầu đọc sách, tôi khẽ thở dài hết sức có thể.

...Có vẻ như một chuyện rắc rối nữa lại sắp bắt đầu rồi.

Còn Komari, làm ơn đừng đá chân tôi dưới quày nữa.

Chương 1

Thất bại Đầu Tiên: Hoàn Toàn Không Có Động Cơ Thầm Kín

Những ngày này, dường như mặt trời lặn muộn hơn hẳn.

Ánh hoàng hôn dịu dàng len lỏi vào phòng sinh hoạt câu lạc bộ, nhẹ nhàng chiếu lên Tiara-san, người đang bị bao quanh giữa vòng vây của các cô gái câu lạc bộ Văn Học.

“Trà của Basori-senpai đây ạ.”

“À, cảm ơn em.”

Người đặt tách trà nóng hổi xuống với nụ cười rạng rỡ là Shiratama Riko, học sinh năm nhất. Cô bé đứng sau Tiara-san như một vệ sĩ tận tụy với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nhin Tiara-san cảm thấy hơi bồn chồn, Yanami liền đưa ra một hộp bánh quy.

“Basori-san, cậu ăn chút nhé?”

“À, được rồi, cảm ơn cậu.”

Tiara-san đón lấy chiếc bánh quy với vẻ mặt nhẹ nhõm—Nhưng ngay sau đó trở nên bối rối.

“Uhm.... Mọi người cứ nhìn chằm chằm như thế này, tôi không thoải mái được”

Không trách được Tiara-san lại cảm thấy hoang mang.

Yanami chồm người về phía trước, mắt không rời khỏi đôi bàn tay của Basori-san.

Tôi khẽ thở dài, gõ nhẹ vào lưng ghế.

“Yanami-san. Lại đây ngồi ngay ngắn lại và làm một đứa trẻ ngoan đi được chứ?”

“Nukumizu-kun, cậu có nghĩ tôi đang hối hận vì đã cho đi mấy cái bánh không?”

Ừ, tôi nghĩ vậy.

Yanami nhún vai với vẻ mặt mệt mỏi rồi thả người xuống ghế.

“Nghe cho kỹ đây, Nukumizu-kun. Mỗi chiếc bánh này chứa 70 kilocalories.”

“Hả?”

“Vậy nếu Basori-san ăn chiếc bánh mà tôi định ăn thì—cậu hiểu ý tôi chứ? Komari-chan!”

“U?! T-tôi á?”

Komari, người đang dán mắt vào điện thoại ở góc phòng, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Ờ thì... có nghĩa là Yanami sẽ giảm được chút cân.”

“...Sai rồi. Được rồi, tiếp theo là Nukumizu-kun.”

Thì ra đây là kiểu vòng xoay hỏi đáp à.

“Ít nhất thì cậu cũng phải gợi ý cho tớ một chút chứ?”

“Thôi được rồi. Cậu nghĩ lượng calo của tớ sẽ thế nào khi cho đi một chiếc bánh?”

Ý Yanami là sao? Cậu ấy có ăn nó đâu.

“Không calo, đúng không?”

“Sai. Lượng calo mà tớ đáng lẽ sẽ hấp thụ đã chuyển sang cho Basori-san rồi—có nghĩa là tớ bị trừ đi 70 kilocalories.”

“Làm gì có chuyện đó.”

Bất chấp sự phản đối chân thành của tôi, Yanami khoanh tay lại rồi tiếp tục giải thích cái lý thuyết kỳ lạ của cô nàng.

“Nói cách khác, nếu Basori-san ăn 110 chiếc bánh này, cân nặng của tớ sẽ giảm đi một kilogram. Nào, Basori-san, ăn thêm đi.”

“Một chiếc bánh là đủ r—à thôi, cảm ơn cậu.”

Không thể từ chối Yanami, Tiara-san nhận lấy chiếc bánh thứ hai rồi qua nhìn tôi.

“Ừm, tại sao tớ lại phải ngồi ăn bánh quy trong phòng câu lạc bộ văn học vậy?”

“Thủ thư sẽ đến kiểm tra sau khi thư viện đóng cửa nên tớ nghĩ chỗ này sẽ ít bị chú ý hơn.”

“Nhưng rõ ràng là ở đây đông người hơn mà?”

Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng Yanami và mấy đứa kia giống như những sinh vật siêu nhiên bẩn địa vây nên lo lắng cũng vô ích.

“Việc bị người ngoài nghe lỏm chuyện trong CLB—cũng thường hay xảy ra, nên là yên tâm đi”

“Nghe cậu nói thế tớ có nên thật sự yên tâm không...?”

“Vâng, senpai, trà của chị đây ạ.”

“Hả?”

‘Cách’. Shiratama-san đặt thêm một tách trà nữa trước mặt Tiara-san.

Đối diện với hai tách trà đặt cạnh nhau, Tiara-san mở miệng ngơ ngác.

“Em là Shiratama-san phải không? Trà đã—”

“Xin chị cứ dùng trước khi nguội ạ.”

“À, được.”

Sụp... Tiếng Tiara-san uống trà.

Con Yanami thì vẫn đang chăm chú nhìn vào những chiếc bánh quy của Tiara-san. Đúng là câu lạc bộ văn học thường ngày đây mà.

“Vậy, Basori-san. Về chuyện cậu muốn nói với tôi là gì?”

“Cậu thực sự định nói chuyện đó trong tình huống này sao?”

Ừ, tôi định nói đây.

Tiara-san quyết tâm nhét chiếc bánh quy vào miệng, rồi đặt một tờ giấy lên bàn.

“Sẽ mất một lúc để giải thích, nhưng về cơ bản, tôi muốn mượn tên của cậu, Nukumizu-san—”

“Tôi chỉ cần viết tên mình vào đây thôi sao?”

Khi tôi vừa rút cây bút bi ra..

“Hội trưởng!”

Shiratama-san ngăn tôi lại với vẻ mặt kinh ngạc.

“Anh nói gì sai sao?”

“Vâng, anh không thể viết tên mình mà chưa xác nhận trước được.”

“Tỉnh táo lại đi, Nukumizu-kun. Bố tôi từng mù quáng đóng dấu vào một thứ gì đó và sau đó gây ra một mớ hỗn độn đó.”

Yanami cầm tờ giấy trên bàn lên, chớp mắt bối rối.

“Đơn ứng cử vào hội học sinh...? Sao chuyện này lại liên quan đến cậu vậy, Nukumizu-kun?”

“Chắc cậu đã biết nhiệm kỳ của hội học sinh sẽ kết thúc sau hội thao tháng tới.”

Tất nhiên là tôi không biết.

Tiara-san thảng lơng, nhìn thảng vào mắt tôi.

“Tớ đang tranh cử chức chủ tịch hội học sinh khóa tới. Vì vậy, tớ muốn cậu, Nukumizu-san, làm người hỗ trợ cho tớ.”

“Người hỗ trợ? Tớ á?”

Trước tiếng vọng ngớ ngẩn của tôi, Tiara-san nghiêm túc gật đầu.

“Đúng vậy. Nếu có thể, tớ cũng muốn cậu phát biểu ủng hộ.”

Phát biểu ủng hộ—nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là bài phát biểu ở phòng thủ chất vào ngày bầu cử.

Tôi phát biểu trước toàn trường... Ra là vậy...

“Không, chuyện đó không thể nào.”

Tôi lấy tờ đơn ứng cử từ tay Yanami và đặt trước mặt Tiara-san.

“Xin lỗi, nhưng cậu có thể nhờ người khác được không?”

“Nukumizu-san, cậu không chịu nghe tớ nói sao?”

Tiara-san vẫn kiên trì, nhưng chuyện đó thì tuyệt đối không.

“Chà chà, Nukumizu-kun, ít nhất cậu cũng nên nghe cô ấy nói đã chứ.”

Vừa nói, Yanami vừa đưa cho Tiara-san chiếc bánh quy thứ ba. Tiara-san ngạc nhiên vẫn nhận lấy, còn Yanami thì nở một nụ cười tươi rói.

“Vậy có nghĩa là nếu Basori-san thắng thì Nukumizu-kun, cậu cũng sẽ phải tham gia hội học sinh sao?”

“Đúng vậy, các thành viên ban chấp hành đều phải do chủ tịch chỉ định, nên tớ hy vọng Nukumizu-san có thể trở thành phó chủ tịch.”

“Sao lại là Nukumizu-kun? Chẳng phải có những người giỏi hơn sao?”

Yanami vẫn cứ thô lỗ như mọi khi. Nghe vậy, Tiara-san gật đầu sâu sắc. Chẳng phải cô ấy vừa nói là muốn tôi sao?

“Do chủ tịch và phó chủ tịch hội học sinh hiện tại đều là nữ, vậy nên các thầy cô đã yêu cầu rằng lần tới ít nhất phải có một người là nam. Vì vậy...”

“Vậy ra đó là lý do tại sao Nukumizu-kun được chọn sao? Chẳng phải Sakurai-kun sẽ tốt hơn à?”

Yanami, có lẽ đến lúc cậu nên im lặng rồi đây.

“Sakurai-kun dường như không muốn tiếp tục tham gia hội học sinh, còn tớ thì không thân thiết với học sinh nam nào khác.....”

Tiara-san ngượng ngùng cúi mặt.

Tôi hiểu rồi, tôi quen với việc bản thân là lựa chọn cuối khi không còn ai mà. Tôi trân tĩnh lại rồi bắt đầu ngắt lời.

“Có thực sự cần thiết phải khăng khăng là nam không? Từ trước đến giờ cả hai đều là nữ và cũng không hề có vấn đề gì phát sinh mà, tớ nghĩ các thầy cô sẽ hiểu nếu ta giải thích rõ thôi.”

“Hội học sinh đại diện cho học sinh, nên mục tiêu tiên quyết là tạo điều kiện thuận lợi nhất để thu thập ý kiến của mọi người. Nếu hội học sinh chỉ toàn là nữ thì mọi người sẽ có phần khó khăn hơn trong việc tìm đến để tâm sự với chúng ta.”

Thật vậy, hội học sinh hiện tại chỉ có mỗi Sakurai-kun là nam và đang giữ chức thủ quỹ. Con trai là điều cần thiết.

“Khi tớ trở thành phó chủ tịch, cũng có nhiều vấn đề xảy ra. Sau khi trúng cử, việc nhận được sự thấu hiểu từ các thầy cô và những người xung quanh là rất cần thiết. Với tư cách là đại diện cho học sinh nam ở trường Tsubawuki, cậu có thể giúp tớ một tay được không?”

Tôi đã hiểu mọi chuyện, nhưng có thực sự ổn nếu tôi đứng ra làm đại diện cho toàn bộ nam sinh không?

Trong khi tôi đang nghĩ cách khiến cậu ấy từ bỏ ý định thì Yanami lên tiếng.

“Tớ hiểu ý Basori-san, nhưng Nukumizu-kun đang là hội trưởng của CLB Văn học, nên đây cũng là vấn đề của bọn tớ.”

Lần đầu tiên, Yanami nói ra một câu nghe có vẻ ủng hộ. Tôi không còn cách nào khác ngoài việc thuận theo dòng chảy này.

“Ừ, đúng vậy. Dù sao thì cũng còn hoạt động câu lạc bộ nữa, nên hội học sinh...”

“Nếu cậu định mượn Nukumizu-kun, CLB Văn học cũng phải được hưởng lợi lại chứ.”

Yanami nở một nụ cười ranh mãnh.

Tôi thật, tôi chọn sai cách rồi.

“Lợi ích sao?”

Tiara-san tròn mắt ngạc nhiên trước từ bất ngờ đó, Yanami chồm tới.

“Đúng, lợi ích! Ví dụ như được tự do quản lý ngân sách nếu cậu ấy tham gia hội học sinh hoặc được ăn uống thả ga trong căn tin chẳng hạn. Chẳng lẽ Hội học sinh không có đặc quyền nào sao?”

“Uhm, đặc quyền như thế sao... đúng là hội học sinh có soạn thảo đề xuất ngân sách cho CLB, nhưng cần phải có sự phê duyệt của giáo viên—”

“Cậu được quyết định ngân sách cho CLB á?! Nukumizu-kun, cậu phải tham gia hội học sinh!”

Cậu bán đứng tú nhanh quá đấy.

“Không thể nào đâu. Yanami-san, cậu cũng nghĩ vậy có đúng không?”

“Nhưng cậu không muốn có tủ lạnh và lò vi sóng trong phòng CLB sao? Còn nữa, một cái bàn trang điểm nghe cũng hay đấy chứ.”

Chuyện đó chẳng liên quan gì đến hoạt động của CLB cả.

Thôi rồi. Shiratama-san, người đang đứng phía sau chắp tay lại, hai mắt sáng lấp lánh.

“Bàn trang điểm nghe hay đấy à! Komari-senpai, chị cũng muốn một cái đúng không?”

“Uh... Bàn...?”

Bất ngờ bị hỏi, Komari rụt người run rẩy ở góc phòng.

“Nó là bàn trang điểm. Chúng ta không thể mua thứ đó bằng tiền quỹ của CLB được.”

“Đúng vậy, bàn trang điểm thì có hơi quá. Nhưng về tủ lạnh thì có lẽ bọn tôi có thể cho các cậu cái ở phòng hội học sinh được.”

“Vậy thì quyết định rồi nhé. Nukumizu-kun, cố lên.”

“Chưa quyết định gì hết. Tớ không có ý định đó.”

Khi tôi dứt khoát từ chối, Yanami liếc nhìn tôi đầy khiêu khích.

“Vậy thì chúng ta bỏ phiếu nhé. Shiratama-chan, em nghĩ sao?”

Shiratama đặt hai ngón trỏ lên thái dương, nghiêng đầu một cách đáng yêu rồi bắt đầu suy nghĩ.

“À thì, có hội trưởng CLB làm cán bộ trong hội học sinh cũng khá hay đấy a.”

“Hả, thật sao?”

Shiratama mỉm cười ấm áp với tôi.

“Vâng ạ, em sẽ khoe. Kiểu như, ‘Hội trưởng câu lạc bộ của tớ là phó chủ tịch đây.’”

“Ra vậy—Thế cũng đáng tự hào nhỉ? Nhưng mà...”

“...Sao cậu lại tỏ ra hứng thú khi Shiratama nói vậy?”

Không hiểu sao, Yanami đột nhiên trùng mắt nhìn tôi. Lúc nãy cậu vừa bảo tớ tham gia hội học sinh mà.

“Ý kiến của các thành viên rất quan trọng. Chúng ta cũng nên nghe ý kiến của Komari.”

“C-chết đi.”

“Thấy chưa, cô ấy phản đối. Vậy là tỷ số phiếu là—”

Yanami gật đầu với vẻ mặt tự mãn.

“Ừm, 2-1 nghiêng về phe ủng hộ.”

“Tớ không có quyền bỏ phiếu sao?”

“Tất nhiên là có rồi vì cậu có liên quan mà. Vậy thì, Basori-san, chuyện đã xong rồi nhé.”

Tiara-san, người nãy giờ im lặng theo dõi cuộc trò chuyện, đột nhiên thảng người lên như vừa nhận ra điều gì đó.

“À, Ừm! Vậy thì, Nukumizu-san, nhờ cậu ký vào đây—”

Khi Tiara-san với tay lấy tờ đơn, Shiratama đặt xuống chiếc tách trà thứ ba, chòng lên trên hai tách trước đó.

“Uh, ừm...?”

“Phiếu của em là phiếu trắng. Vậy tỷ số là 1-1 đúng không ạ?”

Sau lần hơi nước bốc lên, Shiratama nở một nụ cười thiên thần.

“Basori-senpai—xin chị dùng trước khi nguội ạ.”



Hai ngày sau vụ tuyển mộ bất ngờ, tại phòng thực hành gia chánh sau giờ học.

Tôi ngắm nhìn đôi tay khéo léo của Sakurai-kun đang gọt vỏ cây ngưu bàng với sự thán phục.

“Đó là món ăn kèm cho bữa trưa của hội trưởng sao? Cậu tự làm ở trường à?”

“Ừm. Chúng tôi chuẩn bị trước đồ ăn sau giờ học rồi đem nướng lại ở nhà vào buổi sáng ngày mai.”

Từ phía bên kia phòng gia chánh, tôi nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của các thành viên CLB nấu ăn. Cậu ấy không phải thành viên của CLB này nhưng dường như đôi khi Sakurai-kun được phép sử dụng phòng cho những lúc như thế này.

“...Tớ nghe hết rồi. Cậu cũng vất vả nhỉ, Nukumizu-kun.”

Sakurai-kun nở một nụ cười buồn bã khi ngâm những cọng ngưu bàng đã gọt vào bát nước.

“Nếu cảm thấy vậy thì sao cậu không trở thành người hỗ trợ đi? Hôm nay Basori-san lại lảng vảng ở ngoài hành lang nữa đấy.”

“Basori-chan có vẻ không muốn dựa dẫm vào các thành viên trong hội học sinh. Yumeko-san đã tình nguyện làm người hỗ trợ nhưng lại bị cậu ấy từ chối thẳng thừng.”

“Học sinh năm ba cũng có thể làm người hỗ trợ được nhỉ.”

“Không có quy định cụ thể nào cả. Người hỗ trợ không nhất thiết phải tham gia hội học sinh.”

Hừm, ra vậy. Quan trọng hơn, Tiara-san dường như không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của các thành viên hội học sinh...

Tôi cảm thấy khó xử khi hỏi thêm nên đành quay mắt về phía cái nồi đang sôi sùng sục.

“Cậu đang nấu gì trong cái nồi kia vậy?”

“Tớ đang ninh cây ngưu bàng và đậu phụ chiên. Đó là món Hiba-nee thích nhất.”

Sakurai-kun nhắc nhẹ mép tờ giấy bạc bọc nồi lên như một cái nắp.

“Hội trưởng thích những món nhạt nhẽo như này sao?”

“Về cơ bản thì nó là đồ Nhật. Nếu để ý thì chị ấy sẽ không ăn thịt hay đồ dầu mỡ đâu nên thành ra tớ phải cẩn thận khi nấu.”

Ồ, ra vậy. Nếu cộng thêm Yanami vào rồi chia đôi—à không, chia tư—thì chắc cũng gần vừa.

“Đây sẽ là lần cuối cùng tớ có thể chăm sóc cho Hiba-nee ở hội thao. Cuộc bầu cử hội học sinh sẽ diễn ra trước đó nên tớ nghĩ chi ít mình cũng nên làm cho chị ấy một hộp cơm.”

—Thời gian để tớ có thể chăm sóc cho Hiba-nee còn rất ít.

Nhiều học sinh năm ba sẽ chọn rời khỏi thị trấn để học lên cao. Những học sinh đang cùng học dưới một mái trường này cũng sẽ bắt đầu những con đường riêng của bản thân.

“Hội trưởng chắc chắn sẽ rời khỏi Toyohashi sau khi tốt nghiệp.”

“Chị ấy sẽ chọn đến Tokyo cho đích đến tương lai của mình. Tớ có lẽ nên...”

Khi cậu ấy định nói tiếp với giọng hơi buồn thì..

“Sakurai-kun~ A đi nè~, há miệng ra nào.”

Một cô gái từ câu lạc bộ nấu ăn đột nhiên ngắt lời. Cô học sinh trông sành điệu đưa chiếc gỗ đến gần miệng Sakurai-kun. Không chút do dự, Sakurai-kun đưa nó vào miệng và gật đầu mỉm cười.

“Đây là chawanmushi lạnh đúng không? Nước dùng này là sự kết hợp của tảo bẹ và cá ngừ bào sao?”

“Ừm, tớ đã bỏ chút công sức vào việc làm nước dùng đấy. Lần sau tớ sẽ dạy cậu.”

“Tớ sẽ mong chờ điều đó.”

“Nếu cậu muốn, tối nay đến nhà tớ chơi nhé? Bố mẹ tớ không có nhà.”

“Cậu thật tốt bụng, nhưng tớ phải từ chối thôi.”

Cô gái khẽ cười, vẫy tay nhẹ nhàng rồi rời đi. Sakurai-kun vẫy tay đáp lại rồi lấy ra một củ cà rốt—

“Khoan đã, chuyện gì vừa xảy ra vậy?! Hai cậu đang hẹn hò sao?!”

“Không, bọn tớ không có hẹn hò. Cô ấy là phó chủ tịch CLB Nấu ăn và là người đã giúp bọn tớ sắp xếp để được sử dụng căn phòng này đấy.”

Ồ, ra vậy. Thì ra cô ấy là người đứng sau giúp bọn mình được sử dụng phòng gia chánh... hiểu rồi...

“Không, cái vụ ‘há miêng ra’ đó không liên quan đúng không? Bình thường chẳng phải người ta chỉ làm thế nếu đang hẹn hò sao?”

“Không phải đâu. Trong CLB nấu ăn không có con trai nên bọn họ chỉ đang đùa vui thôi.”

Sakurai-kun nở một nụ cười gượng gạo. Tiện thể, tôi cũng là con trai đấy.

“Thật lòng mà nói, tớ cảm thấy nhẹ nhõm nếu cậu giúp Basori-chan. Cậu ấy không có nhiều bạn bè là con trai ngoài tớ.”

“Nếu tớ từ chối thì sao?”

“Tớ nghĩ các thầy cô sẽ giới thiệu một ứng cử viên nam khác.”

Sakurai-kun nói một cách thờ ơ rồi tắt bếp.

“Hội học sinh ở trường Tsuwabuki không hoạt động mạnh lắm. Năm nào các thầy cô cũng cố gắng hết sức để đảm bảo không có chuyện không có ứng cử viên nào.”

“Vậy, có lẽ tớ không cần giúp nhỉ...?”

“Nếu Basori-chan hòa đồng với người đó—có lẽ vậy. Nhưng không ai làm việc thân thiết với cậu ấy đến cuối cùng mà lại đi nói xấu Basori-san cả. Cậu ấy thực lòng quan tâm đến người khác.”

“Cậu quan sát kỹ nhỉ.”

“Ù thì, đúng vậy. Hội học sinh chỉ có bốn người thôi mà và cả hai bọn tớ đều là học sinh năm hai nữa.”

Bỗng con dao đang gọt cà rốt của Sakurai-kun dừng lại.

“Hội học sinh hiện tại phụ thuộc nhiều vào sự hiện diện của Hiba-nee và tớ nghĩ cậu ấy có lý do riêng khi không muốn bọn tớ giúp đỡ. Đó là lý do vì sao tớ cũng không muốn can thiệp vào.”

Sakurai-kun nói chắc nịch rồi tiếp tục thái lấy đống rau củ.

Có vẻ như bầu không khí không thích hợp để đào sâu thêm về Tiara-san...

Cô gắng thay đổi tâm trạng, tôi cầm củ cà rốt đã gọt lên.

“Tớ có thể giúp gì không?”

“Vậy cậu thái mỏng cái đó ra giúp tớ nhé? Dùng cái gọt vỏ ở đằng kia kia.”

“Hiểu rồi. Hôm nay chúng ta làm món gì vậy?”

“Chắc là kinpira ngưu bàng và đậu que trộn vừng.”

Khi chúng tôi đang cùng nhau lặng lẽ làm việc, bỗng có những giọng nói the thé vang lên từ phía sau.

“Sakurai-senpai, xin lỗi vì đã làm phiền!”

“Xin lỗi vì đã làm phiền!”

Tiếp theo là một nhóm ba nữ sinh với vẻ ngoài tươi tắn, ngây thơ. Cô gái ở giữa rụt rè cúi đầu, trong khi hai cô gái hai bên liên tục động viên cô bé.

“Nhanh lên, nói nhanh đi.” “Nói đi!”

Bị bạn bè hai bên đẩy tới, cô gái nhút nhát run rẩy đưa ra một gói nhỏ được gói cẩn thận ra.

“Um, Sakurai-senpai! Em đã làm cái này, nên xin anh hãy ăn thử ạ!”

Trong tay cô bé là một chiếc bánh madeleine được gói rất đẹp.

“Cảm ơn em, anh sẽ ăn sau.”

“E-em sẽ luôn cỗ vũ cho anh!”

Ba cô bé năm nhất hét lên những tiếng the thé rồi chạy đi.

“...Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Có sự kiện đặc biệt nào vừa diễn ra sao?”

“À thì... có lẽ là vì tú không được nam tính lắm, nên bọn họ thấy dễ nói chuyện với tú.”

Ra vậy. Tôi cũng thường bị nói là không được nam tính cho lắm. Mặc dù các em nữ sinh không nhờ tôi nếm thử đồ ăn bao giờ.

Trong khi tôi đang nghĩ về sự khác biệt xã hội này, Sakurai-kun bắt đầu nói nhỏ.

“...Tú đã nghĩ về việc trân trọng năm vừa qua.”

Cậu ấy dừng tay cầm dao lại và tiếp tục nói với giọng mà chỉ mình tôi nghe thấy.

“Đối với tú, hội học sinh chỉ có Basori-chan, Yumeko-san và Hiba-nee. Vậy là hết rồi. Tú sẽ xem kết quả bầu cử rồi tiếp tục tập trung vào việc học sau hội thao.”

Sakurai-kun liếc nhìn tôi một cái rồi mở lời với vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Xin lỗi vì tú không giúp được gì nhiều.”

Tôi định nói “Không, tớ mới là người nên xin lỗi,” nhưng thay vào đó, tôi nở một nụ cười gượng gạo. Thành thật mà nói, tôi đã cố gắng đỗ hết chuyện của Tiara lên đầu Sakurai-kun. Nhưng vì cậu ấy đã mỉm cười xin lỗi lại tôi, tôi không còn cách nào khác ngoài việc nhận thua.

...Chẳng trách sao Sakurai-kun lại được các cô gái yêu thích.

Tôi lặng lẽ chấp nhận mọi chuyện rồi tiếp tục gọt cà rốt trong im lặng.



Tôi đã hoàn toàn quen với việc đi học bằng xe đạp.

Tại trạm tàu điện Higashihachicho, nơi các học sinh năm nhất thường hay lên xuống. Lọt vào tầm mắt ở phía cuối con đường, tôi đạp xe nhanh qua thị trấn vào buổi tối. Gió thổi se se lạnh lúc mặt trời vừa lặn không lâu mang lại cho tôi một cảm giác khá dễ chịu. Sau khi giúp Sakurai-kun xong, tôi đi thẳng về nhà để tránh mọi cuộc chạm trán với Tiara-san. Gần đây, vì Tiara-san hay xuất hiện ở những khu vực tôi tăm ở khu nhà phía tây trường nên tôi quyết định không bén mảng đến đó nữa.

“Anh về rồi đây.”

Khi vừa mở, tôi nhận thấy những đôi giày lạ được xếp ngay ngắn.

...Xem nào, cái gì đây? Một đôi giày da đen bóng loáng của nữ, nhưng không phải là của các cô gái trong CLB Văn học. Có lẽ là bạn của Kaju hoặc là thày cô đến thăm nhà chăng?

Không nghĩ nhiều nữa, tôi mở cửa phòng khách và thấy—Tiara-san mặc tạp dề, đang đứng trong bếp bên cạnh Kaju.

“?! Sao Tiara-san lại ở đây?” Trước câu hỏi tự nhiên của tôi, Kaju liếc nhìn tôi trách móc.

“Oni-sama, Basori-san là khách của em. Bọn em đã hứa sẽ cùng nhau nấu ăn rồi.”

“Nukumizu-san, xin lỗi vì đã làm phiền. Với lại, xin cậu đừng gọi tớ bằng tên riêng nữa.”

Tiara-san nấu ăn cùng Kaju...? Vào đúng lúc này sao?

Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi đặt cặp lên ghế sofa rồi liếc nhìn hai người họ. Kaju đang cầm cá ngừ bào và tảo bẹ trên cả hai tay, đứng nói chuyện say sưa, trong khi Tiara-san thì liên tục gật đầu và ghi chép. Họ chắc hẳn đang nói về chuyện nấu ăn, nhưng tôi không thể lơ là cảnh giác được.

Cảm thận quan sát hành động của họ, bỗng chuông cửa vang lên. Kaju lau tay vào tạp dề rồi đi ra cửa.

“Kaju sẽ ra mở cửa. Oni-sama, phiền anh tiếp chuyện với Basori-san nhé.”

Tiếp chuyện sao? Cô ấy đã là học sinh năm hai rồi đó—tôi cảm thấy Tiara-san có thể tự lo được, nhưng lờ đi thì cũng bất lịch sự.

Vì vậy, tôi đứng cạnh Tiara-san và nhìn vào cái nồi đang bốc hơi nghi ngút.

“...Súp miso à?”

“Ừm. Tớ không muốn mọi người nghĩ tớ là một đứa con gái thậm chí còn không biết nấu súp miso.”

Nói rồi, Tiara-san chăm chú nhìn vào miếng kombu (tảo bẹ) trong nồi. Cậu ấy vẫn còn bận tâm về chuyện quên làm dashi ở trại huấn luyện tháng Ba tại nhà hội trưởng sao...?

“Món súp miso đó cũng ngon mà. Vị miso đỏ rất đậm đà, kiểu như... hương vị rất bùng nổ.”

“Đó không phải là một lời khen đúng không? Đây, cậu ném thử cái này đi.”

Tiara-san đưa cho tôi một cái đĩa nhỏ để nếm. Cảm thấy áp lực, tôi húp thử một ngụm—và hương vị quen thuộc lan tỏa trên đầu lưỡi.

“Ừm, ngon đấy. Cậu vẫn dùng loại kombu thường dùng nên vị giống hệt của Kaju nấu.”

“Oni-sama, chỉ vì dùng cùng nguyên liệu không có nghĩa là sẽ có vị giống nhau đâu.”

Kaju vừa nói vừa chạy đến.

“Cách anh xử lý nguyên liệu sẽ hoàn toàn thay đổi hương vị. Đó là điều tạo nên hương vị gia đình. Em hiểu rồi. Dù sao thì nó cũng khá giống với hương vị thường ngày mà.”

Kaju nhanh nhẹn đi đến tủ lạnh và lấy ra một ít trà lúa mạch.

“Dù sao thì cũng là do Kaju trực tiếp hướng dẫn mà. Nếu Basori-san cứ luyện tập, chị sẽ có thể tự mình tái tạo lại được hương vị của gia đình nhà Nukumizu. Bọn em sẽ luôn sẵn lòng giúp đỡ.”

“C-cái gì?!”

Tiara-san run rẩy thấy rõ, một tay nắm chặt cái muôi.

“K-không, tớ không có ý học nó vì lý do đó đâu! Mặc dù tớ tò mò về hương vị mà cậu thường ăn—Khoan đã, tớ sắp kết hôn sao?!”

Không ai nói thế cả. Cô ấy đúng là lúc nào cũng bất ổn về mặt cảm xúc...

“Ù-ù, không phải vậy đâu, nên đừng lo lắng—”

Đột nhiên một giọng nói chen ngang:

“Ôi, Ba-chan! Sao cậu lại ở đây?”

Đó là Yakishio. Mặc áo ba lỗ và quần đùi ngắn với chiếc khăn tắm vẫn còn đang vắt trên cổ, cô nàng bước vào phòng khách.

“Hôm nay Basori-san và em cùng nhau nấu ăn, chỉ có hai người thôi. Yakishio-san, của chị đây.”

“Cảm ơn, Kaju-chan.”

Yakishio ực một hơi hết cốc trà lúa mạch, rồi thở dài thỏa mãn.

“Aaa, đã quá. Vậy thì, tớ mượn phòng tắm nhé.”

“Vâng, em đã chuẩn bị khăn tắm cho chị rồi.”

Vẫy tay nhẹ nhàng, Yakishio rời khỏi phòng. Từ khi nhà tôi trở thành phòng CLB tạm thời, cô nàng đã sử dụng phòng tắm của chúng tôi khá thường xuyên...

“Basori-san, nòi đang sôi kìa—chị có ổn không?”

“Hả, à..sao Yakishio-san lại đến tắm ở nhà cậu vậy?!”

Tại sao ư...Ngay cả tôi cũng không hiểu.

“Ờ... có lẽ vì ở đây có nhà tắm?”

“Nhưng bình thường, chẳng ai có thể mà tắm ở nhà con trai đúng không?! Hai cậu... là bạn kiểu đó sao?!”

“Thật vậy sao, Onii-sama?!”

Sao ngay cả Kaju cũng kích động vậy?

“Em là người gợi ý cho cậu ấy tắm trước mà, Kaju. Này, cậu cần phải tắt bếp đi.”

Tôi tắt bếp và lờ cả hai người họ đi rồi ném thử nước dùng dashi. So với của Kaju, có một chút vị lạ trên đầu lưỡi—nhưng thành thật mà nói, nó không tệ chút nào...



Cuối cùng cũng thoát khỏi nhà bếp, tôi đi về phía cầu thang nhưng liếc nhanh qua cánh cửa phòng thay đồ. Không có tiếng nước chảy nào trong phòng tắm. Tôi bước nhanh hơn để đi qua cánh cửa thì đột nhiên,

“—Này, Nukkun.”

Giọng Yakishio vọng ra từ sau cánh cửa.

“C-cái gì?!”

Giật mình, tôi lắp bắp. Yakishio tiếp tục với giọng điệu thường ngày.

“Sắp bắt đầu luyện tập cho hội thao rồi đúng không? Nukkun tham gia những môn nào vậy?”

...Hội thao? Sao giờ này cô nàng lại nhắc đến chuyện đó?

“Chẳng phải là chạy vượt chướng ngại vật hay gì đó sao?”

Tôi trả lời một cách thờ ơ, nhưng tiếng cô nàng lau khô người bằng khăn sau cánh cửa mỏng manh đó... làm tôi hơi bị phân tâm. Một bạn học vừa tắm xong đang ở ngay bên cạnh. Tin hay không tùy các bạn, tôi là một thằng con trai hoàn toàn bình thường đây.

“Ồ, chuyện đó để lát nữa rồi nói—”

“Này, cậu không hỏi tớ tham gia những môn nào sao?”

Cái kiểu ‘bạn gái’ phiền phức gì đây?

“Vậy thì...Yakishio tham gia những môn nào?”

“Chạy tiếp sức, chạy 200 mét và thi cỗ vũ nữa thì phải. Cậu không tham gia thi cỗ vũ sao?”

Thi cỗ vũ sao? Đó là cái mà mấy đứa nổi tiếng hay nhảy múa hát hò cho lớp mình đúng không?

“Không, tớ không tham gia. Cỗ vũ cho chính mình chẳng phải hơi kỳ sao?”

“Cậu nghĩ nhiều quá đây,” Yakishio khúc khích cười.

Tôi cũng cười theo, nhưng rồi giọng cô nàng trở nên nghiêm túc hơn một chút:

“—Tớ nghe Komari-chan nói rồi.”

Nghe gì cơ? Chưa kịp hỏi, Yakishio đã nói tiếp không ngừng nghỉ.

"Nukkun, cậu lại định trốn khỏi CLB Văn học nữa đúng không?"

"...Yakishio, cậu thực sự đang nói vậy sao?"

"Ê, hai chuyện đó khác nhau mà, đúng không?"

À, vậy ra là hai chuyện riêng biệt. Nếu Yakishio nói vậy, chắc tôi không cãi được.

"Vậy thì thế này—Basori-san nhờ tớ làm người hỗ trợ cho cuộc bầu cử chức chủ tịch hội học sinh sắp tới. Tớ không thể từ chối được."

"Người hỗ trợ? Chỉ vậy thôi sao?"

"Và cô ấy muốn tớ làm phó chủ tịch nếu cô ấy đắc cử—"

"Nukkun, cậu tham gia hội học sinh á?!"

Rầm! Cánh cửa phòng tắm bật mở, tôi vội vàng quay mặt đi.

"Này! Đừng có mở ra chứ!"



"Tớ mặc đồ lót rồi. Nhìn đi, tớ có quần khăn tắm mà."

Khăn tắm không phải quần áo. Tuyệt đối không phải.

Nhưng mà, nếu cô ấy nói ổn thì... nhìn một chút cũng được chứ...?

Trong khi tôi đang cố gắng giữ chặt lý trí, Yakishio lại tiến đến với những bước chân nhẹ nhàng và..trần truồng.

"Hmm, cậu từ chối ngay khi tôi mời cậu vào CLB về nhà, nhưng giờ đây lại chần chừ trước lời đề nghị vào hội học sinh của Ba-chan.. Hmm."

"Tôi có từ chối mà. Chỉ là cậu ấy không chịu từ bỏ thôi."

"Cậu có từ chối, vậy mà cô ấy vẫn đến nhà cậu nấu bữa tối sao? Hmm."

Dù không nhìn thẳng, tôi vẫn cảm nhận được Yakishio đang từ từ rút ngắn khoảng cách.

Mùi hương từ mái tóc vừa gội và chính Yakishio phảng phất quanh cổ tôi.

"Yakishio-san... cậu đang giận đấy à?"

"Tôi có giận gì đâu"

Chà, rõ ràng là đang giận rồi. Tôi có em gái nên bản thân rất giỏi đoán tâm trạng con gái.

Vẫn quay lưng lại, tôi cúi đầu nhẹ.

"Ừm... xin lỗi. Tôi sẽ cẩn thận hơn để không làm Komari cảm thấy bất an nữa."

"...Hmm, thôi được rồi, hôm nay tôi tạm tha cho cậu."

Tôi được tha rồi. Vừa thở phào nhẹ nhõm, Yakishio đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

"?! Mau mặc đồ vào đi, không là cảm lạnh đấy!"

"Tôi có mặc rồi mà. Cậu cứ nhìn chằm chằm thế làm tôi ngại lắm đấy có biết không?"

Cậu phải biết ngại mới đúng chứ. Chỉ quần mỗi khăn tắm trên người– nó còn gợi cảm hơn cả tưởng tượng của tôi nhiều nữa.

"Nukkun, chăm sóc Komari-chan giúp tôi nhé?"

"Biết rồi! Mau vào thay đồ đi!"

Sau khi xác nhận Yakishio đã trở lại phòng thay đồ, tôi thở dài舒了一口气.

Mùi dầu gội lạ lẫm của cô ấy vẫn còn vương vấn trong không khí.

...

.....Khoan đã.

"Yakishio...cậu tự mang theo dầu gội của bản thân à?"

"Đúng rồi, tú dùng loại mà Chiha-chan đã tặng tú. Nukkun muốn dùng chung cũng được đấy"

Vậy chắc ngay cả bố mẹ tôi cũng nhận ra mùi lạ này rồi—

...Thôi, đừng nghĩ thêm nữa. Rõ bỏ sự bối rối đang vây kín lấy tâm trí, tôi phóng nhanh lên cầu thang.

◇

Ngày hôm sau vào giờ ăn trưa.

Với chiếc bánh mì cà ri và hộp sữa trên tay, tôi đi đến cầu thang thoát hiểm của khu nhà cũ.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, cả nhiệt độ cũng dễ chịu nữa. Nếu cô ấy không có ở trong lớp học thì chắc chắn sẽ ở đây—

"À, biết ngay mà."

Ở tầng thứ ba, Komari đang ngồi tựa vào lan can và ăn bánh mì bơ.

Thấy tôi, cô ấy tỏ vẻ ngạc nhiên rồi vội vàng nuốt miếng bánh mì xuống.

"N-Nukumizu? Sao cậu lại ở đây?"

"Ừ thì, tú đoán là cậu sẽ ở đây."

"Ugh..."

Bỏ qua thái độ khó chịu lộ rõ của Komari, tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Dù sao thì tôi cũng được một Yakishio 'bán khóa thân' nhờ vả mà nên tôi phải đi hỏi han Komari một cách đàng hoàng chứ. Đó gọi là "có qua có lại" đấy. Tôi chia hộp sữa ra rồi nói câu đã chuẩn bị sẵn:

"À, tú lỡ mua hai hộp sữa. Komari, cậu có muốn uống một hộp không?"

"C-cậu không thể nào lỡ mua hai hộp được."

Dù nói vậy, Komari vẫn nhận lấy hộp sữa từ tay tôi.

"Giờ cậu nói tú mới thấy đúng. Cho tú thêm chút thời gian để nghĩ câu tiếp theo được không?"

"N-Nhớ nghĩ xong trước khi hết giờ giải lao đấy."

Vừa nhìn Komari nhấp từng ngụm sữa qua ống hút, tôi vừa mở túi bánh mì cà ri ra.

Giờ thì, làm sao để bắt chuyện đây...

"Komari này, hôm nọ Basori-san có đến phòng câu lạc bộ đúng không?"

"Đ-đi chết đi."

Nhanh thật đấy.

Mà việc Komari đề cao cảnh giác cũng không có gì là lạ. Đầu tiên là chuyện Yakishio suýt bỏ câu lạc bộ, giờ lại thêm một thành viên mới phiền phức tham gia – dẫn đến việc cả câu lạc bộ bị đình chỉ hoạt động những hai tuần liền.

Với tư cách là phó chủ tịch, Komari đã phải chịu rất nhiều áp lực, tôi cũng chịu không kém cạnh gì.

"Chuyện đó sẽ không trở thành vấn đề khiến cậu phải lo lắng đâu. Tớ là chủ tịch của Câu lạc bộ Văn học mà."

"Đ-Đừng có mà tự mãn với vị trí của cậu quá đấy."

"À, rồi. Tớ sẽ cẩn thận hơn."

Hmm. Cũng không hiệu quả. Khi tôi đang nhấp ngụm sữa trong sự cam chịu, Komari liếc nhìn tôi từ khói mắt.

"Y-Yakishio có nói gì đó với cậu đúng không?"

"Ừm, thì...đại khái là vậy."

Tôi lầm bầm trong khi đang nhai bánh mì cà ri vì không thể tìm ra từ ngữ nào thích hợp để diễn đạt.

Komari thở dài nhẹ.

"T-Tớ biết cậu là người mềm lòng mà. L-Làm gì thì làm đi."

"Tớ không định dính dáng đến cuộc bầu cử hội học sinh đâu. Ngay cả hôm qua, Tiara-san cũng tự nhiên đến nhà tớ thôi."

"C-Cô ấy đến nhà cậu á?!"

Khoan đã – Yakishio chưa nói cho cô ấy à? Chết tiệt. Tôi vừa tự đào hố chôn mình rồi.

"À – cô ấy đến thăm em gái tớ, tớ nghĩ vậy. Cậu biết đấy, họ quen nhau qua mấy chuyện hội học sinh. Với lại, Yakishio cũng ở đó nữa mà..."

"Y-Yakishio cũng ở đó á?"

Ánh mắt của Komari dần trở nên giống như khi cậu nhìn thấy một đồng rác ruồi. Nấm mồ mà tôi đào đang ngày càng sâu hơn.

"À...ý tớ muốn nói là – cậu không cần phải lo lắng đâu."

"Đò đều giá vô liêm sỉ."

Cô ấy ném ra những lời đó rồi lại bắt đầu nhai bánh mì bơ của mình.

Trong khi tôi ngượng nghịu ăn bánh mì cà ri, Komari lầm bầm, gần như chỉ đủ cho tôi nghe thấy:

"C-Cậu là loại người mà cuối cùng cũng sẽ không thể từ chối người khác được thôi, có đúng không?"

"Không—"

"Cậu có dám chắc chắn là mình sẽ nói không không?"

...Không, tôi không thể.

Tôi ngồi im lặng ăn hết bánh mì cà ri rồi ngập ngừng mở miệng.

"Chỉ giả định thôi nhé. Ý tú là nếu...nếu tú trở thành người hỗ trợ cho Tiara-san, cậu có ổn với chuyện đó không?"

Komari nghịch hộp sữa rỗng trong tay, nói với giọng buông xuôi.

"N-Nếu là hội học sinh hay gì đó...cậu muốn thì làm đi."

"Tú đã nói là tú sẽ không tham gia hội học sinh cơ mà."

"T-Thế thì cứ làm gì cậu muốn đi."

...Chà, cũng phải thôi khi cô ấy không tin tôi. Thành thật mà nói, tôi đã có quá nhiều "vết đen" trong hồ sơ rồi. Tựa vào lan can, tôi lơ đãng nhìn về phía xa xăm.

Bên ngoài thành phố, có một dãy núi thấp quen thuộc trải dài theo đường chân trời. Màu xanh của núi đã đậm hơn kể từ lần cuối tôi nhìn thấy chúng.

Qua tuần sau đã sang tháng Sáu rồi. Đã đến lúc chuyển sang đồng phục mùa hè.

Mùa hè lại sắp quay trở lại rồi.

Chiều hôm đó sau giờ học.

Tôi thấy mình đang ở Quán Cà phê Board Game DEJANA, cách không xa trường học. Tại một bàn ở tầng hai của quán cà phê, người ngồi đối diện tôi hiện đang là— Yumeko Shikiya, thư ký của hội học sinh. Sở hữu một mái tóc dài màu nâu nhạt, trải dài thành những lọn sóng mềm mại.

Cô ấy hơi nghiêng đầu khi đôi mắt trở nên nhợt nhạt, khiến việc đọc vị trở nên bất khả thi. Cô ấy đang nhìn chằm chằm vào đâu đó—Hình như là nhìn tôi...

"Đến lượt...Nukumizu-kun..."

"À, phải rồi."

Tôi nhanh chóng lăn xúc xác, cố gắng không để lộ việc mình đã nhìn chằm chằm.

Trong khi di chuyển quân cờ gấu nâu nhỏ của mình, tôi kiểm tra tình hình hiện tại của bàn cờ. Chúng tôi đang chơi một trò board game hai người, tương tự như Sugoroku.

Mặc dù có vẻ ngoài dễ thương, với chú gấu nâu và gấu bắc cực đáng yêu là hai nhân vật chính nhưng nó thực ra là một trò chơi chiến thuật– chiến thắng sẽ phụ thuộc vào cách mà bạn sử dụng các quân chips và luật chơi.

Nhân tiện, tôi đã thua ba ván liên tiếp rồi.

"Em sẽ lấy con chip này. Mời chị quay về vạch xuất phát nhé."

"Em...có chắc chắn...muốn làm...vậy không...?"

Lạch cách. Shikiya-san lăn được 6 nút.

"Khoan – tôi vừa mất một con chip 20 điểm à?"

"Hỗ trợ...tốt lắm..."

Rõ ràng là hài lòng với kết quả, Shikiya-san kẹp con chip vừa lấy được ở ngón giữa và ngón áp út của mình.

Tất nhiên, đây không phải là buổi hẹn hò tình từ sau giờ học.

Tôi chỉ nhẫn tin cho cô ấy nói rằng tôi muốn nói chuyện một chút, và đây tình cờ là nơi cô ấy gọi ý gặp mặt. Đó là sự thật, thật đấy.

Đợi đúng thời điểm, tôi cố gắng tỏ ra tự nhiên rồi nói.

"Ừm... Tiara-san dạo này thế nào rồi?"

"Em muốn...hỏi... 'thế nào'...là sao?"

Bàn tay của Shikiya-san, vốn đang với tới quân cờ gấu bắc cực của cô ấy, bỗng nhiên đông cứng lại.

"Ý em là, kiểu như... không khí trong hội học sinh dạo này thế nào ấy?"

"Không phải...em muốn...nói chuyện với chị sao...?"

Người Shikiya-san hơi đung đưa khi cô ấy nói.

Cảm thấy hơi bị đe dọa một cách mơ hồ, tôi nhanh chóng gật đầu.

"P-Phải. Em muốn hỏi chị về Tiara-san, và em nghĩ... nói chuyện với chị sẽ giúp ích..."

Cái gì thế này...?

Cái không khí hơi đáng sợ này...?

Khi tôi ngồi đó một cách lo lắng, Shikiya-san hơi nghiêng đầu.

"Ý em là... về cuộc bầu cử hội học sinh sao...?"

"Vâng. Em nghe nói Tiara-san đã từ chối chị khi chị ngỏ ý muốn làm người hỗ trợ cho cô ấy."

"Đúng vậy...Tiara-chan...đã từ chối chị..."

Shikiya-san buồn bã đung đưa, cả người cô ấy nhẹ nhàng di chuyển qua lại.

"Em có thể hỏi lý do tại sao chị lại tự nguyện làm người hỗ trợ cho cô ấy ngay từ đầu không?"

"Tiara-chan...đã được giáo viên giới thiệu... nhưng em ấy đã từ chối người đó..."

Vẫn đung đưa qua lại, cô ấy nghịch quân cờ gấu bắc cực bằng những ngón tay thon thả.

"Nếu không có ai...giúp đỡ em ấy... em ấy sẽ thua..."

Sau khi đung đưa được một lúc, Shikiya-san bỗng quay đôi mắt nhợt nhạt về phía tôi.

"Tiara-chan...có hỏi em không?"

"Ừm, có. Cô ấy nói muốn em làm người hỗ trợ. Em đã từ chối, nhưng cô ấy vẫn quyết không bỏ cuộc."

Đột nhiên, Shikiya-san ngừng đung đưa.

"Ra là vậy...chị hiểu rồi..."

Im lặng bao trùm một khía..

Cảm thấy không thoải mái, tôi góp ngón tay vào quân cờ gấu nâu.

"Tiara-chan...thích em đó..."

"À, không phải vậy đâu, nó kiểu như một phần tính cách của cô ấy hoặc theo một kiểu khía cạnh BL nào đó thôi nhỉ...?"

"...Em không thể phủ nhận điều đó."

Shikiya-san lặng lẽ đặt quân cờ lên bàn và tiếp tục trò chơi. Tôi lơ đãng lẩn xẩn xác rồi tiếp tục cuộc trò chuyện.

"Nếu em là người phát biểu, nó chỉ làm hại đến cơ hội của cô ấy thôi. Tốt hơn hết là giáo viên nên tìm một người phù hợp để hỗ trợ cô ấy."

"Em không...muốn ủng hộ em ấy sao...?"

Đôi mắt nhợt nhạt của Shikiya-san nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi từ từ lắc đầu.

"Cô ấy nghiêm túc và chăm chỉ. Em nghĩ sẽ thật tuyệt nếu cô ấy thắng."

Tôi hơi ngần ngại một chút, rồi nói thêm:

"Nhưng em thực sự không quan tâm đến mấy chuyện của hội học sinh. Trở thành người hỗ trợ cho cô ấy chỉ vì em quen biết với cô ấy thì nghe có vẻ...không đúng lắm. Thật lòng thì, nói chuyện trước đám đông cũng có hơi..."

"Em có... nói thằng với Tiara-chan những điều đó không...?"

"Không, em không trực tiếp theo kiểu vậy. Em có nên hỏi lại xem chị có thể làm người hỗ trợ cho cô ấy không?"

"Chắc là... không được đâu..." Shikiya-san lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào viên xúc xắc trước mặt cô ấy.

Hai hàng mi dài của cô ấy run nhẹ, dù không có gió.

"Chị...quan tâm quá nhiều...để rồi cuối cùng em ấy lại ghét chị..."

"Ừm, em không nghĩ đó là—"

Khi tôi đang cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, Shikiya-san đột nhiên đứng dậy.

"Nukumizu-kun...lời này..."

"Ô, khoan đã, senpai—"

Không nói thêm lời nào, cô ấy nắm lấy tay tôi rồi kéo về phía một góc phòng.

"Senpai, chuyện gì đang xảy ra vậy—"

"Ngồi xổm xuống..."

"À, được rồi..."

Tôi ngồi xổm xuống sau một cái bàn trống theo lời cô ấy nói....Chúng tôi vẫn đang nắm tay nhau nhỉ. Cảm giác được làn da mịn màng của Shikiya-san.

Một sự lạnh lẽo chết người từ từ thẩm vào tay tôi, khiến nó tê dại.

"Có chuyện gì sao...?"

"Ừm – không, không có gì."

Nghĩ lại thì hôm nay khá nóng, có lẽ sự lạnh lẽo này thực ra lại rất dễ chịu. Ừ thì sốc nhiệt là một mối nguy hiểm lớn nhưng mà....Tôi lén liếc nhìn Shikiya-san đang ngồi xổm bên cạnh. Khuôn mặt vô cảm thường ngày của cô ấy có hơi nhô lên khỏi mặt bàn.

Những hàng mi dài, cong vút của cô ấy bao quanh đôi mắt nhợt nhạt, không chớp mắt lần.

Mùi hương trưởng thành, ngọt ngào thoang thoảng trong không khí là mùi nước hoa yêu thích gần đây của cô ấy. Khi tôi đang nhìn Shikiya-san một cách vô hồn, cô ấy liếc xem đồng hồ.

"Đúng 5 giờ chiều..."

"Chị hẹn gặp ai à—?"

"Yên lặng nào...và cúi đầu xuống..."

Theo ánh mắt của cô ấy trong khi cúi đầu, tôi thấy một cô gái từ trường Tsuwabuki đang leo cầu thang. Người đó chính là Tiara Basori.

Cô ấy nhìn quanh tầng một cách bồn chồn trước khi ngồi xuống cái bàn gần cầu thang nhất.

Với dáng người thẳng tắp, cô ấy nhìn chằm chằm về phía cầu thang – như đang đợi ai đó.

"Cô ấy làm gì ở đây vậy?" Tôi thì thầm.

"Chị đã gọi...em ấy đến đây..."

Shikiya-san trả lời, nghe có vẻ hơi tự hào.

"Nếu chỉ có ba chúng ta nói chuyện, không phải phòng hội học sinh cũng được sao?"

"Em không...muốn chơi với chị sao...?"

"Không phải là em không muốn..." Hơi xấu hổ, tôi quay lại nhìn về phía Tiara-san. Ngay lúc đó, cô ấy đột nhiên rút ra một thứ gì đó từ túi xách.

Một vật nhỏ, hình đĩa – trông giống như một hộp phấn trang điểm.

Cô ấy mở nó ra rồi bắt đầu thoa phấn lên mặt....Trông giống một quý bà thời Showa vậy.

"Tại sao chúng ta phải trốn chỉ để nhìn lén cô ấy vậy?" Tôi hỏi.

"Chị cảm thấy... rất vui vì Tiara-chan đã đến..." Shikiya-san trả lời, nhẹ nhàng dung đưa trong niềm vui. Nghĩ lại thì, hai người này không phải đủ thân để thoải mái cởi áo lót cùng nhau sao?

Tôi không hiểu lắm, nhưng có lẽ đây chỉ là một phần khác trong trò chơi chim chuột của họ.

Kiểu như "Phớt lờ & Quan sát" ở một cấp độ cao cấp hơn...

Khi tôi đang bối rối trước cảnh tượng về thế giới của người lớn, chẳng biết từ lúc nào mà Tiara-san đã nhìn thẳng vào chúng tôi.

"Hai người ở đây suốt à?! Sao không lên tiếng gì hết?"

"Chị nghĩ...nó sẽ làm gián đoạn việc trang điểm của em..."

Shikiya-san từ từ đứng dậy, vòng tay ôm lấy Tiara-san rồi dí sát mặt cô ấy đến nỗi mũi của họ gần như chạm vào nhau.

"Trang điểm tệ thật...dễ thương ghê... nó vi phạm quy định của trường..."

"Làm gì có quy định nào như vậy – khoan đã, chị đang nói em trang điểm tệ hả?!"

"Chính vì thế...nó mới dễ thương..."

"Làm ơn đừng dụi má vào em nữa!"

Hmm. Chắc chắn tôi sẽ không xen vào giữa hai người đó đâu. Tôi quay về chỗ ngồi và nhấp nháp ly cà phê đã nguội. Vị đắng và chua hòa quyện trên đầu lưỡi một cách hoàn hảo.

"Này, Nukumizu-san, đừng xem nữa, giúp tôi với – khoan đã, chị đang chạm vào đâu thế hả?!"

Trong khi hai người họ đang quần láy nhau, tôi nhấp thêm một ngụm cà phê. Không ngờ cà phê nguội và "yuri" lại hợp nhau một cách đáng ngạc nhiên như vậy.



"Chuyện gì đang xảy ra vậy?! Hai người bị làm sao thế hả?!"

Tiara-san khuấy cà phê bằng thìa rồi liếc xéo tôi một cái sắc như dao.

"Rồi giờ cậu còn bảo người gọi tôi đến đây đã bỏ về với vẻ mặt mẫn nguyện là sao?! Là ý gì vậy hả?!"

“Đừng hỏi tớ...”

Đúng vậy. Shikiya-san đã về rồi, nên tôi là người duy nhất phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Tiara-san, mặc dù tôi chẳng làm gì sai cả.

“Cậu còn không thèm ngăn chị ấy lại, còn thản nhiên ngồi nghịch điện thoại nữa chứ?”

“Tớ đang định quay video—à không, ý tớ là...Shikiya-senpai và Tiara-san đang trong một mối quan hệ người lớn không ràng buộc mà, phải không? Tớ nghĩ mình chỉ là người thừa thãi.”

“Không hề có! Và đừng có gọi tớ bằng tên riêng nữa!”

Túc tối, Tiara-san uống một hơi cạn ly cà phê đầy sữa và ba thìa đường.

Một lúc sau, có lẽ đã bình tĩnh hơn nhờ caffeine và đường, cô đặt cốc xuống kêu lách cách rồi hắng giọng.

“Vậy thì, ừm...cuộc nói chuyện nghiêm túc cậu muốn là gì?”

...Hả? Cuộc nói chuyện nghiêm túc nào cơ?

“Tớ thậm chí còn không biết Tiara-san sẽ đến cơ mà.”

“À, Shikiya-senpai bảo tớ đến đây vì chuyện đó mà.”

Khoan đã, gì cơ? Vậy là Shikiya-san đã dùng tôi làm mồi nhử Tiara-san đến đây sao?

Khi tôi vẫn còn đang bối rối ngồi đó, một âm thanh chói tai như tiếng kính vỡ vang lên bên tai.

“Tiếng gì vậy?”

“Ồ, tin nhắn từ Shikiya-senpai.”

Khi tôi nhìn vào điện thoại, một thông báo mới trượt qua màn hình:

—**Trả thù đêm Giáng Sinh** (Nukumizu cho Shikiya-senpai leo cây)

...Cô ấy lừa được tôi rồi.

Tôi theo phản xạ nhìn lên trần nhà.

Đêm Giáng Sinh năm ngoái, tôi đã gọi Shikiya-san ra bằng cách dùng đèn trang trí Giáng Sinh làm mồi nhử để giúp cô ấy gặp Tsukinoki-senpai.

Vậy thì đây...là cách cô ấy trả thù chuyện đó.

“Đừng có mà ngồi đó tự giải quyết hết mọi chuyện trong đầu như thế, Nukumizu-san. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ừm, nói chung là...Shikiya-senpai đang ôm hận tớ và đây là cách mà chị ấy trả đũa.”

“Ôm hận? Cậu đã làm gì chị ấy à?”

Thật ra thì nhiều lắm. Tôi trả lời lấp lửng rồi giả vờ nhấp một ngụm cà phê đã cạn.

Chắc chắn phải có lý do tại sao Shikiya-senpai lại sắp xếp cho hai chúng tôi ngồi đối mặt như thế này.

Nghĩ đến đó, tôi cuối cùng cũng mở miệng.

“Dù sao thì, về cuộc bầu cử hội học sinh...”

“Vâng?”

Tôi dừng lại một chút, thăm dò phản ứng của Tiara-san.

Cô ấy ngồi thẳng lưng, rõ ràng đã sẵn sàng cho bất cứ điều gì tôi sắp nói.

—Tôi sắp giải thích lý do vì sao tôi lại từ chối lời đề nghị của Tiara-san nhưng rồi tôi lại do dự.

“Tớ là chủ tịch của CLB Văn học. Tớ thực sự không muốn dính dáng gì đến hội học sinh cả. Một người như tớ làm người hỗ trợ chỉ để phụ họa thì cứ thấy gì đó sai sai. Và hơn nữa—”

Tôi cố cười, nhưng nó lại biến thành một nụ cười gượng gạo.

“Tớ thực sự rất tệ trong việc nói trước đám đông.”

Tiara-san lắng nghe một cách im lặng, rồi mở miệng định nói gì đó—nhưng thay vào đó, cô ấy thở dài một hơi.

“...Tớ hiểu rồi. Tớ sẽ không gây áp lực cho cậu nữa.”

Hả. Điều đó...dễ dàng vậy sao.

Trong khi tôi còn đang bối rối trước thái độ thay đổi đột ngột của cô ấy, Tiara-san vẫn nhiên đặt điện thoại lên mặt bàn.

Màn hình sáng lên, và những gì tôi nhìn thấy khiến tôi phải dụi mắt nhìn lại.

Đó là hình minh họa anime của một cô gái dễ thương—không, thực ra đó là ảnh chụp của một món good của nhân vật đó.

Tại sao Tiara-san lại có thứ như vậy...?

Tôi nhìn chằm chằm, chớp mắt, rồi bật dậy khỏi ghế.

“Khoan đã, đó không phải là tượng trưng bày ở cửa hàng của Chikapyon từ Barely-Legal Girls sao?! Sao cậu lại có được nó?!”

“Họ hàng của tớ điều hành một cửa hàng chuyên về những món này, và họ tặng tớ rất nhiều hàng quảng cáo của. Chắc họ nghĩ vì tớ là một đứa trẻ nên sẽ thích anime và manga.”

Cô ấy nói một cách thản nhiên như vậy, rồi trượt điện thoại gần hơn về phía tôi.

“Tớ không hiểu về mấy thứ này, nên tớ nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu tặng nó cho ai đó biết trân trọng.”

“Vậy thì...!”

Cách! Tôi cúi người qua bàn—nhưng rồi, sau một thoảng đấu tranh nội tâm, tôi từ từ ngồi xuống lại.

“T-Tớ hiểu rồi... tớ mong cậu tìm được người nào đó sẽ vui vẻ khi nhận nó.”

“Ồ? Cậu chắc chứ? Tớ nghĩ mình thấy cậu có một cái móc khóa trông giống hệt cái này mà, Nukumizu-san.”

“Tớ ư? Có nhiều nhân vật giống nhau lắm”

Tôi theo bản năng dịch chuyển vị trí cặp xách của mình.

Trông tương tự ư? Hoàn toàn không. Dây đeo cao su trên túi của tôi chính là **Chikapyon**.

Nói cách khác, Tiara-san biết nhân vật yêu thích của tôi là ai và đã dùng nó để nhử tôi.

Tôi không thể dễ dàng mắc bẫy như thế được.

.....

.....Nhưng có lẽ... có lẽ thôi... nghe cô ấy nói thêm một chút cũng không sao.

Khi tôi cúi lén lút liếc nhìn điện thoại của Tiara-san, cô ấy khẽ cười khúc khích.

“Tớ sẽ không nói rằng: ‘Mình sẽ cho cậu cái này nếu cậu trở thành Người hỗ trợ cho tớ.’ đâu”

“__!”

“Nếu ai đó muốn, tớ rất sẵn lòng tặng lại chúng.”

“Khoan đã, thật sao?”

Ngay khi những lời đó thoát ra khỏi miệng tôi—tôi biết mình đã thua.

Một nụ cười tinh nghịch hiện lên môi Tiara-san.

“Tớ không phiền đâu, nhưng tớ cũng hơi hơi gắn bó với nó. Vì vậy, tớ sẽ rất vui nếu cậu cho tớ thử gì đó để đổi lại—dĩ nhiên là trong giới hạn hợp lý.”

Chắc. Đương nhiên là không đơn giản như vậy rồi.

Khi tôi chuẩn bị tinh thần cho bất cứ điều gì sắp tới, Tiara-san thản nhiên nói.

“Cậu sẽ lại giúp tớ học chứ?”

...Khoan đã, học hành thôi sao? Chỉ vậy thôi ư?

Tôi chớp mắt ngạc nhiên, còn Tiara-san trông có vẻ hơi lúng túng.

“Điểm kiểm tra của tớ mấy hôm trước... không được tốt cho lắm.”

“Điểm của tớ cũng đang tuột dốc, nhưng nếu cậu thấy ổn với điều đó thì...”

“Ừm, lời giải của cậu luôn rất dễ hiểu. Tớ thực sự rất cảm kích.”

Nghe vậy đúng là không tệ chút nào.

Nhưng mà, tôi không thể không tự hỏi—cô ấy thực sự từ bỏ chuyện hội học sinh dễ dàng như vậy sao?

Khi tôi còn mãi suy nghĩ về điều đó, Tiara-san nhìn đi chỗ khác và hỏi,

“Cậu đã đổi nhạc chuông tin nhắn của Shikiya-senpai rồi à? Âm thanh lúc nãy—nghe giống như tiếng kính vỡ vậy.”

“À, đúng vậy. Như vậy tớ có thể biết tin nhắn từ ai mà không cần nhìn. Nó khá tiện lợi.”

Ví dụ, khi là tin nhắn từ Konuki-sensei, tôi có thể chọn không xem—vì nó có chủ đích.

Ngay lúc đó, Tiara-san đột nhiên bắt đầu nghịch điện thoại của cô ấy.

—Chirin.

Một âm thanh thông báo vang lên từ điện thoại của tôi.

Khi tôi nhìn vào màn hình, có một tin nhắn trống từ Tiara-san.

“...Cái gì thế này?”

Trong khi tôi vẫn còn bối rối vì tin nhắn bí ẩn đó, Tiara-san cất điện thoại lại vào túi với vẻ mặt chán nản.

“Vậy là số liên lạc của tớ vẫn để nhạc chuông mặc định à.”

“À, ừm...”

Cái quái gì—? Sao đột nhiên cô ấy lại tỏ ra cau có thế này?

Với một cái phẩy váy, Tiara-san đứng dậy.

“Vậy thì ngày mai, thứ Bảy—làm ơn hãy giữ lịch buổi chiều của cậu trống nhé.”

“Ngày mai? Không phải hơi gấp sao?”

“Ồ? Cậu có kế hoạch gì rồi à?”

Kế hoạch thì...không hẳn.

Tôi lắc đầu, Tiara-san nở một nụ cười tươi khi cô ấy quay lưng bỏ đi.

Đêm đó, tôi trải tài liệu toán học ra khắp bàn và nhìn chúng với hai tay khoanh lại.

Cho buổi học ngày mai...mình nên mang theo gì đây?

Nếu mang tất cả đi thì trông nghiêm túc quá, như vậy thì thật là lập dị.

Nhưng nếu mang quá ít, chúng tôi có thể không có đủ để để làm.

Sách giáo khoa và vở ghi thì đương nhiên rồi.

Về sách tham khảo và sách bài tập...tôi sẽ cẩn thận chọn mỗi loại một cuốn.

Với chứng đó thì chiếc túi không quá cồng kềnh—tốt.

Tiếp theo: kiểm tra trang phục.

Tôi đã trải một chiếc áo sơ mi cộc tay có cổ và một chiếc quần chino nhẹ màu trơn ra sàn.

Đương nhiên, cả hai đều là màu trơn.

Sau một loạt “tai nạn” đáng tiếc, hầu hết quần áo có họa tiết của tôi đều đã vào sọt rác, nên tôi chỉ còn lại đồ trơn.

“Được rồi, cái này hoàn hảo—”

“Ngày mai Oni-sama ra ngoài sao?”

Đột nhiên đứng sau là em gái tôi, Kaju.

“Ù, chỉ đi quanh gần ga thôi.”

“Ồ? Học ở thư viện à?”

Con bé liếc nhìn túi xách của tôi với vẻ hiểu chuyện.

Ngày mai tôi sẽ gặp Tiara-san ở cửa Hiệu sách Seibunkan gần ga Toyohashi trước khi đến địa điểm học.

Không phải là tôi đang làm gì mờ ám, nhưng... nếu Kaju phát hiện ra, sẽ phiền phức lắm.
Đúng vậy. Chắc chắn sẽ rất phiền phức.

“À, ừm, anh chỉ đi mua sắm một chút thôi.”

“...Anh hẹn học nhóm với ai đó phải không?”

Kaju khẽ lầm bầm.

“Hả? Không—”

“Khoan đã, có phải với một cô gái không?! Anh học ở nhà cô ấy à, kiểu như một buổi hẹn hò học thuật hay gì đó ấy?!”

“Không, không, không phải như vậy. Đó là một người bạn—ừm, chỉ là học cùng một bạn nam thôi.”

Ngay khi lời nói dối đó thoát ra khỏi miệng tôi, mắt Kaju sáng lên khi con bé lắc đầu.

“Sakurai-san bảo ngày mai cậu ấy phải giúp người thân thu hoạch bắp cải. Ayano-san cũng có lớp học thêm. Còn anh thì không có bất kỳ người bạn nam nào khác để học cùng đâu, Oni-sama.”

Kaju không bao giờ nương tay khi nói về đời sống xã hội của tôi.

“Được rồi, anh đoán hai người đó gần như là những người duy nhất anh giao du, nhưng—tại sao em lại biết hết lịch trình của họ?”

“Hôm trước Basori-san đến chơi, em đã hỏi cô ấy về bạn bè của anh. Vậy là anh học cùng với một cô gái thật! Có phải là hội trưởng hội học sinh không? Hay Shikiya-san? Hoặc có thể là—”

“Không, không, không. Không phải như vậy. Mà không phải đã đến giờ đi ngủ của học sinh cấp hai rồi sao?”

“Gì chứ! Kaju gần như đã trở thành người lớn rồi mà!”

Tôi phớt lờ những lời phản đối của con bé rồi nhẹ nhàng đẩy em ấy ra khỏi phòng.

...Nghiêm túc mà nói, sự tò mò của Kaju thực sự là một vấn đề.

Khoan đã—nghĩ lại thì, Kaju đáng lẽ không thể biết Ayano. Ayano và Tiara-san hầu như không quen nhau, và tôi đã xóa sổ liên lạc của Asagumo-san khỏi điện thoại của con bé rồi...

“...Mình có nhắc đến Ayano lúc nào không nhỉ?”

Trời ạ, gần đây mình thực sự không thể tin vào trí nhớ của mình nữa. Tôi kiểm tra lại nội dung túi xách và nhét thêm hộp bút mà tôi suýt quên vào.

Tôi hẹn gặp Tiara-san ở hiệu sách chính Seibunkan trước ga Toyohashi.

Tôi đến sớm hơn giờ hẹn nên sau khi xem qua những cuốn light novel và manga mới nhất, tôi liền đi đến khu tạp chí ở tầng một. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở đó lúc 2:00 chiều.

“Vẫn còn một chút thời gian...”

Khi tôi đang lang thang qua khu tạp chí, một dáng người quen thuộc xuất hiện trước mặt tôi.

“Hả? Nukumizu-kun?”

“Yanami-san? Cậu làm gì ở đây vậy?”

Chắc chắn rồi, người đang lật tạp chí là Anna Yanami.

Cô ấy đưa cho tôi cuốn cô ấy vừa đọc—"Món ngon khắp chốn Mikawa".

“Shiratama-chan gọi cho tớ nói rằng cô bé có vé miễn phí và hỏi tớ có muốn đi buffet tráng miệng với em ấy không. Nè, giữ cái này mở ra đi.”

“Hai người thân nhau đến mức rủ nhau đi chơi như vậy sao?”

“Cũng không hẳn, nhưng là buffet tráng miệng miễn phí mà, cậu biết đó? Ăn thả ga.”

Yanami hát tóc một cách khoa trương.

“Shiratama-chan thực ra rất ngọt ngào đó! Tớ đã hoàn toàn đánh giá sai em ấy.”

Niềm tin của Yanami, mua được với giá rẻ mạt bằng một buổi buffet tráng miệng. Thật là một món hời.

“Ừm, nghe có vẻ vui đấy. Dù sao thì, tớ cũng nên đi thôi—”

“Này, quán Kadomura này trông ngon đây chứ? Món mì ramen có củ cải. Có lẽ nó giúp giảm cân.”

“Có thể đó. Ừm, vậy thì tớ—”

“Trứng cút ngâm nước tương ngọt trông cũng tuyệt nữa.Ồ, trang tiếp theo đi.”

...Làm ơn đừng dùng người khác làm giá sách di động để cậu đọc sách nữa.

Trong khi ngoan ngoãn ngồi lật trang, tôi cứ liếc nhìn xung quanh.

Basori-san chắc sắp đến rồi. Không phải chúng tôi đang giữ bí mật cuộc gặp này, nhưng xét đến tất cả những rắc rối với cuộc bầu cử hội học sinh, bị nhìn thấy cùng nhau lúc này sẽ hơi... phiền phức.

Khi tôi bồn chồn quét mắt quanh khu vực, Yanami vẫn dán mắt vào tạp chí và lầm bẩm dưới hơi thở:

“Này...cậu sẽ làm người hỗ trợ cho Basori-san có phải không?”

“Tớ nói với cô ấy là không rồi. Tớ nghĩ cô ấy hiểu. Có lẽ vậy.”

“Hừm. Cậu đã nhìn xung quanh một lúc rồi... đang đợi ai đó à?”

“À, không, tớ chỉ đến đây để xem sách mới ra mắt thôi—”

Yanami đột nhiên giật lấy cuốn tạp chí từ tay tôi rồi liếc xéo tôi một cái sắc lẹm.

“...Ai? Cậu thậm chí có bạn ngoài câu lạc bộ văn học không, Nukumizu-kun?”

“Có chứ, được chưa? Như Ayano, hoặc Sakurai-kun—”

“Cậu đang đi gặp hai người đó à?”

“Ừm, ừm...”

Thôi xong—Yanami hoàn toàn nghi ngờ tôi rồi.

Khi tôi cố tránh ánh mắt cô ấy, một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng bay vào mũi tôi.

“Hả? Có phải là anh không, Hội trưởng?”

Tôi quay về phía giọng nói và thấy Shiratama, cô bé diện một chiếc váy chấm bi màu xanh hải quân và trắng.

Chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon thả của em ấy.

Khi em ấy bước tới, Yanami đột nhiên lao đến ôm chầm lấy.

“Shiratama-chan! Cảm ơn em vì đã mời chị hôm nay!”

“Em cũng vui khi anh đến, Senpai.”

Shiratama nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm, rồi nghiêng đầu một cách dễ thương về phía tôi.

“Hội trưởng, anh có muốn đi cùng không?”

“Hả? Không, ý anh là, anh có việc phải làm rồi—à, không hẳn là việc quan trọng, nhưng anh có kế hoạch rồi.”

“Aww, em bị từ chối rồi,” em ấy nói đùa, rồi rút hai tấm vé từ chiếc túi xách nhỏ của mình.

“Yanami-senpai, em phải đi lấy một cuốn sách mà em đã đặt trước, chị có phiền nếu đi vào trước không? Em sẽ quay lại ngay.”

“Được thôi, nhưng... tự nhiên ăn một mình hơi ngại.”

Khoan đã—Yanami cảm thấy ngại khi ăn một mình sao? Chuyện này... lạ thật.

Trong khi tôi vẫn còn ngạc nhiên, Shiratama chắp tay lại một cách dễ thương.

“Xin lỗi chị, nếu chúng ta đến muộn giờ đặt trước thì họ có thể sẽ hủy bàn đấy. Và nếu chúng ta không đến sớm thì món bò nướng nổi tiếng có thể sẽ hết mất!”

“Khoan đã, họ có bò nướng sao?! Được rồi, chị đi trước đây!”

Nhanh nhẹn và dễ chiều, Yanami cầm vé và gầm nhẹ lao ra khỏi cửa kính.

Shiratama vẫy tay tiễn cô ấy, rồi khẽ cười khúc khích.

“Em mừng vì chị ấy thích. Công sức vội vã để lấy vé cũng đáng.”

“Khoan đã, anh tưởng em nói em có vé miễn phí?”

“Đúng vậy, Em có...”

Rồi Shiratama quay người lại và đổi mặt với tôi với một nụ cười.

“Gần đây, em đã trao đổi thông tin liên lạc với Kaju-chan.”

“Kaju?”

Sự thay đổi chủ đề đột ngột khiến tôi hoàn toàn bất ngờ.

Theo đánh giá của tôi, hai người đó phải như chó với mèo chứ.

Chuyện gì đã xảy ra giữa họ vậy...?

“Ô, thật sao? Em và Kaju thân nhau từ khi nào vậy?”

Shiratama không trả lời—em ấy chỉ mỉm cười ngọt ngào.

“Kaju-chan đáng yêu lắm, anh không nghĩ như vậy sao? Con bé cứ cuồng lên mỗi khi nói về anh trai mình.”

“Ừm... ừm...”

Với những ngón tay đan sau lưng, Shiratama hơi nghiêng người về phía trước và nhìn lên tôi.

“Nghiêm túc mà nói, con bé đáng yêu lắm. Cố tỏ ra xảo quyệt nhưng lại dễ đọc vị quá. Con bé thậm chí còn vô tình để lộ địa điểm hẹn hò của anh nữa.”

“Ừm...em đang nói gì vậy...?”

“Hừm, ai mà biết được?”

Shiratama đứng thẳng dậy rồi liếc nhìn phía sau tôi.

“...Hừm, vậy ra là Phó Hội trưởng.”

“Hả?”

“Anh không muốn Yanami-san nhìn thấy phải không? Em thì không bận tâm đâu.”

Cái gì... em ấy đang nói cái gì vậy? Không—Shiratama thực sự biết được bao nhiêu rồi?

“Khoan đã, em đến đây vì biết là anh sẽ—”

“Vậy thì em xin phép. Em không muốn làm người thứ ba đâu.”

“Ô, ừm, được rồi...” Khi em ấy đi ngang qua, Shiratama ghé sát và thì thầm vào tai tôi:

“Hội trưởng—anhh biết khong, em là một cô gái rất tháo vát đấy.”



Sau khi gặp nhau, Tiara-san im lặng một cách lạ lùng—và còn đi rất nhanh nữa.

Chúng tôi đi qua cửa kính bên cạnh khu tạp chí, rẽ vào phố Tokiwa rồi đi ngang qua hàng người dài đang chờ mua bánh crepe để tiến sâu hơn vào khu phố có mái che. Cuối cùng tôi cũng đuổi kịp và đi bên cạnh cô ấy.

“Um...cậu giận à?”

“Tớ không giận, chỉ là hơi bất ngờ thôi. Tớ cứ nghĩ là cậu đã mời hai người họ đến buổi học nhóm.”

“Tớ không có nói với ai cả. Chỉ là tự nhiên bị lôi kéo vào thôi.”

Tiara-san im lặng gật đầu, rồi rẽ ở góc phố gần cửa hàng socola nằm rìa khu phố có mái che.

Đi thêm đoạn nữa, cô ấy đặt tay lên ngực và thở dài nhẹ nhõm.

“Phù...Chúng ta an toàn rồi.”

“Hả? An toàn khỏi cái gì?”

“Khu vực đó hơi đông người. Gần đây xung quanh tớ có hơi ‘ồn ào’ một chút”

Tiara-san nói trong lúc nhìn quanh, rồi cô ấy bước lại gần tôi hơn.

“...Nukumizu-san, cậu có nghe về ‘Câu lạc bộ Ngắm chim’ bao giờ chưa?”

“Cậu nói đến cái CLB đã bị giải tán vì bán ảnh chụp lén áy à?”

“Về mặt kỹ thuật thì đó chỉ là đình chỉ tạm thời vô thời hạn thôi. Nhưng nhờ sự can thiệp của Hội trưởng, họ đã được phép tiếp tục hoạt động dưới tên CLB Báo chí.”

“Trường chúng ta có CLB Báo chí à?”

“Không có. Chính vì thế mà Hội trưởng đã ưu ái yêu cầu họ đóng góp với tư cách là một CLB Báo chí ‘mới’ với hy vọng họ cuối cùng sẽ giành lại quyền được hồi sinh CLB Ngắm chim...”

Thực sự có đáng đi xa đến mức đó chỉ để bảo tồn CLB Ngắm chim không?

“Vậy...cái CLB Báo chí này có gì đặc biệt?”

“Họ hành xử như đám báo lá cải rẻ tiền và bắt đầu theo dõi những người có liên quan đến cuộc bầu cử. Vì những CLB như của họ không thuộc quyền hạn của hội học sinh nên tớ không thể can thiệp được.”

Tiara-san đặt tay lên trán và thở dài.

Là một người yêu chim, tôi muốn thay mặt họ xin lỗi—nhưng tôi khá chắc những người đó thậm chí còn không thích chim.

Đi bộ bên cạnh cô ấy, tôi liếc nhìn xung quanh.

Một khi chúng tôi ra khỏi khu phố có mái che và đi về phía bắc, bỏ lại phố Hirokouji phía sau thì lượng người đi bộ sẽ giảm đi đáng kể. Tuy nhiên khu vực này không hề vắng vẻ, đoạn đường này có lẽ đã từng đầy các cửa hàng và văn phòng, có những dãy nhà vẫn còn giữ nguyên mặt tiền của những cửa hàng cũ. Có một số tòa nhà rõ ràng từng là cửa hàng, và một vài thậm chí đường như vẫn còn đang hoạt động kinh doanh.

Trong số đó có những quán ăn mới mở rải rác, mang lại cho khu vực này một cảm giác yên tĩnh của sự phát triển trong khi vẫn giữ được bầu không khí hoài cổ.

Tiara-san đi một cách tự tin—cô ấy chắc hẳn quen thuộc với khu vực này.

“Chúng ta sẽ học ở đâu vậy, Basori-san?”

“Ồ, xin lỗi—tớ quên giải thích mất. Nhà tớ ở gần đây thôi nên chúng ta sẽ qua đó học.”

Hả, cô ấy sống gần đây à? Và chúng ta sẽ học...ở nhà cô ấy sao?

“Cái—?! Ở nhà cậu ư?! Ngay bây giờ sao?!”

“Bố mẹ tớ không có nhà, nên đừng lo—khoan đã! Không phải theo kiểu đó đâu hiểu chưa?! Em trai tớ có nhà nên đừng có mà nghĩ gì linh tinh đó! Thêm nữa—”

Mặt cô ấy đỏ bừng khi vội vàng lắp liếm thêm:

“Em trai tớ có bạn gái rồi!”

Cô ấy đang cố nhấn mạnh điều gì vậy?

Tuy nhiên...ngay cả khi gia đình cô ấy không có nhà, liệu có thực sự ổn khi tôi bước vào nhà của một cô gái không? Ý tôi là, trong một bộ phim hài lãng mạn, đây là một sự kiện chắc chắn sẽ có. Và trong một trò 18+...đây sẽ là cơ hội để tôi thu thập hàng tấn CG độc đáo.

“Nhưng...nếu điều đó có nghĩa là sẽ được mở khóa bộ sưu tập hình ảnh thì...”

“Nukumizu-san, cậu đang lầm bầm gì ở đó vậy?”

Ôi. Tôi đã để mình lạc quá xa vào cõi mộng tưởng của người lớn rồi.

Trở lại với thực tại, tôi liếc nhìn xung quanh. Có điều gì đó về nơi này dường như rất quen thuộc. Vỉa hè đá dưới chân chúng tôi hình như—

“Đây không phải gần khu Hanazono sao?”

“Đúng rồi. Cậu biết khu vực này sao?”

“Tớ thỉnh thoảng đi qua đây trên đường đến siêu thị phía trước.”

Nơi đây từng là một khu mua sắm sầm uất.

Mặc dù giờ đây, hầu hết các cửa hàng đều đã đóng cửa và số lượng cửa hàng mở cửa đường như giảm dần theo từng năm.

Giữa khung cảnh đang phai nhạt, có một tòa nhà lớn mới mẻ hoàn toàn nổi bật lên.

“Hả? Có khu chung cư ở đây từ khi nào vậy?”

Tiara-san chuẩn bị đi qua, dừng lại và nhìn lên tòa nhà.

“Nó mới được xây gần đây thôi. Tất cả cư dân từng sống ở đây đều đã chuyển đi rồi.”

“Tớ hiểu rồi...”

“Ở thời ông bà tớ, khu phố mua sắm này đường như khá sầm uất. Nhưng có lẽ...thời thế đã thay đổi rồi, tớ đoán vậy.”

Giọng cô ấy đều đặn khi nói điều đó, rồi tiếp tục đi và rẽ vào một góc.

“Nhà tớ ở ngay phía trước—”

“Ôi chao, Tiara-chan đây mà!”

Bỗng có giọng nói vui vẻ làm át cả giọng của cô ấy, là từ một người phụ nữ trung niên có thân hình khá tròn trịa.

Bị bất ngờ, Tiara-san nhanh chóng cúi đầu.

“Chào cô, Michishige-san.”

“Ôi chao, cái gì đây? Thường ngày cháu gọi cô là dì mà, sao hôm nay cháu lại khách sáo thế.”

“À, ừm...”

“Dì hơi buồn đấy, cháu biết không—cảm giác như Tiara-chan đã lớn rồi... khoan đã, khoan đã nào...?”

Mãi đến lúc đó Michishige-san mới dừng như nhận ra tôi. Mắt bà mở to.

“Ôi chao! Ôi chao, ôi chao! Tiara-chan? Ôi chao—!”

“C-cô hiểu nhầm rồi!!”

“Ù, ừ, tất nhiên rồi. Dì biết không phải như vậy. Cháu biết không, dì cũng từng có thời như vậy đấy, ngày xưa ấy à? Với một người không phải chồng hiện tại của dì. Nhưng đó là bí mật đấy nhé?”

“Đó là lý do tại sao cháu nói—không phải như vậy đâu!!”

“Dì hiểu rồi, dì hiểu rồi. Dì hiểu tất cả mà. Xin lỗi vì đã làm phiền nhé.”

Gật gù tò vò đã hiểu hết tất cả, Michishige-san mỉm cười đi ngang qua.

Vì lý do nào đó, bà còn giơ ngón cái lên về phía tôi.

“Tiara-chan thực sự đã lớn rồi—hay sắp lớn rồi nhỉ? Ôi chao, ôi chao...”

Sức công phá của một bà cô hàng xóm tò mò thật sự quá lớn... Thảo nào Tiara-san lại run rẩy, lẩy hai tay che mặt.

...Không biết ngày nào đó Yanami có trở nên như vậy không nữa.

Nhà Basori chỉ cách chỗ chúng tôi gặp Michishige-san một đoạn đi bộ ngắn—một tòa nhà ba tầng hướng ra phía đường chính.

Nhìn qua mặt tiền bằng kính ở tầng một, nó có lẽ đã từng là một cửa hàng.

Tiara-san trượt cửa kính ra và ra hiệu cho tôi đi vào trong.

Không gian cửa hàng tối tăm, đầy những kệ chất đống các thùng chứa và hộp các tông.

“Xin lỗi vì bừa bộn quá,” cô ấy nói, nghe có vẻ hơi ngượng ngùng.

“Thực sự không tệ đến thế đâu. Nó từng là cửa hàng bán gì vậy?”

“Cửa hàng này là cửa ông tớ. Ông bán huy hiệu và biểu tượng.”

“Huy hiệu?”

“Um—huy hiệu, cúp, cờ hiệu... những thứ đại loại vậy. Ông đóng cửa sau khi không thể cạnh tranh với các đối thủ nữa.”

Hả, tôi không biết có một cửa hàng như vậy đây.

“Ồ, vậy ra đó là lý do tại sao Tiara-san lại luôn đeo bảng tên trên đồng phục sao?”

“Không phải vậy, đó chỉ là quy định của nhà trường thôi. Và làm ơn đừng gọi tớ bằng tên riêng nữa.”

Tiara-san phớt lờ lời tôi rồi mở một cánh cửa ở phía sau.

Bên ngoài là một khu vực nhỏ để cởi giày, chỉ cần bước lên là vào không gian sinh hoạt.

Có một cầu thang lên tầng hai nằm ngay bên phải và phòng khách nằm thảng ở phía trước.

“Phòng tớ ở tầng ba, phiền cậu cởi giày để đó nhé.”

“À, được. Cảm ơn cậu rất nhiều.”

...Đúng vậy, những khoảnh khắc như thế này sẽ chỉ khiến bạn tự động chuyển sang chế độ trịnh trọng thôi

Một ngôi nhà tràn ngập sự hiện diện của cuộc sống thường ngày—ấm cúng và chân thực.

Nhưng vì đây là nhà của một cô gái mà tôi không quá thân thiết nên nó lại càng khiến tôi cảm thấy sâu sắc hơn

Chúng tôi leo cầu thang lên tầng ba. Có hai cánh cửa dọc hành lang.

“Takashi, chị đã bảo em phải cất túi đúng chỗ rồi mà,”

Tiara-san lên tiếng khi cô ấy đi ngang qua cánh cửa đầu tiên.

Vậy ra cô nàng cũng vào vai chị cả ở nhà. Và tạ ơn trời em trai cô ấy có một cái tên bình thường.

“Không có gì đặc biệt, nhưng...mời cậu vào.”

Cô ấy hơi ngại ngùng dẫn tôi vào một căn phòng chiếu tatami sáu tấm.

Đồ đạc đáng chú ý duy nhất là một cái giường, một bàn học, một cái giá sách và một bàn trà thấp.

Một căn phòng kiểu Nhật cổ điển, đơn giản.

Đối với phòng của một nữ sinh trung học thì nó khá đơn điệu—nhưng màu hồng nhạt của rèm cửa và tấm thảm dưới bàn trà đã thêm một nét nữ tính nhẹ nhàng.

Sự tương phản nhẹ nhàng đó—nét tinh tế của “cô gái” ẩn mình giữa sự đơn giản ấy—đã tạo nên một sức hút khó tả.

“Đêm đây, mời cậu ngồi.”

“À, cảm ơn.”

Tôi ngồi thẳng lưng trên đệm, hơi cứng nhắc.

Không thể tránh được—ý tôi là, đây là lần đầu tiên tôi vào phòng một cô gái.

Phòng của thi Komari không tính—cô ấy ở chung với các em mà vả lại đó còn là một tình huống khẩn cấp nữa.

Tiara-san ngồi xuống ngay ngắn đối diện tôi và bắt đầu lo lắng nghịch tóc mái của mình.

“V-Vậy thì, chúng ta bắt đầu nhé?”

“Ù-ùm...bắt đầu thôi.”

Tất cả những gì chúng tôi định làm là học, vậy mà tại sao không khí lại thành ra thế này?

Cả hai chúng tôi im lặng lấy sách giáo khoa ra, gần như cùng một lúc.

“Ừm...hôm nay chúng ta học toán nữa được không? Tớ thực sự rất tệ với dãy số.”

“Hoàn hảo. Tớ cũng tệ khoản đó.”

Tôi nói bâng quơ, nhưng cô ấy lại khóc khích cười vì điều đó.

“Không ai hoàn hảo mà. Vậy thì chúng ta hãy cùng nhau vượt qua nó nhé.”

Tôi không chắc tại sao điều đó lại hiệu nghiệm, nhưng tôi mừng vì cô ấy đã cười. Tôi thở phào nhẹ nhõm và mở sách giáo khoa ra.

“Nhân tiện, bài kiểm lần trước cậu làm thế nào?”

“À, có những dấu hiệu cải thiện rải rác ở đây...Cứ cho là tình hình không tệ hơn so với điểm được chấm đi.”

Cô ấy siết chặt nắm đấm một cách kiên quyết. Ừm, tinh thần lạc quan là một điều tốt.

Khoảng ba mươi phút sau buổi học.

Chúng tôi vừa mới kiểm tra đáp án xong, tôi ngược lên.

Tiara-san đang lặng lẽ tập trung, giải một bài tập với vẻ mặt nghiêm túc.

Mái tóc búi chặt, hàng lông mày đậm và nốt ruồi ở cổ cô ấy nổi bật rõ ràng trên làn da trắng muốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bất ngờ của cô ấy trông như không trang điểm—nhưng có lẽ, chỉ có lẽ, cô ấy đã trang điểm một chút vào cuối tuần này—chỉ một chút thôi.

“...Có gì trên mặt tớ à?”

Tiara-san nghiêng đầu tờ mờ, đã ngược lên từ lúc nào không hay.

“À—không, không có gì cả. Tớ chỉ...đang thắc mắc thôi.”

Tôi lầm bầm, cố gắng tránh câu hỏi, còn Tiara-san cúi người về phía trước với một nụ cười tinh nghịch.

“Ê? Tớ thực sự muốn biết đấy, có chuyện gì vậy?”

“À, ừm—chỉ là cậu thực sự định dụ tớ tới đây để chiêu mộ tớ vào hội học sinh à?”

Phụt—nụ cười của cô ấy biến mất ngay lập tức.

...Ừm, câu trả lời tệ thật.

“Tùy tình hình mà tớ có thể làm vậy. Một khi đã dụ được cậu vào nhà tớ rồi, thì tớ nghĩ cậu sẽ phải nghe theo lời của tớ thôi.”

Tiara-san nói với giọng mà tôi không thể phân biệt là đùa hay thật.

Khoan đã, tùy tình hình sao? Có nghĩa là—

“...Vậy cậu không có ý định dụ tú nữa à?”

“Thực ra, hạn chót để ứng cử chức chủ tịch là vào hôm qua. Ngay cả đến tối thì cũng chỉ có mình tú là ứng cử viên duy nhất.”

Biểu cảm cô ấy thoảng chút vẻ tinh nghịch.

“Khoan đã, vậy là không có bầu cử à?”

“Đúng vậy. Chỉ cần tuyên bố ý định và mở một cuộc bỏ phiếu tín nhiệm thôi. Cũng không cần bài phát biểu tranh cử nào cả.”

Vậy thì tất cả những chuyện rắc rối vừa qua để làm gì chứ?

Ý tôi là, chúng tôi vừa gặp nhau ở quán cà phê board game hôm qua mà...

“Sao cậu không nói với tú tối qua luôn?”

“Xin lỗi. Về mặt thủ tục thì phải đợi qua ngày mới chắc chắn được, nên tú đã không nói.”

Tôi hiểu rồi.

Thay vì tức giận, tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm lạ lùng và nở một nụ cười trên môi.

“...Ồ? Đừng nói là cậu thực sự đã bắt đầu nghĩ đến việc giúp tú rồi đấy nhé?”

“Uh, tú đoán việc giúp đỡ trong cuộc bầu cử cũng không tệ lắm.”

“Hê, nói miệng thì dễ thôi phải không?”

“Nói luôn dễ hơn làm mà.”

Trước câu nói đùa của tôi, Tiara-san cười vui vẻ.

Vậy ra cô ấy cười như thế này à...

Sau một lúc cùng cười, cô ấy chấm khéo mắt và nói:

“Tú thực ra đã chuẩn bị một vũ khí bí mật phòng khi thực sự cần thuyết phục cậu đấy, nhưng hóa ra tú không cần phải dùng đến nó.”

“Vũ khí bí mật sao?”

“Ồ, không có gì thú vị đâu.”

Cô ấy phớt lờ bằng tiếng cười khúc khích.

...Khoan đã.

Không phải tôi đã bị dụ đến đây bằng lời hứa về một món hàng khuyến mại Chikapyon hiếm có sao?

Nói cách khác, đó chính là vũ khí bí mật, đúng không—

“Tớ xem được không?”

“Ừm, nhưng...”

Khi tôi cúi người về phía trước, Tiara-san hơi giật mình.

Phản ứng đó—đây chắc chắn phải là một món hàng hiếm có.

“Tớ thực sự tò mò về vũ khí bí mật của cậu, Tiara-san.”

“Ừm, nhưng nó không thực sự không phải là thứ nên mang ra khoe đâu...”

“Có chứ. Nó sẽ là bí mật của riêng chúng ta—không ai khác biết đâu.”

“B-Bí mật sao...!”

Có lẽ sự nhiệt tình của tôi đã chạm đến cô ấy.

Tiara-san khẽ gật đầu, môi run rẩy và ngược mắt lên nhìn tôi.

“U-Ừm... tớ không biết nó có đáp ứng được với kỳ vọng của cậu không...”

Cô ấy lấy thứ gì đó từ ngăn kéo bàn học ra rồi ngồi xuống lại, vẫn giấu nó sau lưng.

Không có vẻ gì là lớn lăm—có lẽ là một acrylic standee hay gì đó?

Tôi nín thở, chăm chú quan sát.

Rồi—

“Đ-Được rồi, tớ làm đây!”

Cô ấy đột nhiên đặt nó lên đầu.

Sau đó giơ tay lên trong tư thế giống mèo, cô ấy nói bằng một giọng đáng yêu:

“L-Làm ơn hãy cỗ vũ cho tớ, nyaaa~!”

.....

.....Tiara-san vừa làm cái quái gì vậy?

Ngồi ngay trước mặt tôi, trên đầu cô ấy, là—một cặp tai mèo.



Khi tôi đang đứng hình vì cú sốc bất ngờ này, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Tiara đỏ bừng mặt đến tận sau gáy.

“O...? K-không...Đừng có hiểu nhầm nhé! Tớ chỉ nghĩ Nukumizu-san có thể sẽ thích mấy thứ này thôi! Tớ không có sở thích như vậy đâu!”

“À, ừm...tớ thích mà—”

“Cậu thích á?!”

Ngay khi Tiara-san đang bối rối hét lên như vậy—

Rầm. Cánh cửa phòng đột ngột bật mở.

“Chị. Em đi ra ngoài một lát—”

“Takashi?!”

Đứng đó là một cậu trai trong bộ đồ thể thao sành điệu. Em ấy trông cỡ trạc tuổi với Kaju.

Cậu em sững người một thoảng khi nhìn thấy chị gái mình, nhưng rồi có vẻ quyết định phớt lờ những gì mình thấy.

Em ấy hơi cúi đầu chào tôi.

“Ừm... chào anh. Em là em trai chị ấy.”

“Ồ, ừm, rất vui được gặp em. Anh là Nukumizu.”

Một sự im lặng ngượng ngùng lại bao trùm.

Em trai của Tiara-san liếc nhìn chị gái mình với vẻ mặt khó xử, rồi lại cúi đầu một lần nữa.

“Ừm... em sẽ ăn tối bên ngoài. Vậy, ừm, hai người cứ tự nhiên.”

Cách. Cánh cửa đóng lại, và tiếng bước chân nhanh chóng đi xuống cầu thang vọng lên.

Tiara-san, vẫn còn đứng hình, từ từ quay đầu về phía tôi với một tiếng cọt kẹt cứng nhắc.

“Nukumizu-san... chúng ta phải làm gì đây...?”

Làm gì ư? Tôi cũng chịu.

Khuôn mặt cô ấy, vừa nãy còn đỏ bừng, giờ đã tái mét hoàn toàn.

Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân và nói.

“Ừm... thị lực của em trai cậu có tốt không?”

“Ừm... Gần đây em ấy có bảo là thị lực hơi kém đi một chút.”

Đúng rồi. Tôi gật đầu chắc chắn.

“Có lẽ em ấy không nhìn thấy tai mèo của cậu đâu.”

“O? Có thể vậy sao?”

“Thử nghĩ xem. Thật lạ khi chị gái của mình lại đang đeo tai mèo và kêu ‘meo meo’ trước mặt một người lạ, đúng không?”

“Guh!”

Tiara-san rên rỉ, ôm lấy ngực. Chưa được, cổ chịu đựng thêm chút nữa đi.

“Thông thường, giữ vẻ mặt bình tĩnh là điều không thể. Nhưng em trai cậu thì sao? Em ấy hoàn toàn bình tĩnh và—”

“...Thật sao? Đó là lần đầu tiên tờ thấy vẻ mặt ấy trên khuôn mặt em trai mình.”

“Không, em ấy trông hoàn toàn bình tĩnh. Không nghi ngờ gì nữa. Điều đó có nghĩa là em trai cậu hoàn toàn không nhìn thấy tai mèo của cậu. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giả định như vậy.”

Màu sắc bắt đầu trở lại với khuôn mặt tái nhợt của Tiara-san. Tốt lắm, thêm chút nữa thôi.

“Thế còn tiếng ‘meo’ thì sao? Cậu nghĩ em ấy cũng không nghe thấy sao?”

“Ừm, chắc chắn rồi. Tiếng cửa mở chắc hẳn đã tạo ra một pha ngược khiến âm bị triệt tiêu đi. Chúng ta đã học điều đó trong lớp vật lý rồi mà nên chắc chắn đúng đấy.” (pha ngược là một khái niệm vật lý âm thanh, khi hai sóng âm có pha ngược nhau sẽ triệt tiêu lẫn nhau.)

“Ra vậy... Tờ chỉ chăm chú học môn Sinh thôi nên không để ý.”

Thật trùng hợp – tôi cũng chỉ học có mỗi môn Sinh .

Rõ ràng, Tiara-san đã chấp nhận lời giải thích hoàn toàn bịa đặt của tôi.

Cô ấy tháo tai mèo ra khỏi đầu và thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm, tớ cảm thấy bình tĩnh hơn được một chút rồi. Xin lỗi vì đã mất bình tĩnh nhé.”

“Không sao, miễn là cậu hiểu Tiara-san, đó mới là điều quan trọng. Thực sự không có gì phải lo lắng cả.”

Ngoài ra, Tiara-san này...cậu có lẽ nên nghi ngờ người khác một chút thì hơn.

“...Hiểu rồi...Mà, xin đừng gọi tên tớ một cách thân mật như vậy nữa.”

Tiara-san đã bị lừa — không phải bị lừa, mà là bị thuyết phục — tình hình đã lảng xuống một cách tốt đẹp.

Tất cả những gì còn lại là kết thúc buổi học và lấy được mấy món đồ Chikapyon đó.

Em trai cô ấy đã ra ngoài, nên không có khả năng xảy ra những hiểu lầm kỳ lạ nữa—

Khoan đã. Bố mẹ đã ra ngoài ngay từ đầu, và bây giờ em trai cũng đi rồi. Điều đó có nghĩa là...

“Chỉ có hai chúng ta...?”

“Hả?!”

Chết tiệt, tôi lỡ nói to quá. Tiara-san bật dậy.

“Cậu đột nhiên nói gì vậy?!”

“Không, không, tớ không có ý gì kỳ quặc cả. Chỉ là, cậu biết đây—khi một chàng trai đến phòng một cô gái thì phải cân nhắc thật kỹ. Nếu mọi người hiểu sai thì sẽ làm phiền người kia lắm.”

Trước lời giải thích nghiêm túc của tôi, Tiara-san từ từ ngồi xuống, vẫn còn hơi cảnh giác.

“Ừm...với cậu thì chắc không sao đâu nhỉ. Ý tớ là, tớ là con gái mà.”

Xin hãy tin tôi. Dù phần cuối cô ấy nói hơi lạ.

“Ò...chỉ để cậu không nhầm lẫn thôi, tớ không có hứng thú lảng mạn với người cùng giới đâu.”

“Ừm, tớ biết. Cậu nghĩ tớ không thể phân biệt nổi giữa ảo tưởng và hiện thực sao?”

...Ừ tôi nghĩ vậy đấy.

Thấy vẻ mặt của tôi, Tiara-san hắng giọng một tiếng.

“Ừ thì, tớ cũng từng trải qua giai đoạn không thể phân biệt được.”

“Thì ra là vậy.”

“Để đối phó, gần đây tớ bắt đầu viết lại suy nghĩ của mình ra giấy.”

“Viết ra, ý cậu là như viết nhật ký sao?”

Tiara-san gật đầu, rồi đặt ngón tay lên giữa trán, chìm trong suy nghĩ.

“Ví dụ như... trong tâm trí tớ, cậu là người có xu hướng ‘cửa trên’, còn hội trưởng hội học sinh biến thành con trai và nằm ở cửa dưới, hiểu chứ?”

Cô ấy nói “hiểu chứ?” như thể điều đó là hiển nhiên...

Với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc, Tiara-san tiếp tục giải thích.

“Nhưng khi tớ viết ra và đọc lại sau vài ngày, tớ có thể phân biệt được rõ ràng, kiểu như ‘Cái đó không thể là thật được’ và rồi tớ có thể tách ảo tưởng ra khỏi hiện thực. Có lẽ đó là một dạng trí liệu nhận thức.

Khoan đã, cô ấy nói mình không thể phân biệt được trừ khi trôi qua vài ngày sao? Điều này tệ hơn tôi nghĩ.

Với vẻ mặt tự hào một cách kỳ lạ, Tiara-san mở sách bài tập của mình ra.

“Vậy nên xin đừng lo lắng. Tớ nắm rõ được thực tế rồi. Hội trưởng là phụ nữ, và cậu Nukumizu-san, là một người có tính cách bạo dâm thích phụ nữ.”

Vẫn còn một chút ảo tưởng lẩn vào đâu đây...

Ngay lúc đó, khi cô ấy đang vui vẻ giải bài tập và ngân nga thì tay cô ấy đột nhiên dừng lại.

“...Tớ vừa nói gì kỳ lạ à?”

“K-không, cô vẫn như mọi khi thôi.”

“Đ-đúng vậy! Nukumizu-san thích phụ nữ và là một người trên có tính cách bạo dâm, ừm... hoàn toàn không kiềm chế được...”

Khuôn mặt tươi tắn thoảng chốc của cô ấy đột nhiên tái mét.

“Ồ, ừm. Tớ...là phụ nữ. Nhưng không phải là đối tượng để cậu thỏa mãn dục vọng...”

“Đúng rồi, tất nhiên. Tớ không nhìn cậu như vậy đâu Basori-san.”

“Cậu không nhìn tớ như vậy sao?!”

...Tôi phải giải thích thế nào đây?

Thôi được rồi, dù sao thì, một cô gái để một chàng trai vào nhà khi không có ai ở nhà là một điều mạo hiểm.

Tôi là một người đàng hoàng nên không sao cả, nhưng nếu là một kẻ biến thái thì hắn ta không chỉ dừng lại ở việc sờ soạng cắp đùi đâu.

Tôi hắng giọng và quay sang Tiara-san.

“Ừm, nghe này, Basori-san. Đàn ông là những sinh vật dễ hiểu lắm.”

“Hiểu làm?”

“Đúng vậy. Nếu một chàng trai ở riêng trong phòng của một cô gái, cậu ta có thể hiểu sai tình huống—kiểu như, cậu ta đang được mời gọi làm điều gì đó.”

“Hyuuuh?!”

Vẫn còn ngồi, Tiara-san hoảng loạn lùi lại khỏi tôi.

“Tớ thì không sao, nhưng những người đàn ông khác thì có thể—”

“Ừm, ừm...”

Hai tay nắm chặt trước ngực, hơi run rẩy, Tiara-san nhìn tôi với đôi môi mấp máy và thì thầm:

“C-cậu có... muốn... không?”

“Ồ...cậu đang nói gì vậy?”

Khi tôi hỏi, mặt Tiara-san đỏ bừng.

“C-cậu nghĩ tớ đang nói gì?! Cái đó! Và—cậu đang bắt tớ nói gì vậy hả?!”

Đó cũng là điều tôi đang cố gắng tìm hiểu đây.

Đúng lúc tôi định hỏi lại, điện thoại của Tiara-san đột nhiên reo lên.

“C-có người gọi! Tớ đi nghe máy nhé?!”

Cô ấy đứng dậy và áp điện thoại vào tai.

“...Sensei? Ồ, cảm ơn thầy vì đã làm việc chăm chỉ ngay cả vào Thứ Bảy. Vâng, bây giờ em đang rảnh.”

Vẫn đang nghe điện thoại, Tiara-san bước ra hành lang.

Giọng cô ấy vọng ra khe khẽ từ phía sau cánh cửa, nghe có vẻ nghiêm trọng—có lẽ cô ấy bị điểm kém hay gì đó.

...Dù sao thì, cô ấy vẫn kỳ lạ như mọi khi.

Kéo tôi đến nhà chỉ để chiêu mộ tôi, thậm chí còn đeo tai mèo nữa.

Cuối cùng, tất cả những điều này đều không cần thiết. Chỉ tốn lãng phí công sức.

Nếu vậy thì...Bạn mình có lẽ còn không cần phải học bài ở nhà cô ấy ngay từ đầu.

‘Cách’

Suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi tiếng cửa mở.

Tiara-san quay lại phòng, mặt tái mét.

“Có chuyện gì vậy?”

Đặt tay lên ngực, cô ấy hít một hơi thật sâu và nói với giọng nghiêm túc.

“Tối qua, ngay trước thời hạn, có người đã nộp đơn ứng cử hội trưởng hội học sinh.”

Vậy... điều đó có nghĩa là sẽ không chỉ là một cuộc bỏ phiếu tín nhiệm—sẽ có một cuộc bầu cử thực sự sao?

Khi tôi nhìn cô ấy với vẻ ngạc nhiên, Tiara-san đổ sụp xuống ghế trước mặt tôi như thể cô ấy đang lao vào đó.

“Nukumizu-san, cậu đã nói vậy mà, đúng không?! Rằng cậu sẽ giúp đỡ trong cuộc bầu cử!”

“Khoan đã, tờ—”

...Được rồi, có lẽ tôi đã nói vậy. Mồ hôi tôi lấm tấm trên trán.

“Không, khoan đã, tờ đã nói vậy, nhưng không phải theo nghĩa đó—à, được rồi, là theo nghĩa đó, nhưng tờ không có ý như vậy—”

“Làm ơn đi! Tờ không đủ tự tin để tự mình đánh bại cậu ấy!”

Ngay cả khi tôi giúp đỡ, tôi không nghĩ điều đó sẽ thay đổi gì nhiều...

...Khoan đã. Cô ấy vừa nói cậu ấy sao?

“Ai đã nộp đơn ứng cử? Tờ có biết người ấy không?”

Tiara-san gật đầu chậm rãi, rồi nói tên:

“—Sakurai Hiroto. Thủ quỹ của hội học sinh.”

“?! Nhưng Sakurai-kun nói cậu ấy không quan tâm mà...”

Nếu đó là sự thật... tôi không thể thấy được tương lai nơi mà Tiara-san thắng cuộc. Thành thật mà nói, tôi có lẽ sẽ bỏ phiếu cho Sakurai-kun.

Khi tôi im lặng, hoàn toàn không nói nên lời, Tiara-san lấy ra một thứ gì đó—

Khi cô ấy từ từ đặt nó lên đầu, cô ấy mở miệng với giọng run rẩy.

“L-làm ơn... hãy cùng tớ chiến đấu trong cuộc bầu cử này... nyaa...”

Tiara-san, rõ ràng đang run rẩy, tạo dáng như một chú mèo đang vẫy gọi.

Ừm...tôi phải làm sao đây?

Nyaa.

HẾT CHƯƠNG 1 - TIARA-CHAN DỄ THƯƠNG QUÁ!

Chương 1.5

Nghỉ Giải Lao 1 - Những Kỉ Niệm Đáng Trân Trọng

Sau giờ học, trong phòng hội học sinh.

Chủ tịch Hội học sinh Hibari Hokobaru đang chăm chú lau bàn làm việc của mình bằng một chiếc giẻ được vắt khô.

Từ phía kệ sách, thủ quỹ Hiroto Sakurai quay lại nhìn cô và mỉm cười.

"Chị vội vàng quá đấy. Vẫn còn một tháng nữa mới hết nhiệm kỳ mà."

"Chị không thích nước đến chân mới nhảy. Sự tôn trọng được xây dựng từ những điều nhỏ nhặt nhất mà."

Cô nhúng chiếc giẻ vào xô nước, giọng điệu bình thản nói.

Nhận thấy ánh mắt hơi lo lắng của Sakurai, Hokobaru khẽ nhún vai như muốn nói "*đừng lo lắng*".

"Chị đã thừa hưởng được rất nhiều điều từ các chủ tịch tiền nhiệm. Việc truyền lại những điều ấy cho thế hệ sau là trách nhiệm của chị."

Cô vắt khô chiếc giẻ một lần nữa rồi bắt đầu lau chiếc ghế của mình.

"Chị đã ở Hội học sinh hai năm rồi, chắc hẳn có nhiều kỷ niệm lắm nhỉ?"*

Hokobaru mỉm cười, đôi mắt ánh lên vẻ hoài niệm.

"Ừm. Vị chủ tịch trước đó tính tình khá đặc biệt. Có lẽ cũng sánh ngang với cô Koto đấy."

"Thật may là năm nay em đã tham gia."

Sakurai bật cười, nhưng ngay sau đó, nét mặt anh trở nên nghiêm túc hơn.

"Không biết Yumeko-san có ổn không. Có vẻ như chị ấy lại làm Basori-chan buồn rầu."

"Đó là minh chứng cho thấy họ rất thân thiết đấy. Shikiya trở nên có sức sống hẵn khi ở bên cạnh Basori-kun."

Phó chủ tịch Tiara Basori đã nộp đơn ứng cử cho chức Chủ tịch Hội đồng Học sinh.

Hiện tại, vẫn chưa có ứng cử viên nào khác đăng ký và chỉ cần vượt qua cuộc bỏ phiếu tín nhiệm thì cô ấy sẽ chính thức đảm nhận vị trí này.

Một khi Hokobaru rời đi, cô sẽ không còn liên quan gì đến Hội học sinh nữa.

Và Sakurai đã quyết định.

Cậu chảng hứng thú với một Hội học sinh thiếu vắng bóng cô.

Lặng lẽ khẳng định lại điều đó trong lòng, cậu nở một nụ cười hiền hòa quen thuộc.

Nhin sang, cậu thấy Hokobaru đã hoàn thành công việc dọn dẹp một cách hài lòng.

Cô treo chiếc giỏ lên thành xô rồi liếc nhìn mặt bàn.

"À, chị nên đưa em xem cái này trước khi quên mất."

Cô với lấy một tập hồ sơ.

"Trong này là tóm tắt tất cả các vấn đề còn tồn đọng. Cuộc họp bổ sung ngân sách hàng năm thường khá rắc rối nên hãy chuẩn bị tinh thần nhé."

Hokobaru đưa tập hồ sơ cho cậu.

Sakurai liếc nhìn rồi khẽ lắc đầu từ chối.

"Hiba-nee, em sẽ không ở lại Hội học sinh nữa đâu."

"...À, phải rồi nhỉ. Xin lỗi, tại chị quen miệng quá."

Hokobaru cười gượng, tay nhẹ nhàng vuốt lên bề mặt tập hồ sơ.

"Chẳng hiểu sao chị cứ nghĩ rằng em sẽ là người kế nhiệm."

"Dù biết điều đó là không thể."

Cô nhìn chầm chằm vào tập hồ sơ trong tay một lúc, rồi như rũ bỏ suy nghĩ đó khi đặt nó trở lại bàn.

"Thôi, hôm nay đến đây thôi. Hiroto, em cần giúp gì nữa không?"

Cô với tay cầm lấy quai xô—

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, quai xô rơi ra với tiếng lạch cách.

"Hiba-nee—!"

Sakurai theo phản xạ đưa tay ra, nhưng trước khi cậu kịp phản ứng, Hokobaru đã kịp giữ lấy miệng xô bằng tay còn lại.

Cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Thấy chưa? Không phải lúc nào chị cũng cần được chăm sóc đâu."

Cô cười toe toét.

"Ừm, trông như vừa trút được gánh nặng vậy."

"Cảm giác cả người nhẹ bỗng, phải không?"

Họ cùng nhau bật cười—

Ngay lúc đó, điện thoại của Sakurai reo lên. Nhìn màn hình, nụ cười của cậu tắt lịm.

"...Là Koharu phải không? Đừng lo cho chị. Cứ nghe máy đi."

Sakurai nhìn màn hình một lúc, rồi lặng lẽ lật úp điện thoại xuống bàn.

"Em sẽ gọi lại sau. Nếu cô ấy gọi vào giờ này thì chắc cũng không có gì gấp.

Giọng cậu bình thản, rồi bước đến bàn của Hokobaru.

"Hiba-nee, cho em xem lại tập hồ sơ lúc nãy được không?"

"Có chuyện gì sao? Em phát hiện ra được điều gì à?"

Hokobaru đưa lại tập hồ sơ cho cậu.

Sakurai nhận ra mình không thể rời mắt khỏi nó kể từ khi cô nhắc đến.

Nhận thức ấy mang theo một quyết tâm mới.

Với vẻ mặt nghiêm túc, như thể đã chắc chắn điều mình muốn, cậu đưa tay ra.

"—Ừm, có lẽ em đã bắt đầu thấy hứng thú rồi."

Chương 2

Thất bại Thứ Hai: Chùn Bước Bởi Gánh Nặng Trên Vai

Đầu tuần. Các tiết học ngày thứ Hai đã kết thúc, chỉ còn lại giờ sinh hoạt.

Cô giáo chủ nhiệm lớp 2-C, Konami Amanatsu, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đập mạnh tay xuống bục giảng một tiếng “Bốp!”.

“Mấy đứa — Tháng Sáu là cái bẫy của những cô dâu.”

...Lại bắt đầu rồi.

Sau hai tháng bước vào năm học mới, cả lớp đã dần quen với cô Amanatsu.

Khi cô đang bắt đầu lên ‘cơn’, cách tốt nhất là giữ im lặng và nghĩ về thời tiết.

“Họ đang nhắm đến khoảng tiền thưởng mùa hè của cô đấy, để cô kề cho. Mấy đứa có biết 28 tuổi là cái tuổi mà những người xung quanh bắt đầu cưới tới tấp không? Được rồi, để cô phân tích cho mà xem—”

Cô Amanatsu bắt đầu vẽ một biểu đồ lên bảng bằng phấn.

“Sau khi tốt nghiệp cấp ba, những đứa đi làm ngay sẽ trải qua đợt kết hôn đầu tiên trong 2 đến 3 năm. Mấy đứa biết đấy, cái kiểu ‘cô dâu trẻ trung, dễ thương’ ấy. Còn những đứa đi đại học thì thường chuyển chỗ ở và thiết lập lại các mối quan hệ xã hội, nên năm sáu năm sau khi tốt nghiệp, cái chuyện đó lại bắt đầu...!”

Cô viết nguệch ngoạc dòng chữ “Đợt Sóng Kết Hôn Lần Thứ Hai!” thật to trên bảng, rồi quay lại nhìn chúng tôi.

“Nghe đây, bây giờ mới là lúc địa ngục thực sự bắt đầu!”

Bốp bốp bốp! Cô đập mạnh vào bảng một cách điên cuồng.

“Những người từng vào sinh ra tử với mấy đứa sẽ đột nhiên trở thành kẻ thù! Họ sẽ bảo, ‘Ôi, nhưng Konami ơi, cậu dễ thương như thế thì tìm người yêu dễ òm mà~’ —Nếu dễ thế thì đi tìm cho tôi một người đi! Mấy người nói dễ òm mà, đúng không?!”

Konami Amanatsu, 28 tuổi. Một linh hồn đang tuyệt vọng kêu lên.

Thật không may, tuổi trung bình của lớp 2-C là 16 nên phản ứng của cả lớp khá hờ hững.

Khi tôi nửa lảng nghe chương trình Amanatsu, mắt tôi lại đảo đến bóng lưng của Sakurai-kun.

Vẫn còn cảm thấy hơi gượng gạo nên tôi chưa đề cập đến chuyện bầu cử.

Nhưng điều gì đã thúc đẩy cậu ấy tham gia tranh cử nhỉ? Có lẽ tôi nên nói chuyện nghiêm túc với cậu ấy về việc đó...

“Chẳng phải lạ sao khi tháng Sáu nào cũng có đám cưới... ?

Ngay cả Konuki-chan dạo này cũng xa cách... Năm nay bố mẹ cô còn không gửi cho cô tấm ảnh mai mối nào. Đúng là cô có nói cô rằng mình sẽ tự tìm mối, nhưng chẳng lẽ họ không thể hiểu được lòng tự trọng của con gái mình sao...?"

Những lời than vãn hôm nay của sensei kéo dài hơn bình thường.

Khi tháng Sáu đang đến gần, những cô dâu vô hình đang gặm nhấm lấy trái tim cô Amanatsu.

"Khi thủy triều lên, hãy chắc chắn rằng mây đưa sẽ thuận theo dòng chảy, hiểu không? ...Ugh đợi đã, có thông báo gì không nhỉ?"

Cô Amanatsu lật nhanh cuốn sổ tay một cách lười biếng, rồi xua tay một cách thờ ơ.

"Được rồi, đừng quá bận tâm đến tình yêu hay mây thứ lăng mạn đấy, có hiểu chưa? Hôm nay đến đây thôi—cả lớp giải tán."

Khi cô Amanatsu lại vỗ nhẹ lên bàn giáo viên một lần nữa, đó là tín hiệu để cả lớp đứng dậy.

Được rồi, mình cần bắt chuyện với Sakurai-kun.

Nhưng trước khi tôi kịp đứng dậy, cửa lớp đã đột ngột mở tung.

Người xông vào là—Tiara-san. Cô sải bước thẳng đến chỗ tôi và đặt một chồng giấy tờ xuống bàn với tiếng "bịch" nặng nề.

"Nukumizu-san, về chuyện chúng ta đã thảo luận hôm thứ Bảy—"

"...Chúng ta đã thảo luận gì vậy?"

Tôi trả lời theo phản xạ, Tiara-san liền cuối sát người xuống.

"Trong phòng tôi đấy! Đừng nói là cậu quên hết rồi đấy nhé? Sau khi bắt tôi mặc bộ đồ đó?!"

"Đó là ý của cậu—mà không quan trọng! Chúng ta có thể nói chuyện này ở đâu đó riêng tư hơn được không?!"

Cuộc trò chuyện này rất dễ gây hiểu lầm. Không, đợi đã—nó thậm chí còn không hoàn toàn là hiểu lầm, mà như thế thì lại càng tệ hơn.

Lo lắng, tôi liếc nhìn xung quanh. Yanami, Komari, ngay cả Himemiya-san đều đang nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi ngờ. Và vì một lý do nào đó...ngay cả cô Amanatsu cũng đang chụp ảnh tôi?

Tiara-san liếc nhanh về phía Sakurai-kun rồi hắng giọng.

"Cậu nói đúng. Chúng ta nên đi chỗ khác. Nơi nào đó...chúng ta có thể ở một mình."

Ừm, nghe được đấy. Nhưng tôi ước gì cô ấy cẩn thận hơn với cách dùng từ.

Trong sân trường cấp ba Tsuwabuki, có một cái bàn đá lớn và vài cái ghế dài đồng bộ.

Theo sự dẫn dắt của cô ấy, tôi ngồi cạnh Tiara-san khi cô bắt đầu trải các bản tài liệu ra bàn.

“Giờ thì, về cuộc bầu cử—thông báo sẽ được đưa ra một tuần trước ngày bỏ phiếu. Cho đến lúc đó, nó được coi là thời gian chuẩn bị và chúng ta sẽ được phép thu thập ý kiến của học sinh—”

Tiara-san bắt đầu giải thích với tốc độ nhanh như chớp.

Các học sinh đi ngang qua lối đi gần đó liên tục nhìn chúng tôi với vẻ khó hiểu.

“Um, Tiara-san? Chỗ này có hơi...lộ liễu không?”

“Khoảng cách này đủ xa để không ai có thể nghe thấy chúng ta. Ngoài ra, xin đừng gọi tôi bằng tên riêng.”

Cô ấy nói một cách trọn tru khi lật sang trang tiếp theo.

“Tôi muốn làm được càng nhiều việc càng tốt kể từ bây giờ, và tôi cần cậu hiểu cách thức hoạt động của hội học sinh. Vì vậy, tôi xin lỗi nhưng cậu có thể dành thời gian sau giờ học trong mấy ngày tới được không?”

“Ồ, chờ tôi một chút—”

“À, xin lỗi—tôi cứ tự luyên thuyên một mình. Nukumizu-san, xin mời cậu cứ nói đi.”

Tiara-san mỉm cười với tôi một cách hơi ngượng nghịu.

“Ôm, về cuộc bầu cử hội học sinh...”

“Vâng!”

Vì một lý do nào đó, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt đầy hy vọng.

Tôi quay mặt đi và tiếp tục nói.

“Chỉ là...với trách nhiệm của tôi trong CLB Văn học, tôi không nghĩ mình có thể tham gia quá sâu—”

“Nhưng trong phòng tôi—”

Lời của Tiara-san ngắt quãng.

Cô ấy đứng im lặng một lúc, rồi bắt đầu thu gom các giấy tờ trên bàn lại.

“C-cậu nói đúng. Cậu còn phải lo cho CLB của mình mà.”

Giọng cô ấy hơi run run.

“Tớ xin lỗi... Tớ đã quá coi trọng lòng tốt của cậu. Không sao đâu—tớ sẽ tự xoay sở được. Việc thay đổi đồng phục sẽ bắt đầu từ ngày mai, vậy nên... cậu hãy giữ gìn sức khỏe nhé?”

Vội vàng, cô ấy nhét các tài liệu vào túi và quay người rời đi.

“—Đợi đã.”

Tôi đứng dậy trước khi kịp suy nghĩ, vươn tay nắm lấy tay cô ấy.

“Nukumizu-san...?”

“Tớ không thể làm người hỗ trợ cho cậu, nhưng... tớ có thể giúp một chút, cho đến khi cậu tìm được người khác.”

Tôi biết đây là sự kết hợp tồi tệ giữa lòng thương hại và sự tự biện minh cho bản thân.

Tôi biết mình đang vươn tay ra với những cảm xúc nửa vời—

“Nhưng... như vậy có làm phiền cậu không?”

“Hội học sinh luôn tốt với tớ. Ít nhất một lần, tớ cũng nên đền đáp lại.”

Sự căng thẳng trong tay cô ấy từ từ tan biến.

“...Người đang đứng ở đây không phải là hội học sinh. Mà là tớ.”

“Ý cậu là sao?”

Tôi hỏi theo phản xạ. Tiara-san nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không... ý tớ là, vì cậu thân với Sakurai-kun, chẳng phải sẽ rất khó xử cho cậu khi về phe tớ sao?”

“Tớ không nghĩ đó sẽ là vấn đề. Cậu ấy có rất nhiều bạn bè—Sakurai-kun sẽ không bận tâm đâu.”

“Tớ cũng có bạn bè mà.” Cô ấy lầm bẩm với một cái bĩu môi nhẹ trước khi bật ra một tiếng cười có phần ngượng nghịu.

“Cảm ơn cậu. Tớ thực sự rất biết ơn. Tớ không quen bạn nam nào khác, nên...”

“Tớ cũng không có nhiều bạn là con trai mà.”

“Dù sao thì, quen biết nhiều người khác giới... cũng hơi đáng ngờ.”

Ngay khi không khí căng thẳng giữa chúng tôi dịu lại với một câu đùa khác thì—

“Basori-senpai, chị có muốn uống trà không?”

“!?”

Chiếc cốc từ bình giữ nhiệt đột nhiên đưa ra trước mặt Tiara-san.

Qua làn hơi bốc lên từ cốc, Shiratama-san mỉm cười ngọt ngào.

“Shiratama-san!?”

“O—em làm gì ở đây vậy?”

“Em thấy chị ở lối đi. Vì thấy hai người đang nắm tay nên em nghĩ có lẽ trời hơi lạnh.”

“K-Không phải vậy đâu! Nukumizu-san tự nhiên nắm lấy chị!”

Cách diễn đạt thật tệ hại. Ngượng ngùng, Tiara-san nhanh chóng rụt tay lại khỏi tay tôi.

Shiratama-san, khi không còn ai để mòi trà nữa, bèn tự nháp một ngụm nhỏ và gật đầu như thể hài lòng.

“Vậy ra Hội trưởng đã quyết định giúp Basori-san rồi sao?”

“Em nghe trộm à—khoan, anh có quyết định gì đâu?”

Tôi hỏi với vẻ bối rối. Shiratama nghiêm đầu một cách dễ thương và đáp:

“Anh không biết à? Người hỗ trợ của Sakurai-senpai là Yanami-senpai đây.”

Thứ ba ngày hôm sau.

Tiết đầu tiên là dành cho việc luyện tập Hội thao.

Vào ngày diễn ra sự kiện, sẽ có màn cỗ vũ đối kháng giữa các lớp nhưng việc tham gia là tự nguyện.

Đương nhiên, vì không đăng ký tham gia nên tôi chỉ đứng tựa vào một gốc cây ở rìa sân, ngắm nhìn mọi người luyện tập.

Trong số những người tham gia có Yanami và Himemiya-san, cùng với các nam sinh khác là Ayano và Sakurai.

Rõ ràng vào ngày diễn ra sự kiện, các chàng trai sẽ mặc đồng phục học sinh và các cô gái sẽ mặc đồ cỗ vũ.

Nhưng... liệu Himemiya-san mặc bộ đồ đó có ổn không? Sẽ có rất nhiều động tác nhảy và nảy bật mà...

Khi tôi lơ đãng suy ngẫm về các định luật quán tính, có vẻ như buổi luyện tập đã kết thúc.

Tiếng nhạc dừng lại và đội cổ vũ bắt đầu giải tán.

Liếc qua, tôi thấy Sakurai-kun đang trò chuyện vui vẻ với một nhóm bạn gái cùng lớp.

Trò chuyện với con gái trong giờ học—đúng chuẩn phong cách của một người hướng ngoại điển hình. Vả lại còn mượn khăn nữa chứ.

“Sakurai-kun đúng là nỗi tiếng thật nhỉ.”

“Ừ thì, đúng là vậy. Nhưng cậu cũng không kém cạnh đâu, Nukumizu.”

Người nói câu đó khi đi đến chỗ tôi là Mitsuki Ayano.

Cậu ấy nhìn theo ánh mắt tôi và hỏi một cách tò mò:

“Có chuyện gì xảy ra giữa cậu và Sakurai à? Qua tối giờ cứ thấy cậu giữ khoảng cách với cậu ấy.”

“Không hẳn vậy... chỉ là có gì đó đang làm tớ bận tâm thôi.”

“...Tớ hiểu rồi. Vậy thì.”

Kính của Ayano lóe sáng một cách đầy kịch tính.

Cậu ấy hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Nukumizu—cậu cuối cùng cũng phải lòng ai đó rồi đúng không?”

“Không, không phải vậy.”

Đúng vậy, chắc chắn là không hiểu gì cả.

“Không sao? Nhưng hôm qua cậu đã làm gì đó với Basori-san mà đúng không?”

“Tớ chỉ giúp cô ấy vì hoàn cảnh thôi—kiểu như...một giao dịch áy, cậu hiểu không?”

Nghĩ lại thì, tôi vẫn chưa nhận được mấy món đồ Chikapyon kia.

Dù Tiara-san có dễ thương đến mấy với đôi tai mèo thì chừng đó vẫn chưa đủ.

“Nếu không phải Basori-san, vậy thì—”

Shingg! Kính của cậu ấy lại lóe sáng lên.

“Khoan đã, gì cơ?”

“...Chúc may mắn nhé, Nukumizu.”

Với ngón cái giơ lên đầy ý nghĩa, Ayano lặng lẽ rời đi.

Cái quái gì vây chứ?

Chà, Ayano lúc nào cũng hành xử hơi kỳ cục.

Ngay khi tôi đang tự thuyết phục mình về điều đó thì—

“Trốn học là không được đâu, Nukumizu-kun.”

Lần này là Yanami tiến đến, nở một nụ cười tự mãn khi cô ấy giơ tay lên tạo dáng.

“Trông tú thể nào?”

“Ồ...trông giống như một con thú ăn kiêng đang đe dọa áy?”

“Sai rồi. Ý tú là, cậu có cảm nghĩ gì về trang phục hoạt náo viên của tú không?”

“Cậu chỉ đang mặc đồ thể dục thôi mà.”

Trước câu trả lời như bất kỳ người bình thường nào khác của tôi. Yanami nhún vai với một tiếng thở dài bất lực.

“Đó chính là vấn đề đấy, Nukumizu-kun. Khi nghe tin tú trong đội cổ vũ thì cậu nên ngay lập tức thử tưởng tượng ra tú trong bộ đồ hoạt náo viên đi chứ đúng không?”

“Không hề.”

“...Cậu biết mình được phép tưởng tượng mà phải không?”

Ugh...tôi đang rất mệt và thực sự không muốn nghĩ về những chuyện không cần thiết lúc này.

Thôi được rồi. Hãy tưởng tượng Yanami trong bộ đồ hoạt náo viên nào. Tay cầm quả bóng tua cổ vũ, tóc buộc gọn...

Chân váy chắc phải ngắn lắm, và áo thi hoi bó ở ngực—

“Ồ, cậu nên cẩn thận chút đi—bung cậu có hơi nhô ra kìa.”

“Cậu đang tưởng tượng cái gì thế hả?!”

“Của Yanami-san—à, thôi bỏ đi.”

Yanami xua tay một cách bực bội.

“Này nhé, chỉ tại cậu cứ ủ rủ suốt ngày nêu tú mới đến động viên thôi đấy?”

Nếu đó là cách mà cô ấy tỏ ra quan tâm thì Yanami nên cố gắng hơn một chút nữa.

“Mà này...cậu tính làm người hỗ trợ cho Sakurai thật à?”

“Ồ? Vậy ra cậu cũng quan tâm đến chuyện ấy sao?.”

Yanami vội tiếp lời, làm tôi theo bản năng quay mặt đi—như thể cô ấy đã nhìn thấu tôi vậy.

“Ý tú là, cậu khá sợ đám đông mà. Liệu cậu có ổn khi đọc bài diễn văn tranh cử không?”

“Tớ không còn là con người như trước nữa. Với lại, dù tú hay Nukumizu-kun thắng thì chức Phó chủ tịch Hội học sinh cũng sẽ thuộc về CLB Văn học của chúng ta mà, đúng không?”

“Khoan đã, cậu đang nhầm đến vị trí phó chủ tịch à?”

Tôi chớp mắt. Yanami gật đầu như thể đó là điều hiển nhiên.

“Trước đây Tsukinoki-senpai từng tham gia cả Hội học sinh lẫn CLB Văn học mà, nhớ không? Chuyện này có phải bất khả thi đâu.”

“Thì đúng là làm được, nhưng mà...”

Yanami liếc nhìn xung quanh, như thể kiểm tra xem có ai nghe trộm không rồi thì thầm với tôi:

“—Đây là chuyện quyền lực.”

“Quyền lực?”

Tôi nhìn cô ấy với vẻ ngơ ngác, Yanami tiếp tục giải thích với vẻ đắc chí:

“Quên tủ lạnh mini đi. Tớ đang muốn lắp một gian bếp với đầy đủ hệ thống hiện đại trong phòng CLB Văn học. Loại có cả quầy bar ấy.”

“Hội học sinh không có nhiều quyền hạn đến thế đâu...”

Vậy ra cô ấy thực sự muốn vào hội học sinh...

Khi tôi đang suy nghĩ trong im lặng, Yanami huých vào vai tôi.

“Này, có chuyện gì xảy ra với Basori-san à?”

“Có chuyện gì đâu.”

“Trước đây cậu hoàn toàn thờ ơ, nhưng hôm qua hai người lại có vẻ như đang tán tỉnh nhau mà?”

“Không phải.”

Tôi nói một cách thảng thừng. Yanami nhìn tôi với ánh mắt nheo lại.

“Cậu đã đến nhà cô ấy đúng không?”

“Tớ không—”

Ừ thì, tôi đã đến. Tiara-san còn đeo tai mèo nữa.

Thấy tôi do dự, Yanami nhướn mày.

“Gi? Thật á? Cậu có bị cô ấy dụ dỗ không?”

“Không, không phải vậy. Đây chỉ là một thỏa thuận để có được mấy món đồ anime thôi.”

“Đồ anime...?”

Trong khi Yanami dường như đang cân nhắc nội tâm, một dáng hình nhỏ bé tiến gần về phía chúng tôi.

“Y-Yanami, đến giờ tập tiếp rồi,”

Đó là Komari, người đang mang trên mình một chiếc máy phát nhạc CD cũ trông khá nặng.

“Ồ, Komari-chan. Cậu lấy pin chưa?”

“P-Phòng giáo viên thể dục đáng sợ quá...”

Komari gật đầu với vẻ rưng rưng. Khoan đã, nếu cậu ấy đang mang cái máy đó thì ...

“Đừng nói là—cậu cũng đăng ký tham gia thi cỗ vũ nhé?”

“T-tớ phụ trách phần nhạc và quay phim,”

Vì một lý do nào đó, Komari trông có vẻ tự hào một cách kỳ lạ.

“Nếu tham gia thi cỗ vũ, cậu sẽ không phải tham gia bất kỳ cuộc thi cá nhân nào...”

Ồ, vậy sao? May mắn thật. Còn tôi vẫn phải chạy cái đường đua vượt chướng ngại vật ngu ngốc mà bản thân không hề muốn tham gia.

“Thôi, đi nào Komari-chan. À, cậu có muốn làm hoạt náo viên không?”

“K-Không, tớ không muốn đâu.”

Yanami vươn tay cầm lấy tay cầm của máy phát nhạc, cả hai cùng mang nó đi về phía sân tập.

...Bằng cách nào đó, tôi đã tránh được màn tra khảo.

Dĩ nhiên, ban đầu cũng chẳng có gì để né.

Dù vậy, nếu tôi nói mình đã ở trong phòng Tiara-san để chơi cosplay tai mèo, hay tôi đồng ý giúp cô ấy chỉ vì bản thân cảm thấy tội lỗi thì mọi người chắc chắn sẽ hiểu làm tôi thôi.

Trong khi đang tự biện hộ cho chính mình trong đầu thì chẳng hiểu sao, Yanami và Komari dừng lại và ngoảnh mặt nhìn tôi.

“...Gì vậy?”



Khi tôi rụt rè hỏi, cả hai cùng trả lời lại bằng một giọng điệu đầy khiêu khích:

“Chúng ta hãy thi đấu một cách công bằng và sòng phẳng nhé, Nukumizu-kun.”

“Đồ...lừa dối.”

...Trời ạ, còn từ nào tệ hơn nữa không?

Cố gắng thoát khỏi những ánh mắt tò mò của các bạn cùng lớp đang đi ngang qua, tôi ngược nhìn lên bầu trời xanh.



Hai ngày sau, khi tan học. Cuộc vận động bầu cử cuối cùng đã bắt đầu.

Vừa đi dọc hành lang bên cạnh Tiara-san, tôi vừa lật giờ tập giấy tờ trong tay.

“Tiếp theo là ghé thăm CLB Mỹ thuật. Chúng ta có cuộc hẹn với đội bóng mềm sau ba mươi phút nữa, nếu tính cả thời gian di chuyển thì hãy kết thúc trong vòng hai mươi phút.”

“Hiểu rồi. Tớ có quen biết phó chủ tịch CLB Mỹ thuật nên đã đến kiểm tra trước rồi.”

Tôi theo sau Tiara-san khi cô ấy nhanh nhẹn leo lên cầu thang.

...Üm, tôi đã hoàn toàn đánh giá thấp lượng công việc chuẩn bị cho một cuộc bầu cử hội học sinh.

Tôi cứ nghĩ chỉ cần chuẩn bị vài tờ rơi nhưng không... chúng tôi thực sự phải đi gấp gỡ các cử tri, cứ như một cuộc bầu cử thực sự vậy.

"Mà như thế này không phải là vi phạm quy định bầu cử hay sao? Kiểu đi nhờ vả trực tiếp mọi người bầu cho mình áy?"

"Chúng ta được phép lắng nghe yêu cầu của cử tri. Tớ đã xác nhận với giáo viên rồi."

Trên đỉnh cầu thang, Tiara-san liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

"Có vẻ chúng ta sẽ đến đúng giờ."

"Không, hành lang này dài hơn vẻ ngoài đấy. Nếu không nhanh chân, chúng ta sẽ trễ hẹn mất."

"Sao cậu lại biết chi tiết vậy?"

Không cần phải giải thích. Đó là thành quả của tất cả những nghiên cứu tôi đã làm để tìm cách giết thời gian giữa các tiết học.

Tôi chỉ mỉm cười lẳng lặng và tăng tốc, vượt lên trước Tiara-san.

Trên đường trở về sau cuộc họp với đội bóng mềm, Tiara-san dừng lại trước nhà thi đấu.

"Có chuyện gì vậy? Chúng ta đã hoàn thành lịch trình hôm nay rồi mà?"

"Üm, nhưng đội bóng rổ nam hiện đang tập luyện bây giờ. Tớ chưa thể sắp xếp được cuộc hẹn với đội trưởng, nên giờ tớ sẽ đi hỏi trực tiếp cậu áy."

Khi chúng tôi cùng cởi giày ở lối vào nhà thi đấu, tôi hỏi một câu đơn giản:

"Cậu không thể xin được cuộc hẹn à? Đội bóng rổ nam bận rộn đến vậy sao?"

"Quản lý của đội cứ từ chối tớ. Hình như cô ấy nghĩ tớ chỉ đang nhắm vào các thành viên nam trong CLB..."

Tiara-san thở dài.

Đội bóng rổ và bóng đá nam là những đội nổi tiếng nhất trong mắt các cô gái ở trường – Đó là điều mà tôi đã từng nghe lóm được từ các cô gái trong lớp.

"Những CLB nổi tiếng thật vất vả. Thật may mắn khi CLB Văn học không có mây vụ drama tình cảm nào."

"....."

Tiara-san nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý.

...Là sao? Nếu cậu có điều gì muốn nói, hãy nói thẳng đi.

"Tôi có vài điều muốn nói về chuyện đó, nhưng trước hết. Chúng ta cần phải nói chuyện với đội trưởng đã."

Cô ấy đặt tay lên cánh cửa nặng nề của nhà thi đấu.

Tôi bước tới giúp cô ấy mở cửa, và rồi một làn sóng âm thanh ùa ra từ bên trong.

Ở một bên sân, đội bóng rổ nam đang tập luyện. Bên kia là đội bóng chuyền nữ.

Khi Tiara-san đi qua nói chuyện với quản lý đội, tôi vẫn để ý cô ấy trong khi mắt đang quan sát đội bóng rổ nam của trường.

Tôi không thực sự hiểu con gái nghĩ gì, nhưng những chàng trai cao ráo, ưa nhìn đúng là có sức hút riêng của bản thân,

Ồ, cậu số 10 kia vừa ghi bàn bằng một cú ném. Khá ngầu đấy chứ...

Khi tôi đang lơ đãng nhìn, tôi bắt đầu nhận thấy một số thành viên đội bóng rổ đang liếc nhìn về phía tôi.

Gì vậy, một kẻ hướng nội như tôi lại có sức hút đến thế sao?

Ngay khi tôi chuẩn bị tinh thần để rút vào vỏ ốc, tôi nhận ra họ không chỉ nhìn mình tôi.

Ánh mắt của họ hướng về phía sau tôi.

Tôi quay lưng lại theo hướng ánh mắt của họ, và thấy đội bóng chuyền nữ đang trong buổi tập - hay đúng hơn là một trận đấu tập. Và trong số họ...

Có hai gương mặt quen thuộc nổi bật.

Yanami Anna và Sakurai Hiroto.

Vẫn trong bộ đồng phục học sinh, họ đang cười đùa khi đánh những quả bóng bay chậm, lơ lửng qua lại.

...Cái quái gì đang diễn ra với cái kiểu cười khúc khích xen lẫn tán tỉnh đó vậy?

Thành thật mà nói, thật đáng xấu hổ. Một gã đàn ông lại đi lảng vảng giữa CLB nữ chỉ để đùa giỡn, thật là một hành vi đáng xấu hổ.

Trong khi tôi đang bận than thở về phận đàn ông thì cuộc vui dường như đã kết thúc. Yanami ở lại nói chuyện với ai đó trông giống đội trưởng đội, còn Sakurai thì chạy bộ về phía tôi.

"Cậu cũng đến đây à, Nukumizu? Đi vân động bầu cử với Basori-chan à?"

"Ừ...đại loại thê," tôi trả lời mơ hồ.

Sakurai liếc nhìn xung quanh như để kiểm tra xem có ai nghe lóm không, rồi hơi cúi đầu.

"...Xin lỗi."

"Hả? Cậu không có gì phải xin lỗi—"

Tôi định nói, nhưng cậu ta ngắt lời bằng nụ cười ngại ngùng quen thuộc.

"Tôi đã nói sẽ không tham gia, nhưng cuối cùng vẫn cần đường Basori-chan. Và rốt cuộc, tôi cũng nói dối cậu nữa."

"Tôi không bận tâm lắm đâu, nhưng..."

Tôi liếc nhìn Tiara-san. Cô ấy dường như đang tranh cãi gì đó với quản lý đội bóng rổ nam.

Sakurai cười khẽ.

"Ô phòng hội học sinh cũng hơi khó xử."

Ừ, tôi có thể tưởng tượng được.

Tiara-san là người tốt, nhưng cô ấy không giỏi che giấu cảm xúc cho lắm.

"Nhưng để ra quyết định tranh cử chức Chủ tịch Hội học sinh...chắc hẳn cô ấy đã phải suy nghĩ rất nhiều nhỉ?"

"Ai mà biết được? Đôi khi chính cảm xúc của mình lại là thứ khó hiểu nhất."

Sakurai khẽ mỉm cười, có hơi buồn bã.

"—Tôi không nghĩ mình lại tệ trong việc từ bỏ đến thế."

Cậu ta lầm bẩm như đang tự nói với chính mình.

Giọng điệu đó khiến tôi không kìm được mà nhìn thẳng vào mặt cậu ấy.

Trước khi tôi kịp lên tiếng, một giọng nói vui vẻ đã cắt ngang khoảng lặng ngắn ngủi.

"Ô, Nukumizu-kun, cậu cũng ở đây à!"

Yanami tiến lại gần chúng tôi, vừa lau mồ hôi trên mặt bằng khăn tay.

"Ừ, tôi có chút việc với đội bóng rổ nam."

"À, chắc là về mấy cái bánh bao độc phải không?"

"Bánh bao độc?"

Cụm từ nghe hơi đáng sợ khiến tôi lặp lại theo phản xạ, còn Yanami thì khoanh tay đứng đó cười tự mãn.

"Tôi nghe nói trong các cuộc bầu cử, ứng viên sẽ đi phát bánh bao độc. Chắc chúng ngon đến chết đi được!"

...Có thật vậy không? Thành thật mà nói, Yanami có lẽ sẽ ăn hết ngay cả khi chúng thực sự có độc.

"Xin lỗi vì để cậu đợi, Nukumizu-san. Tôi đã sắp xếp một cuộc họp ngắn trước buổi tập ngày mai..."

Tiara-san quay lại, vừa ghi chép gì đó vào sổ tay, vừa ngẩng lên.

"Ồ, Sakurai-kun, cậu cũng ở đây à?"

"Uh. Cậu xin được hẹn với đội bóng rổ nam rồi à? Giỏi đấy, còn tôi thì bị từ chối rồi."

Sakurai liếc nhìn Yanami với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chà, tôi nghĩ là Yanami đã từ chối cựu đội trưởng đội bóng rổ nam thì phải...

Dù có nhận ra ánh nhìn đó hay không, Yanami vỗ nhẹ vào vai tôi.

"Này, Nukumizu-kun, người kia đang làm gì thế?"

"Hả?"

Tôi theo hướng ánh cô ấy và thấy một cô gái ăn mặc phong cách với chiếc váy ngắn đang đứng bên ngoài nhà thi đấu và giơ máy ảnh DSLR lên.

Khi nhận thấy chúng tôi đang nhìn, cô ta nhanh chóng biến mất.

"Là tàn dư của CLB Ngắm Chim đấy. Giờ họ thuộc CLB Báo chí" Tiara-san nói với vẻ mặt khó chịu.

Vậy đó là CLB Báo chí khét tiếng sao.

Cô ta trông khá dễ thương, với chiếc váy ngắn đó... nhưng vẻ ngoài có thể đánh lừa mà.

"Nukumizu-kun, trên mặt tôi có gì sao?" Yanami hỏi.

"À, không, không có gì."

Chết tiệt, tôi đã vô thức nhìn chằm chằm vào Yanami.

Trước khi cô ấy kịp nói thêm gì, Tiara-san bước vào giữa chúng tôi.

"Vậy thì, Nukumizu-san, chúng ta đi tiếp thôi nha?"

"Tớ tưởng chúng ta đã xong hết việc trong ngày rồi?"

"Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. Nào, đừng làm phiền các CLB nữa."

Tiara-san đặt hai tay lên vai tôi rồi bắt đầu đầy đi.

Khi tôi loạng choạng dưới áp lực bí ẩn, Yanami kéo tay áo Sakurai.

"Vậy thì, Sakurai-kun, chúng ta cũng nên có cuộc họp chiến lược riêng chứ nha?"

"À, được rồi. Bọn tớ đi đây."

"Hả? Ồ... ừ."

Yanami liếc nhìn tôi, rồi nắm lấy tay Sakurai.

"À, đúng rồi. Tớ có hai cái bánh bao nhân hạt dẻ nè, nên tớ sẽ chia cho cậu một cái."

"Không phải cả hai đều là của Yanami-san sao?"

"Tớ quyết định chỉ ăn một cái trong lúc đang ăn kiêng."

Khi tôi liếc nhìn hai người họ bước đi, tôi quay sang Tiara-san hỏi:

"Vậy, chúng ta còn việc gì phải làm nữa?"

"Ai biết?"

Khoan, không phải cô ấy vừa nói còn rất nhiều việc sao?

Khi tôi nhìn cô ấy với vẻ mặt bối rối, Tiara-san quay mặt đi với vẻ hờn dỗi, rõ ràng đang khó chịu vì điều gì đó.



Ngày hôm sau - Tối thứ Sáu.

Lê bước chân mệt mỏi, cuối cùng tôi cũng đến được chỗ để xe đạp.

Vâng, chuỗi ngày thăm thú các CLB cuối cùng cũng đã kết thúc.

Thật may Tiara-san đã ngừng gây sự vào phút cuối. Tốt cho cô ấy.

...Nhưng, tôi tự hỏi... liệu cô ấy đã tìm được người hỗ trợ chưa?

Nếu cô ấy hy vọng lôi kéo tôi trở thành người hỗ trợ bằng cách cứ thế để mọi thứ trôi đi thì xin lỗi, điều đó sẽ không xảy ra đâu.

Dù có ra sao, tôi cũng không dễ bị khuất phục bởi áp lực tình cảm đâu.

Khi tôi đứng đó kiên định, tôi nhận thấy Komari đang đứng trước chiếc xe đạp của tôi.

"Komari? Cậu làm gì ở đây vậy?"

"Tôi đang đợi cậu."

...Ừ, tôi đoán vậy. Tôi gãi má ngượng ngùng, cảm thấy hơi có lỗi.

"Xin lỗi vì đã lâu không đến CLB Văn học. Yanami có thường xuyên đến không?"

"Tôi Thỉnh thoảng. Cô ấy đến và bắt tôi ăn bánh mì kẹp thịt."

Có vẻ Yanami cũng có chiến lược bầu cử riêng. Cứ thế này cô ấy sẽ tăng cân mất.

"Tuần sau tôi sẽ bắt đầu đến CLB lại. Tiara-san cũng đang bận chuẩn bị cho hội thao mà."

"C-Cậu nghiêm túc chứ?"

"Ừ. Giờ chỉ còn việc viết bản tuyên bố chính sách và chụp ảnh áp phích vận động thôi. Sau đó, bạn tôi không thể làm gì công khai nữa cho đến ngày bầu cử. Tôi hứa sẽ đến."

Komari nhìn tôi chầm chằm, im lặng, đôi nheo lại.

"Tôi đã nói đi nói lại rồi, tôi sẽ không tham gia hội học sinh đâu."

"Đ-Dù vậy...cậu vẫn đang giúp phó chủ tịch."

"Ừ."

Tôi lại nhìn đi chỗ khác.

"N-Nukumizu, khi đã vào guồng thì cậu dễ bị lung lay quá nhỉ."

"Không, tôi không dễ bị dụ dỗ đến thế đâu."

Tôi hơi phản đối, nhưng Komari vẫn nhìn chằm chằm vào tôi.

"C-Cậu có quên CLB Sau giờ học không?"

"Ừ, tôi quên thật."

Không có gì để biện minh, tôi im lặng và cúi đầu xuống khi Komari bắt đầu lúng túng.

"À, ngày mai cậu có kế hoạch gì không?"

"Thứ Bảy thì tôi không có việc gì đặc biệt."

"T-Thế thì để lịch trống nhé. T-Tớ có chuyện muốn nói."

Cô ấy nói một cách thẳng thừng, rồi phẩy váy chạy đi.

Là sao nhỉ? Lời mời hẹn hò à? —Không thể nào. Cô ấy trông như đang giận, thành thật mà nói... có hơi đáng sợ.

Tôi thở dài rồi ném túi vào giỏ xe.



Sáng thứ Bảy. Bầu trời nhìn lên trong xanh đến chóng mặt.

Tôi đang đứng trước một cửa hàng giảm giá lớn, cách nhà ga Toyohashi khoảng chừng mười phút đi xe buýt.

Vừa nhìn chăm chăm vào biển hiệu có một chú chim cánh cụt đội mũ ông già Noel, tôi lầm bầm một mình.

"...Minh sắp bị mắng rồi."

Komari đột ngột gửi lời mời. Điều đó có nghĩa là... sắp bị nghe thuyết giáo rồi.

Chuyện đó quá rõ ràng vì địa điểm hẹn được thay đổi vào phút chót từ thư viện trung tâm đến đây.

Xét cho cùng, cửa hàng giảm giá này là một trong những nơi nhộn nhịp nhất thành phố. Cô ấy chắc chắn sẽ bắt nạt tôi khi tôi đuối sức... Mặc dù tôi cảm thấy Komari cũng sẽ kiệt sức.

Ồ, nếu vậy... tôi phải chuẩn bị một món quà để giữ cho tâm trạng Komari luôn luôn tốt.

Nếu là Yanami thì chỉ cần cho khoai lang nướng là được, nhưng với Komari thì có lẽ là đồ BL hay thứ gì đó.

Nhưng gu BL mỗi người mỗi khác, nên mua bookmark— không, có lẽ tiền mặt thì hơn?

Khi tôi kiểm tra ví, tôi nhận thấy Komari đang nhìn mình.

Komari mặc một chiếc áo phông cotton đơn giản tay ngắn phối với một chiếc váy, cùng áo vest màu nâu. Về ngoài có hơi cổ điển nhưng rất dễ thương... và tôi sẽ giữ kín lời nhận xét đó vì nếu nói ra chắc chắn sẽ bị mắng.

Komari lảng tránh ánh mắt tôi một cách khó xử và làm bầm môi.

"Nu- Nukumizu, xin lỗi vì đã để cậu đợi."

"Ồ, mấy đứa nhỏ kia là—"

À, hai đứa em nhỏ Susumu-kun và Hina-chan, cả hai đang đứng hai bên cạnh Komari.

"Ừm, thì, bố mẹ tôi có việc đột xuất... nên tôi dẫn theo mấy đứa nhỏ."

Komari lấy tay vuốt mái tóc.

Nhin thấy dáng vẻ của chị gái, Susumu cúi đầu lịch sự.

"Anh lớn, cảm ơn vì hôm nay."

"À, không có gì, mong em chiều cõi nhé."

Susumu chắc học lớp bốn nhỉ? Cậu bé có vẻ đáng tin cậy hơn cả tôi và Kaju nữa. Khi tôi bằng tuổi đó, tôi chỉ biết nghĩ đến game thôi.

Và đứa đang thở đều ra sau lưng Komari là Komari Hina.

Ước chừng bốn tuổi, một sinh vật dễ thương mà Toyohashi tự hào.

"...Bạn của chị."

"Lâu rồi không gặp. Tên anh là Nukumizu."

Khi tôi nhìn thẳng vào mắt và mỉm cười, Hina-chan từ từ bước ra từ sau lưng Komari.

"...Nukumizu."

"P-Phải, Nukumizu."

Hina-chan gật đầu nhẹ, rồi lại trốn sau lưng Komari. Dễ thương quá.

Nhin cảnh đó, Komari thở phào nhẹ nhõm.

"Như vậy... có ổn không?"

"Không vấn đề gì hết. Không, thực ra có chúng đi cùng còn tốt hơn."

Vì có mấy đứa nhỏ ở đây, chắc tôi sẽ không bị mắng nhiều đâu. Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

Tôi ngồi xóm xuống và mỉm cười với Hina-chan.

"Được rồi, Hina-chan. Hôm nay em muốn đi đâu nào?"

Vẫn nắm lấy váy chị gái, Hina-chan trả lời nhỏ.

"Hina muốn đi mua sắm."

"Được rồi, anh lớn sẽ mua cho em bất cứ thứ gì—"

"N-Này, đừng có tự ý nói vậy."

Ngay lập tức tôi đã bị mắng. Nghiêm túc mà nói... 'Onee-chan' thật nghiêm khắc.

"Vậy thì chúng ta đi nhé? Em muốn mua gì nào?"

"H-Hina— N-Này, đừng có chạy!"

Komari đuổi theo mấy đứa nhỏ đang nắm tay nhau chạy vào cửa hàng.

Nhin chúng với cảm giác hơi hoài niệm, tôi bước theo qua cửa tự động.



Cửa hàng nhộn nhịp chật ních sản phẩm và những bảng giá đầy màu sắc sặc sỡ khiến tôi choáng váng.

Vừa đi bên cạnh Komari, theo sau lũ trẻ đang lang thang, mắt tôi bắt gặp một đợt giảm giá nước giặt.

Giá này thì rẻ thật. Tôi dừng lại mà không suy nghĩ, Komari tới kéo áo tôi.

"N-Nukumizu, cậu sẽ bị lạc đây."

"À, cậu biết đây, món này hiếm khi giảm giá lắm."

"H-Hôm nay, cậu phải kiềm chế lại."

Ừ, tôi sẽ kiềm chế.

Nhin sang, mấy đứa nhỏ đang nhìn chằm chằm vào quầy quà tặng với đủ loại đồ ngọt.

"Hina vừa nói muốn đi mua sắm, nhưng cậu đang định mua quà cho dịp Ochugen à?"

"K-Không phải đâu. T-Trường mẫu giáo có tổ chức ngủ lại. Bọn tôi đến mua đồ ngủ mới thôi."

À ra vậy, không có đứa trẻ bốn tuổi nào đi tặng quà dịp Ochugen cả.

Komari vừa quan sát mấy đứa nhỏ đi loanh quanh, vừa chạy lại bắt kịp và nắm lấy tay chúng.

"Nếu đi quá xa, các em sẽ bị lạc như Nukumizu đây."

Komari giỏi bắt trẻ con thật. Trong khi tôi đang nhìn cảnh này một cách ám áp, Komari liếc nhìn tôi.

"G-Gì vậy? Cậu đang làm bẩn mặt hơi đáng sợ đây."

"Tôi chỉ nghĩ Komari chắc sẽ trở thành một người mẹ tốt trong tương lai thôi."

"Uuggh?! C-Chết đi—"

Komari vừa định nói hết nhưng nhận thấy ánh mắt của Hina đang nhìn mình nên cô bỗng hắng giọng lại.

"N-Nukumizu, đó chính xác là điều tú đang muốn nói đây."

Thấy Komari tự sửa sai, mắt Hina sáng lên.

"Nukumizu! Đó chính xác là những gì chị muốn nói đó!"

"Ừ, có lẽ anh hiểu cả hai ý rồi"

Hina bắt chước dễ thương quá. Còn Komari đang nhìn tôi như thể một bịch rác vậy.

Theo sự dẫn dắt của Komari, tôi đi lên thang cuốn và kia là khu đồ chơi.

Nhin mấy đứa nhỏ chạy đi với đôi mắt lấp lánh, Komari thở dài.

"C-Chuẩn bị tinh thần đi. Một khi đã thế này thì phiền phức lắm."

Nhìn thấy Komari đuổi theo Hina-chan, tôi liền đi về phía Susumu-kun.

Susumu đứng im, liếc nhìn chiếc thắt lưng siêu nhân biến hình.

...Máy thú này đạo này phức tạp thật. Tôi cầm một chiếc thắt lưng mẫu lên.

"Hả? Cái này dùng thế nào nǐ?"

"Không phải chỉ cần cắm thẻ vào đâu, mà còn phải trượt nó nữa."

À, ra vậy. Làm theo hướng dẫn của cậu bé, tôi trượt tấm thẻ và chiếc thắt lưng sáng lên khi siêu nhân hô tên chiêu thức đặc biệt.

"Hiểu rồi, vậy ra nó dùng như thế này. Mỗi thẻ có âm thanh khác nhau à? Hay thật đây?"

"Không chỉ vậy đâu. Nếu trượt hai thẻ cùng lúc ở đây thì có thể kích hoạt sức mạnh kết hợp nữa."

Hả? Hay quá nǐ.

Trong khi Susumu hướng dẫn, tôi đã thử mọi thứ một lần. Đồ chơi đạo này thật tuyệt vời.

"Em muốn thử không, Susumu?"

"Em không cần đâu. Em hơi lớn so với mấy thứ này rồi."

Ra vậy. Nhưng tôi đã chơi nghiêm túc đây.

"Vậy cái gì đang phô biến ở trường em?"

"Chắc là game. Anh có biết trò 'Montore' không?"

Nếu tôi nhớ không nhầm, đó là trò chơi mà bạn sẽ phải hợp tác với bạn bè để săn quái vật không lồ.

Phiên bản mới nhất được cho là kiệt tác và tôi thực sự cũng hơi tò mò.

"Anh biết trò đó, nhưng nó là game cần nhiều người chơi nhỉ? Liệu em chơi một mình có cô đơn không?"

"Tất nhiên là phải chơi với bạn bè rồi. Điều đó là hiển nhiên mà."

Ra vậy, chơi với bạn bè là điều hiển nhiên sao. Ra vậy...

Tại quầy trò chơi chúng tôi đi qua sau góc hiệu ứng đặc biệt, Susumu nhặt một hộp đồ chơi lên.

"Chỉ có mình em là không có trò đó nên em chỉ nhìn thôi. Nhưng tháng sau khi có tiền tiêu vặt em sẽ mua được nó."

"Tuyệt đây. Em tiết kiệm tốt lắm."

"Đạo này em chưa tiêu gì cả."

Susumu cười ngượng ngùng đầy tự hào. Có lẽ em gái tôi nên học hỏi chút ít từ cậu bé.

Trong khi tôi đang cảm thán, Susumu thì thầm hỏi.

"... Ừm, hôm nay có phải là buổi hẹn hò với chị gái em không?"

"Không hẳn vậy."

Tôi trả lời thành thật không suy nghĩ, còn Susumu nhìn tôi với vẻ mặt bối rối.

"Đi chơi cùng nhau với hẹn hò khác nhau điểm nào vây anh?"

Đúng đây, khác nhau điểm nào nhỉ?

Tôi chỉ hẹn hò một lần, với Yakishio...

"Sự khác biệt giữa hẹn hò và chỉ đi chơi là, ừm—"

"Điểm khác nhau là?"

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc của Susumu.

"Nắm tay nhau—có lẽ thế."

"Tay sao? Em cũng nắm tay Hina và chị mà."

"Anh trai thường nắm tay em gái, nhưng tiếc là gia đình thì không tính. Khi một chàng trai và một cô gái, vốn là người xa lạ, đi chơi cùng nhau và nắm tay—thì đó là hẹn hò."

Tôi nói với vẻ mặt tự mãn, còn Susumu trông hơi thất vọng.

"Chị em đã chọn quần áo cả ngày hôm qua...nên em cứ nghĩ là hẹn hò."

Hmm, vậy là Komari đã bắt đầu quan tâm đến thời trang rồi.

Khi tôi đang cảm thán về sự trưởng thành của Komari, Susumu nhìn xung quanh bồn chồn.

"Nhân tiện, Hina đâu rồi?"

"Em ấy đang ở với chị. Ừm, em nghĩ là ở đằng kia."

Chúng tôi cùng nhau đi tìm nhóm của Komari và phát hiện họ đang ở một góc của khu đùa.

Ở đó là một bộ sưu tập lâu đời nổi tiếng với những con búp bê hình thú nhỏ nhắn sống trong ngôi nhà tí hon.

Khi Hina-chan nhìn thấy tôi, cô bé chỉ cho tôi một con thỏ và một con gấu búp bê.

"Đây là Nee-chan và Nii-chan!"

"À, vậy ra đây là chị và anh trai em sao."

Ừm...nhưng điều đó có nghĩa là gì?

Gửi ánh mắt cầu cứu, Komari xoa đầu Hina-chan và trả lời.

"À, bọn tớ luôn chơi với những con búp bê này và đặt tên tớ và Susumu cho chúng."

Thì ra là vậy. Cặp chị em thỏ và gấu—nghe như có một câu chuyện phức tạp đằng sau vậy...

Trong khi tôi đang suy nghĩ về ý nghĩa của gia đình, Hina-chan nhặt một con búp bê rái cá lên và nói:

"Đây là Nukumizu!"

Tôi sao? Vậy có nghĩa tôi là anh trai của Hina-chan—hoặc không phải vậy, có thể là bố cô bé chăng?

Cũng không tệ lắm. Khi tôi chăm chú nhìn con búp bê rái cá mình nhận được thì.

"Ah!"

Hina-chan với tay lấy một hộp nhỏ từ kệ. Đó là một chiếc giường ba tầng tí hon dễ thương.

"Cái này! Cái này là thứ không có bán ở bất cứ đâu!"

"K-Không, chúng ta không mua nó đâu."

Khi Komari cố lấy lại, Hina-chan ôm chặt chiếc hộp vào ngực.

"Hina đã tìm thứ này mãi rồi."

"K-Không, chúng ta không mua đâu. N-Nào, Susumu, đi thôi."

"Này, Komari."

Komari dẫn Susumu và dường như rời đi—nhưng thực ra lại đang trốn sau một cái kệ gần đó.

...Hoàn toàn rõ. Không chỉ cái ăng-ten đang lắc lư trên đầu, tôi còn có thể thấy rõ cả mặt cô ấy nữa.

Khi tôi đến gần, Komari vội vàng lắc đầu.

"N-Nukumizu, em ấy sẽ biết tờ đang trốn đó."

"Em ấy biết tổng rồi. Để tới trông Hina-chan cho, hai người cứ đi trước đi."

"Đ-Đừng mua cho nó nhé?"

...Ừ, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Sau khi Komari và Susumu rời đi, tôi khụy gối xuống bên cạnh Hina-chan.

"Em muốn cái đó đến vậy sao?"

Không nói một lời, Hina-chan khẽ gật đầu.

"Anh cá là em có thứ tương tự ở nhà mà. Hôm nay mình đừng mua, thử tìm ở nhà xem sao."

"Cái này khác với cái ở nhà. Cái ở nhà chỉ có hai cái giường thôi."

...Tôi hiểu rồi...Vậy cái mà em ấy có ở nhà là giường hai tầng, còn cái này có ba tầng.

Điều có vẻ nhỏ nhặt đối với người khác lại có thể là một vấn đề lớn đối với những người trong cuộc.

Tôi đã được dạy về tầm quan trọng của những chi tiết như vậy bởi một đàn anh đeo kính—chủ yếu bằng cách so sánh phải và trái.

"Anh hiểu rồi, nó thật sự rất ngầu. Em thích gì ở nó vậy, Hina-chan?"

Vẫn im lặng, Hina-chan khẽ lầm bầm.

"Vì Nee-chan, Ni-chan và em có thể ngủ cùng nhau."

À, tôi hiểu rồi. Đối với Hina-chan, đây là một món đồ rất quan trọng, nếu không mua được nó thì sẽ rất buồn.

Nhưng nếu em ấy mua mà không được phép, Komari chắc chắn sẽ mắng em ấy...

"Nhưng nếu mỗi người nằm một giường riêng thì có cô đơn không?"

"Cô đơn sao?"

Tôi gật đầu với Hina-chan, người trông đang ngạc nhiên.

"Ừm, anh nghĩ Susumu-kun và Chika-nee chan vẫn muốn ngủ cùng với em đó, Hina-chan. Vậy em có thể ngủ chung giường với họ thêm một chút nữa không?"

Hina-chan, người đã đứng yên một lúc, khẽ gật đầu rồi đặt chiếc hộp trở lại kệ.

"Tuyệt vời! Vậy bây giờ chúng ta đi tìm chị em nhé."

Nắm lấy tay Hina-chan, tôi bắt đầu đi về phía Komari đã đi.

Cảm nhận được cảm giác nhỏ bé, ấm áp trong lòng bàn tay, tôi nhớ lại khi mình còn nhỏ.

Thật bực bội khi cảm xúc của bản thân không thể truyền tải được.

Nhưng ngay cả tôi cũng không hoàn toàn hiểu rõ chúng—

"Hina-chan, em thật sự trưởng thành rồi."

Khoảnh khắc tôi lầm bầm điều đó, tôi gần như va vào Komari đang khụy gối sau một cái kệ.

"U?! Ồ, ừm..."

"Ồ, Komari, vậy ra cậu ở đây."

Hina-chan buông tay tôi rồi ôm lấy Komari.

"Nee-chan, chị ở đây sao!"

"Ch-Chị ở đây. Chúng ta đi mua sắm tiếp nhé?"

"Vâng!"

Bỏ quên tôi, Hina-chan bám chặt lấy Komari và bắt đầu đi.

Cảm thấy một chút cô đơn, tôi tăng tốc để đi bên cạnh họ.

"Cậu đến để mua đồ ngủ cho Hina-chan phải không?"

"Ừm, ở khu quần áo trẻ em."

Tôi nhớ mình cũng có một buổi ngủ qua đêm ở nhà trẻ.

Khi tôi mơ hồ nhớ lại những ngày tháng ở nhà trẻ của mình, Komari lầm bẩm như đang tự nói với chính mình.

"H-Hina có rất nhiều đồ cũ từ tớ và Susumu...nên tớ muốn mua cho con bé cái gì đó mới."

Đồ cũ à. Tôi là con trai cả, và Kaju thực sự luôn muốn dùng lại đồ cũ của tôi, điều này luôn khiến bố mẹ tôi băn khoăn.

Khi tôi lặng lẽ suy tư về câu chuyện hơi khó liên hệ này, Komari đột nhiên nhìn xung quanh như thể cô ấy nhận thấy điều gì đó.

"Nu, Nukumizu, Susumu đi đâu rồi?"

"Không phải em ấy ở với Komari sao?"

"Đ-để tớ chạy đi kiếm một lát."

Komari đi về phía khu đồ chơi, và ngay lúc đó Susumu xuất hiện.

Em ấy ép một túi nhựa màu vàng vào tay Hina-chan.

"Hina, đây."

"Cái gì vậy, Niichan?"

"Chỉ lần này thôi nhé?"

Em ấy nói cộc lốc rồi nhìn đi chỗ khác.

Mặt Hina-chan sáng bừng lên vì tò mò khi em ấy lôi món đồ trong túi ra.

Bên trong là chiếc giùong tầng ba tầng thu nhỏ mà em ấy đã muốn trước đó.

"Niichan! Cái này cho em sao?"

"Đó là lý do tại sao anh bảo em giấu đi để Nee-chan không tìm ra."

"Được rồi!"

Vậy ra Susumu thực sự đã đi mua món đồ chơi này cho Hina-chan.

Khi tôi đang ngưỡng mộ điều đó, Komari thở hổn hển quay lại.

"S-Susumu... đừng đi lang thang một mình..."

Susumu tránh ánh mắt của chị mình, người đang thở hổn hển.

"Em chỉ đi mua sắm một chút thôi."

Komari chắc hẳn đã nhận ra tất cả khi cô ấy nhìn thấy chiếc túi Hina-chan đang ôm chặt vào lòng.

Với một nụ cười gượng, cô ấy nhẹ nhàng vỗ đầu hai đứa em nhỏ.

"H-Hina, em đã nói cảm ơn chàng hoàng chúa?"

"Em cảm ơn rồi — Không, em chưa nói! Niichan, cảm ơn anh!"

"Không có gì, anh cũng muốn nó mà. Giờ thì, chúng ta đi mua sắm thôi."

Một khoảnh khắc tsundere ngọt ngào đầy tình anh em.

"N-Này, Susumu, đừng chạy!"

"Niichan, đợi đã!"

Komari và Hina đuổi theo Susumu, người đang bắt đầu chạy đi vì ngượng ngùng.

Tôi bắt đầu đi chậm rãi phía sau họ, sẵn sàng đóng vai trò là người quan sát.

Chúng tôi mua sắm và ăn trưa xong, mọi việc cần làm đã hoàn tất — và giờ đây, chúng tôi đang ở khu trò chơi bên cạnh.

Khi mấy đứa nhỏ chạy tán loạn giữa các máy gấp thú, tôi xoa cái bụng quá no của mình.

"Máy đứa nhóc này đúng là tràn đầy năng lượng."

"U-Uhm, hôm nay chúng nó có vẻ bình tĩnh hơn một chút vì có cậu ở đây đấy."

Thật sao? Komari, cậu vất vả rồi.

Nhin lũ trẻ vui vẻ chơi đùa, biểu cảm của Komari dịu lại thành một nụ cười nhẹ nhàng.

"N-Nhung tớ mừng vì lũ nhóc có vẻ vui vẻ."

"Tớ đoán là chúng đang tận hưởng, ít nhất là vậy."

Komari khẽ gật đầu.

"U-Uhm, bô tớ phải hủy chuyến đi chơi vì có việc đột xuất, nên Hina đã khóc."

"À, hiểu rồi, vậy hôm nay tớ đang đóng vai một người bô nhỉ, huh."

"U?!"

Mong đợi một lời mắng mỏ gay gắt cho trò đùa thiếu cẩn trọng của mình, Komari chỉ im lặng, run rẩy với khuôn mặt đỏ bừng.

"Ôm...tớ không có ý đó đâu nhé?"

"...Đ-Đồ ngốc."

Cô ấy nhanh chóng quay mặt đi với một tiếng hừ nhẹ. Ủ, tôi chắc chắn đã lỡ lời rồi...

Khi tôi đang hồi hận sâu sắc, hai đứa nhỏ đột nhiên chạy đến chỗ chúng tôi.

"Chị ơi, chúng ta chơi cái đó đi! Đầu bốn người luôn nè, hoàn hảo luôn!"

"U... Đ-Được rồi, chỉ một lần thôi nhé."

"Cái 'đó' là cái gì?"

"Bên này!"

"Nukumizu, lối này!"

Bị lũ trẻ kéo đi, tôi thấy mình được dẫn đến một bàn air hockey.

"Bốn người chơi cái này à?"

"C-Cậu sợ, đúng không?"

Komari nở một nụ cười trêu chọc.

Ồ, vậy ra đó là lời tuyên chiến sao? Tôi bắt đầu khởi động bên cạnh Susumu-kun, người đang đứng xếp hàng cạnh tôi.

Vậy Komari chắc sẽ ghép đôi với Hina rồi.

"Cậu không muốn tớ 'chấp điểm' sao?"

"N-Nukumizu chấp tớ á?"

Cô ấy đáp lại một cách đầy thách thức và bỏ một đồng xu vào máy.

"...Chị em mạnh lắm đây."

Mặt Susumu-kun nghiêm túc. Ủm thì, cô ấy đã nói điều gì đó như vậy trước đây...

Nhưng ngay cả khi cô ấy mạnh, chắc có lẽ chỉ là so với các em của cô ấy thôi.

Từ bên hông, quả bóng màu đỏ trượt ra.

Được rồi, bắt đầu thôi. Quả bóng từ từ di chuyển về phía Komari—và sau đó—

Skank!

Với một tiếng "cách" thỏa mãn, quả bóng biến mất vào khung thành ngay trước mắt tôi.

"!?! Đợi đã, tôi còn chưa kịp nhìn thấy gì mà!"

"Em đã bảo rồi mà! Nó lại đến kia!"

Hả? Không phải bây giờ là lượt tôi sao?

Trước khi tôi kịp nhận ra, hàng tá quả bóng nhỏ xíu đã bắt đầu tràn ngập trên sân đấu.

Khoan đã, air hockey hiện đại có tính năng đó rồi sao?!

Trong khi tôi vẫn còn đang bối rối, những quả bóng cứ bay vào khung thành của tôi liên tục.

"Nukumizu, phòng thủ cẩn thận vào!"

"Nhưng tớ có thấy gì đâu!"

Cuối cùng, tỷ số chung cuộc là một con số tàn khốc: 870 so với 120. Đó cơ bản là một cuộc thảm sát.

Khi Komari và Hina-chan đập tay ăn mừng, Susumu-kun vỗ vai tôi.

"Đừng bận tâm, Nukumizu-nii-chan."

Tôi được một học sinh lớp bốn an ủi. Susumu-kun thật tốt bụng.

Nhưng nụ cười tự mãn của Komari chỉ càng thêm xát muối vào vết thương.



"...Komari, máy đổi tiền ở đâu?"

Tôi rút tờ 1000 yên ra, Komari khịt mũi cười khẩy.

"Nhiều đây có đủ không đó?"

"Đừng lo, Shibusawa Eiichi (Tờ 10K Yên) vẫn còn chờ trong ví tôi đây."

Tôi sẽ không ghi lại kết quả trận tái đấu ở đây - nhưng nếu phải nói một điều... thì đó là những tờ tiền in hình Shibusawa-san trong ví tôi đã được đổi lấy vài tờ in hình Kitazato-sensei (Tờ 1000 Yên).



Có một lý thuyết cho rằng thể lực của một đứa trẻ 4 tuổi là vô hạn. Dù đúng hay không thì chúng vẫn có một công tắc.

Và khoảnh khắc công tắc đó tắt đi, đứa trẻ 4 tuổi sẽ ngủ say như chết.

Trên chuyến xe buýt hướng về khu phố buôn bán, cả bốn chúng tôi đang ngồi trên chiếc ghế dài phía sau.

Hina-chan đang nằm trong vòng tay tôi và đã ngủ say. Còn Susumu-kun ngồi bên cạnh Komari cũng đang nhắm mắt lại để cho chuyến động lắc lư của xe ru ngủ.



"Này, em ấy có năng không?"

"Không. Vì lúc nào tôi cũng bế Kaju trên đùi nên Hina-chan nhẹ như lông hồng ấy."

"T-trả Hina lại đây."

Tại sao vậy chứ?

Vừa vỗ nhẹ lưng Hina-chan, Komari thì thầm:

"Cảm ơn vì ngày hôm nay."

"Tôi cũng muốn chơi khúc côn cầu bàn mà."

"Thực ra là cậu đã phải chịu đựng bọn tôi cả ngày."

À, ra là vậy. Tôi cũng chẳng làm gì đáng để được cảm ơn, nhưng thôi cứ nhận lời biết ơn này một cách trân trọng vậy.

Bên trong xe bus yên tĩnh lạ thường, chuyển động nhẹ nhàng khiến chúng tôi buồn ngủ.

Komari dùng đầu ngón tay điều chỉnh lại mái tóc của Susumu-kun đang ngủ.

"Susumu chiều Hina quá mức rồi, thật hết nói với thằng bé."

Cô nói với nụ cười dịu dàng trái ngược hoàn toàn với lời lẽ.

Cảm nhận sức nặng của Hina-chan trên đùi, tôi mở miệng:

"Susumu-kun nói em ấy đang tiết kiệm tiền để mua game thì phải? Như vậy có ổn không? Đồ chơi của Hina-chan chắc cũng tốn kém lắm."

"Ai cũng chiều chuộng Hina quá nê"-"

Komari mỉm cười an ủi.

"Ít nhất thì tôi phải chiều Susumu một chút."

Ở trường, Komari có lẽ là một linh vật dễ thương, nhưng ở đây cô ấy là một người chị.

Tôi phá vỡ sự im lặng khi nhìn tấm biển hình con cua lướt qua ngoài cửa sổ.

"...Nhân tiện, hôm nay cậu không có gì muốn nói với tôi sao?"

Tối hôm qua, Komari chắc chắn đã nói vậy...với ánh mắt mang chút phiền muộn.

Tôi chỉ lo lắng về việc bị mắng, nhưng không thể bỏ qua điều cô ấy muốn nói.

Sau khi liếc nhìn khuôn mặt đang ngủ của Susumu, Komari lên tiếng.

"T-tớ định nói nhưng giờ không cần thiết nữa."

"Ý cậu là về cuộc bầu cử hội học sinh phải không?"

Tôi xen vào, nhưng cô lắc đầu nhẹ.

"T-Tớ không tin cậu, nhưng tớ tin vào lời cậu nói."

Biểu cảm của Komari dịu lại khi cô vuốt tóc Susumu và thì thầm.

"T-tớ đã nói là sẽ ở bên cậu."

Rầm.

Xe buýt xόc mạnh, và sự im lặng lại bao trùm chúng tôi.

Một thông báo vang lên trong xe nhưng vì không ai xuống nên xe không dừng lại mà cứ thế chạy qua.

"Tớ đáng tin cậy đến thế sao?"

Tôi nói đùa, Komari liếc nhìn với vẻ mặt thường ngày.

"Cậu thật sự rất dễ tin người đây."

Ở điểm dừng tiếp theo, có một hành khách xuống xe, chỉ còn lại tài xế và chúng tôi trên xe.

Khi xe bắt đầu chuyển bánh, điểm dừng kế tiếp là của chúng tôi.

Đột nhiên, Komari lên tiếng.

"C-cậu có... thỉnh thoảng đến chỗ Basori không?"

Sao cô ấy biết- à, phải rồi, hôm trước Basori-san đã lỡ miệng trên lớp.

"Chỉ là để lấy mấy món đồ Chikapyon thôi... với lại, em trai cô ấy cũng ở đó nữa."

Không hẳn là nói dối, dù tôi chưa thực sự lấy được món đồ nào.

"Có ai đến nhà cậu không?"

"Hả? Basori-san đến nhà tôi á? Cái đó-

...À mà thực ra thì có. Nói chính xác thì cô ấy là khách của Kaju.

Tránh ánh mắt sắc bén của Komari, tôi vội vàng tìm cớ.

"À thì, nhưng cậu là người duy nhất đã sử dụng bồn tắm. Yakishio thì chỉ tắm bằng vòi hoa sen thôi."

"...C-chết đi."

Cô ấy muốn nói gì thì nói vì nghĩ hai đứa em nhỏ đang ngủ.

Ngay lúc đó, Hina-chan cựa quậy và mở mắt.

"...Nukumizu? Nee-chan đâu rồi?"

"Ồ ngay đây nè."

"Em muốn Nee-chan..."

Vẫn còn ngái ngủ, Hina-chan với tay về phía Komari.

Trong lúc xe dừng đèn đỏ, tôi đưa Hina-chan cho Komari, cô thở dài nặng nề khi đón lấy.

"Ôn chư?"

"Ôn mà. Susumu, sắp xuống xe rồi, dậy đi."

Susumu dụi mắt ngái ngủ.

"...Em tỉnh rồi."

Khi xe dừng lại, Susumu là người đầu tiên đứng dậy.

Không hiểu sao cậu bé có vẻ hơi cộc cằn, nhưng sau hôm nay, chúng tôi đã khá thân thiết.

Dù chênh lệch tuổi tác, giữa những chàng trai chúng tôi có một sự thấu hiểu ngầm nào đó.

Vừa bước xuống xe và bắt đầu đi cùng nhau thì-

B López! Đột nhiên Susumu tát mạnh vào hông tôi.

"Gi vây?"

"Anh là đồ ngốc, Nukumizu!"

"?!"

Susumu tát thêm một cái nữa rồi bỏ chạy.

"Này, Susumu, đợi đã!"

Komari quát theo, nhưng Susumu quay lại, lè lưỡi về phía tôi và hét lên:

"Anh là đồ ngốc, Nukumizu! *Tohenboku!*" ("Tohenboku" có nghĩa là "đồ dàn" hoặc "kẻ ngu ngốc")

Rồi cậu bé phóng về phía nhà.

Hả... chuyện gì xảy ra trong đầu cậu bé vậy?

Tôi đứng hình, Komari nhìn tôi với ánh mắt ngượng ngùng.

"X-xin lỗi. Về nhà tớ sẽ mắng nó."

"Không cần mắng mỏ gì đâu, nhưng... Susumu vừa nãy là sao vậy?"

Tôi nghiêng đầu bối rối, Komari nhìn tôi như muốn nói điều gì đó.

"N-nhưng Nukumizu, lỗi cũng tại cậu đây."

Ra vậy, tôi cũng có lỗi... à...

"Giờ cơ? Tại sao? Tớ làm gì sai à?"

"Tự suy nghĩ đi."

Nói rồi, Komari quay lưng bỏ đi.



Đầu tuần, thứ Hai, sau giờ học.

Tôi đang có một cuộc họp thường kỳ với Tiara-san tại bàn đá trong sân trường.

Một chuyến đi chơi gia đình cuối tuần - không hẳn là "dịch vụ gia đình", mà giống như một khoảng thời gian bình yên bên gia tộc Komari hơn. Nhưng rốt cuộc phản ứng của Susumu trên đường về là sao?

Từ cậu bé dùng, "唐麥木" (touhenboku), có nghĩa là người thiếu té nhị, nhưng có phải gia tộc của Komari có truyền thống chửi rủa khi chia tay không...?

Đang mải suy nghĩ, tôi giật mình khi Tiara-san ho khan.

"Nukumizu-san, xin hãy tập trung có được không?"

"À, xin lỗi. Vừa nãy nói gì thế nhỉ?"

"Về lịch trình sắp tới. Một tuần nữa sẽ có tuyên bố chính sách và dán áp phích bầu cử, sau đó tuần tiếp theo -"

"Ngày bỏ phiếu phải không?"

Tiara-san gật đầu.

"Đúng vậy. Sẽ có bài phát biểu của ứng viên và bài ủng hộ từ người hỗ trợ, sau đó sẽ bỏ phiếu ngay. Chất lượng của những bài phát biểu đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kết quả bầu cử. Chúng ta cần phải phối hợp nội dung thật cẩn thận."

"Tôi chỉ giúp thôi, không phải người hỗ trợ đâu."

"Ừm, tôi hiểu mà" Tiara-san nghiêm túc gật đầu.

"Shikiya-senpai nói nếu thúc ép Nukumizu-san, có lẽ cậu sẽ đồng ý, nên tôi định thử khơi gợi lại cảm xúc của cậu."

Chờ đã, họ đang chơi đùa với cảm xúc của tôi sao...?

"Tôi không dễ bị lung lay đâu, chắc cậu biết chứ? Trước hết bây giờ cần chuẩn bị chính sách tuyên bố đã."

"Tôi đã ra một bản nháp rồi."

Tiara-san đưa tôi vài tờ giấy.

Trên đó là danh sách dài các yêu cầu của học sinh dựa trên phỏng vấn, cùng trích dẫn các quy định trường và thành phố liên quan...trong nặng đầy.

"Hội học sinh thực sự giải quyết hết những việc này à?"

"Tất nhiên là không có thẩm quyền hay ngân sách cho hầu hết, nhưng có thể gửi yêu cầu đến giáo viên. Quan trọng là chia sẻ ý kiến của học sinh."

Tiara-san lật qua bản nháp tôi đang cầm mà không hỏi.

"Có vẻ văn phong của tôi quá trang trọng và khó hiểu. Sẽ tốt hơn nếu có ai giỏi viết lách ở gần đây nhưng tôi không nghĩ ra ai cả."

Vậy sao? Nhân tiện, người ngồi ngay cạnh cậu đây là thành viên của CLB Văn học đấy.

"Ừm, còn các tiền bối trong hội học sinh thì sao?"

Tôi cố lấy lại bình tĩnh, nhưng biểu cảm Tiara-san trở nên nghiêm túc.

"Tôi không định dựa vào các tiền bối. Đây là cuộc chiến của riêng tôi."

Nhận thấy giọng điệu gay gắt của bản thân, Tiara-san ho khan vài tiếng và diễns đạt lại.

"...Vì Sakurai-kun cũng tranh cử, tôi không muốn làm khó cho cậu ấy."

Cả chủ tịch hội học sinh lẫn Shikiya-san đều coi Tiara-san và Sakurai-kun như đàn em thân thiết.

Họ sẽ cẩn thận không thiêng vị hay từ chối giúp đỡ bất cứ ai trong cả hai.

"Cậu ấy chắc chắn nổi tiếng hơn. Chính vì thế tôi muốn hỏi mọi người về định hướng tương lai của trường -"

"Chờ một chút," tôi ngắt lời, Tiara-san liền ngồi thẳng lưng.

"Vâng, Nukumizu-san? Xin mời."

"Chỗ này, ừm... có thể nhìn thấy từ các lớp học và phòng giáo viên, phải không? Có lẽ nói chuyện trong nhà sẽ tốt hơn đây."

Nghé đề nghị, Tiara-san chớp mắt, bất ngờ nói.

"Như tôi đã nói rồi, hành lang này đủ xa so với các hành lang khác và khu nhà chính để không bị ai nghe lén. Nơi này hoàn hảo cho việc họp chiến lược bầu cử."

Nhớ lại lần trước nhận khăn từ Tiara-san, cô ấy cũng gọi tôi ra giữa hồ nước.

Tôi hiểu những gì cô ấy nói, nhưng tôi không thể không cảm thấy tự ti dưới ánh mắt của các học sinh đi qua.

"Vậy thì tiếp tục nào. Đầu tiên, thu hút người ủng hộ bằng cách tuyên bố ý định, sau đó đăng ý kiến lên bảng thông báo -"

"Chờ đã, tôi vừa nhận tin nhắn."

Như chiếc phao cứu sinh, tôi rút điện thoại ra và đơ người.

Tin nhắn từ Komari:

'Đến ngay hành lang lớp năm hai.'



Khoảng chục người đang tụ tập quanh bảng thông báo ở hành lang.

Thường thì sau giờ học sẽ có ít người quanh lớp học nên tôi tự hỏi chuyện gì xảy ra.

Cảm thấy ngần ngại, tôi đứng im khi Tiara-san xông qua đám đông.

"Xin lỗi, cho tôi đi qua với được không?"

Án tượng trước sự táo bạo đó, tôi theo sát khi cô ấy mở đường.

Ừm, có gì trên bảng thông báo vậy?

"N-Nukumizu!"

"Úa!?"

Bụp. Có thứ gì đó đập vào ngực tôi từ điểm mù.

Nấm chặt chẽ đau, tôi nhìn xuống và thấy Komari.

"C-Chuyện gì vậy...?"

"T-tớ đột nhiên bị bao vây và không thoát ra được..."

Run rẩy, cô ấy nắm chặt lấy cà vạt của tôi.

Khi chúng tôi đang giằng co, Tiara-san đột ngột kéo áo tôi lại.

"Nukumizu-san, nhìn kìa!"

Cô ấy chỉ vào bảng thông báo, nơi có một tờ giấy to bằng tờ báo được dán lên.

"Báo Tsuwabuki, số đặc biệt về bầu cử...?"

Dù chỉ là bài viết về bầu cử hội học sinh, tôi liếc nhìn tiêu đề và mắt mờ to.

『Bầu cử hội học sinh thực chất là cuộc chiến ủy nhiệm vì tình yêu?!』

(Ý là là hai phe đấu nhau gián tiếp thông qua bên thứ ba.)

...Cái quái gì thế này? Thật sự mọi chuyện là sao?

Vậy là cuộc bầu cử lần này bắt nguồn từ mối quan hệ tình cảm liên quan đến một nữ sinh năm hai xinh đẹp, và một trong số đó là "kẻ thù của phái nữ" bị đồn là có rất nhiều mối quan hệ với các nữ sinh khác...?

À, chắc là Sakurai-kun. Cậu ta khá nổi tiếng.

Sau đó, bài báo nói rằng ứng viên chủ tịch hội học sinh, người đang cố thu hút sự chú ý của các chàng trai bằng cách treo vị trí phó chủ tịch như một miếng mồi, có thể là...?

Tiara-san run rẩy đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

"...K-Không, không phải vậy! Tớ không có ý đó khi tiếp cận cậu!"

"Tất nhiên tớ hiểu. Ủm...tớ hiểu mà."

"Cậu không hiểu gì cả! Mà thật ra, Nukumizu, tất cả là lỗi tại cậu! Cậu luôn nói những lời khen tớ hiểu làm và bắt tớ phải chạy vòng quanh như điên!"

Khoan, cái gì vậy? Đột ngột đổ lỗi cho tôi sao?

Komari, người vẫn đang nắm lấy cà vạt tôi gật đầu đồng tình.

"Được rồi, được rồi! Đang ở nơi công cộng mà, làm ơn hãy nhỏ giọng lại được không?"

Ôi, ánh nhìn từ mọi người xung quanh thật sắc nhọn...

Tôi có gắng trấn an Tiara-san và tiếp tục đọc báo.

Vậy, chàng trai được mệnh danh là "kẻ thù của phái nữ" này đã cướp Ako - nữ sinh năm hai xinh đẹp nổi tiếng nhất trường từ cựu đội trưởng bóng rổ đã tốt nghiệp, rồi lợi dụng cô ấy trước khi bỏ roi. (Đoạn này ám chỉ Yanami với Nukumizu, còn Nukumizu cứ tưởng đang ám chỉ Sakurai)

Không chỉ vậy, cậu ta còn lừa dối một nữ sinh trong hội học sinh khi đang nhầm đến các nữ sinh năm nhất.

Sakurai-kun bị vẽ vời tệ thật...

Đang thấy thương cảm, tôi đọc tiếp thì bài báo đột ngột kết thúc giữa chừng.

Và ngay bên dưới, có một dòng được viết bằng phông chữ Gothic màu đỏ đậm là—

"Đọc tiếp trên WEB! Mua từ trang chủ CLB Báo chí!"

Nhin chầm chằm vào dòng chữ đó, tôi lầm bầm lần thứ n hôm nay:

"..Cái quái gì thế này?"

HẾT CHƯƠNG 2 - TÔI YÊU HINA-CHAN!! MÀ LƯNG TÔI ĐAU QUÁ...

Chương 2.5

Nghỉ giải lao 2 - Tin hay không tùy bạn, tôi cũng khá nổi tiếng đây

Tối hôm đó, tại quán cà phê UNO-UNO đối diện ga Toyohashi.

Yanami Anna và Himemiya Karen đang ngồi cạnh nhau ở quầy bar, nhìn ra khung cảnh nhà ga Toyohashi qua tấm kính.

“Anna, cậu đã chuẩn bị xong cho cuộc bầu cử hội học sinh chưa?”

Karen nghiêng đầu khi đang cầm ly sữa đậu tây, mái tóc khẽ lay động cùng với những hạt ánh sáng lấp lánh như được rắc xung quanh cô.

“Tớ đã hoàn thành xong bản nháp của bài phát biểu vận động tranh cử rồi. Chỉ còn lại việc chụp ảnh poster thôi. Sakurai-kun giờ đang bận chuẩn bị cho hội thao nên có lẽ cậu ấy sẽ không tập trung vào cuộc bầu cử trong thời gian tới.”

Mắt Anna sáng lên khi nhìn thấy ly soda float mà người phục vụ vừa mang ra.

“Nói mới nhớ, Hội thao lần này hình như là công việc cuối cùng của Hội học sinh đúng không? Nghe có vẻ vất vả nhỉ.”

“Học sinh cấp ba bận rộn đến bất ngờ ha? Ôi — món này ngon ghê!”

Khi Anna vui vẻ cắn một miếng kem, Karen ngập ngừng mở miệng nói.

“Ừm... Anna, rõ cuộc mối quan hệ của cậu với Sakurai-kun là gì vậy?”

“Ý cậu là sao? Bọn tớ là bạn cùng lớp. Giống như cậu thôi, phải không?”

Anna trả lời như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời, còn Karen trông có vẻ hơi buồn.

“Nếu chỉ là bạn cùng lớp, tại sao cậu lại trở thành người hỗ trợ cho cậu ấy?”

“À, bởi vì Nukumizu-kun bị Basori-san dụ dỗ rồi.”

“Nhưng mà, tại sao lại —?”

Karen có vẻ bối rối, suy nghĩ mãi — cho đến khi mắt cô ấy đột nhiên sáng bừng lên như pháo hoa.

“À, tớ hiểu rồi! Thì ra là vậy sao, Anna!”

Anna gật đầu dứt khoát.

“Chính xác. Dù cho ai thắng thì tớ cũng đã giúp đỡ họ. Làm phó chủ tịch đằng sau hậu trường cũng có vẻ rất ngầu phải không? Vả lại nó sẽ giúp tớ làm sáng thêm hồ sơ để có thể lựa chọn nhiều trường Đại học khác nữa.”

Anna hớp một ngụm trực tiếp từ ly, trộn lẫn kem và soda.

“...Là vậy sao. Nhưng nếu cậu thực sự vào được Hội học sinh thì sẽ có rất nhiều việc cần phải làm đấy.”

“Nếu khó quá thì tớ sẽ nhờ Nukumizu-kun giúp. Cậu ấy không bao giờ từ chối tớ mà.”

Liệu dễ như vậy sao?

Karen có chút nghi ngờ — nhưng với cô bạn này, lo lắng luôn là điều vô ích.

Cô thả lỏng vai và lè lưỡi một cách tinh nghịch “Tehe.”

“À, vậy thì nhẹ nhõm rồi. Tớ cứ nghĩ có lẽ cậu làm vậy chỉ để trả đũa Nukumizu-kun...”

Cô ấy nói nhỏ dần rồi vội vàng ngậm chặt miệng lại.

“Karen-chan, chuyện này có phải là về cái vụ báo trường phải không?”

“À, ừm — bài báo đó... tớ nghĩ cậu không nên coi trọng nó đâu, được chứ? Mọi người đều biết nó toàn là chuyện vớ vẩn mà.”

Yanami cười ranh mãnh, rõ ràng không hề bận tâm.

“Không thể tránh khỏi nhỉ? Ý tớ là, hồi mới vào trường này, tớ cũng khá nổi tiếng đấy, cậu biết không?”

“Hả?”

Khoe khoang một chút, cô giơ điện thoại lên.

Trên màn hình là bản trả phí của tờ báo trường trung học Tsuwabuki.

“Anna, cậu thực sự đã mua nó sao?!”

“Ừ, dù sao tớ cũng có liên quan mà, về mặt nào đó thì là vậy. Tớ nghĩ ít nhất mình cũng nên đọc thử.”

Yanami nhếch mép khi cúi mắt xuống màn hình.

“Nghiêm túc mà nói, họ viết đủ thứ trên trời. Kiểu như tớ hẹn hò với Nukumizu-kun rồi bị đá sao? Sai bét. Nếu có thì tớ mới là người đá cậu ấy mới đúng.”

“Cái gì—”

Karen khẽ kêu lên một tiếng rồi vội vàng bịt miệng bằng cả hai tay.

“Nhưng cái dòng ‘cuộc chiến tình yêu ủy quyền vì Ako, mỹ nhân nổi tiếng của trường’ nghe cũng khá bắt tai đấy chứ. Còn bảo Nukumizu-kun là kẻ thù của mọi phụ nữ nữa? Thật lòng mà nói, cũng chẳng sai lắm đâu.”

Trong tâm trạng vui vẻ, Yanami thậm chí còn bắt đầu ngân nga một giai điệu.

Karen nhìn cô chăm chú, rồi rụt rè gioi tay lên.

"Ừm — Anna, tớ hỏi chút được không?"

"Được thôi, Karen-chan, cứ hỏi đi."

"Cậu với Nukumizu-kun...hai người không hẹn hò phải không?"

"Hiện tại và cả trước đây thì bọn tớ đều không có tình cảm mà...nhi?"

Karen gật đầu nghiêm túc.

"Vậy thì... liệu tình huống này có thể khiến Basori-san và Nukumizu-kun xích lại gần nhau không?"

"Cái cậu phó chủ tịch khó tính đó hả? Không đời nào đâu, cậu ấy luôn cắn nhăn Nukumizu — chắc là sắp không chịu nổi cậu ấy nữa rồi."

"Vậy tại sao cô ấy lại nhờ Nukumizu-kun làm người hỗ trợ?"

"Cậu ấy nói với tớ là cậu ấy không quen bất kỳ bạn nam nào khác. Basori-san còn rất nghiêm túc nữa và cậu ấy thậm chí còn bảo với tớ rằng bản thân không giỏi giao tiếp với con trai."

"Hmm. Vậy tớ đoán là cô ấy mời Nukumizu-kun về nhà cũng không làm cậu bận tâm nhỉ."

Điện thoại của Yanami hơi chao đảo trong tay.

"À, ừm...đó là Nukumizu-kun mà, cậu biết tính cậu ta nhỉ? Dù cậu ấy có đến nhà tớ thì Nukumizu cũng sẽ hành xử hoàn toàn bình thường thôi..."

Yanami đột nhiên đông cứng lại.

Cô nhìn chầm chằm vào màn hình mà không nhúc nhích, còn Karen nhìn cô với vẻ lo lắng.

"Anna? Có chuyện gì vậy?"

"....."

Không có phản hồi.

Điện thoại của Yanami tuột khỏi tay và rơi xuống sàn.

Tò mò, Karen nhặt lên và liếc nhìn màn hình — mắt cô dừng lại ở một bài báo.

—Kể từ khi nhập học, Học sinh A đã cực kỳ nổi tiếng với các bạn nam, nhưng triều đại của cô ấy chỉ kéo dài vỏn vẹn trong một tháng.

Một học sinh chuyển trường tên K đã xuất hiện và cho cô ấy vào dĩ vãng.

Mất đi sự nổi tiếng và tất cả các chàng trai, liệu Học sinh A có thể lấy lại vinh quang trước đây trong cuộc bầu cử hội học sinh sắp tới —?

...Karen đọc xong bài báo và nhanh chóng giấu điện thoại ra sau lưng một cách hoảng loạn.

"Này, Anna! Cậu không nên đọc mấy tờ báo lá cải vớ vẫn như thế này đâu!"

"Tôi không bận tâm chút nào... thật sự... tôi hoàn toàn ổn..."

Năng lượng xung quanh Yanami bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Không ổn rồi. Karen nhanh chóng mở menu trước mặt cô.

"Nhìn này, tôi khao cậu món gì đó để cậu vui lên nhé? Cậu muốn gì cũng được!"

"Hả, thật không? Món gì cũng được sao?"

Sắc mặt Yanami bắt đầu tươi tỉnh trở lại.

"Tất nhiên! Đừng ngại ngùng gì cả! Bánh ở đây ngon lắm đó!"

"Nếu tôi được chọn bất cứ thứ gì, thì khó thật... Ý tôi là, mì carbonara nghe có vẻ ngon, nhưng sốt kem nấm porcini cũng khó bỏ qua nữa..."

"Cậu chọn mì ống hả Anna?"

"Hm? Cậu nói gì vậy, Karen-chan?"

Karen im lặng lắc đầu.

Đúng vậy, khi Anna mỉm cười như thế. Sẽ không có một lời châm chọc nào có thể làm hỏng nụ cười ấy.

Nhìn người bạn thân nhất của mình đang say mê xem thực đơn, Karen lặng lẽ cầu chúc hạnh phúc cho cô từ tận đáy lòng.

Chương 3

Thất bại Thứ Ba - Khúc Rhapsody Đỏ Thắm

Một tuần trôi qua. Cứ như thế mọi chuyện ồn ào trước đó chỉ là dối trá, những ngày tháng bình yên đã quay trở lại.

Tiara-san và Sakurai-kun giờ đây đang bận rộn chuẩn bị cho công việc lớn cuối cùng của hội học sinh — Ngày Hội thao.

Và rồi Chủ Nhật đã đến.

Cả ba người — Yanami, Komari và tôi đã đi tàu rồi qua tàu điện ngầm từ Ga Toyohashi khoảng một tiếng trước và giờ đang đứng trong một sân vận động điền kinh lớn ở Nagoya.

Chúng tôi đến đây để xem Yakishio thi đấu tại Giải Vô địch Điền kinh Trung học Khu vực Tokai, giải đấu quyết định xem ai sẽ đủ điều kiện tham dự Giải Quốc gia.

Yakishio đã vượt qua vòng sơ loại 1500 mét buổi sáng với thời gian nhanh nhất.

Nếu đứng trong top sáu ở vòng chung kết sắp tới, cô ấy sẽ đủ điều kiện tham dự Giải Quốc gia.

Các hàng ghế khán đài lác đác người xem.

Ngồi giữa Yanami và tôi, Komari chắp tay như đang cầu nguyện, lo lắng thì thầm:

“Y-Yakishio có ổn không...?”

Yanami, tay đang bới trong túi bông ngô, thờ ơ đáp.

“Cậu ấy sẽ ổn thôi. Lemon-chan nhanh lắm.”

“M-Mọi người ở đây đều nhanh mà...”

Komari phản bác lại với lập luận hợp lý—rồi đột nhiên đứng dậy.

Xuất hiện ở đầu cầu thang dẫn lên khán đài không ai khác chính là cựu thành viên Câu lạc bộ Văn học— Koto Tsukinoki.

Vừa nhìn thấy chúng tôi, cô ấy vẫy tay đầy năng lượng.

“Xin lỗi, xin lỗi, chị đến muộn!”

Giọng nói quen thuộc, đầy hoài niệm ấy—

“S-Senpai!”

Komari gần như nhảy bổ đến chỗ cô ấy và nắm lấy tay cô, cả hai vui mừng khôn xiết khi gặp lại nhau.

Khi chúng tôi tiến lại gần, Tamaki, cựu chủ tịch câu lạc bộ cũng xuất hiện phía sau Koto-senpai.

“Lâu rồi không gặp mọi người.”

Sau khi chào và hỏi thăm nhau, các cô gái bắt đầu ríu rít trò chuyện sôi nổi.

Tamaki-senpai lặng lẽ đến ngồi cạnh tôi, mỉm cười bình thản nhìn cảnh tượng đó.

“Anh vỡ mộng với Đại học chưa?”

“Anh chỉ vừa đủ sức để theo kịp thôi. Không ngờ năm nhất lại bận rộn với thực tập và báo cáo đến vậy.”

“Vậy là anh không còn thời gian cho anime hay light novel nữa à?”

“Không phải vậy đâu. Sống một mình là tuyệt vời nhất. Đó là cuộc sống tràn ngập sự tự do mang tên ‘trách nhiệm cá nhân’.”

Tamaki-senpai cười ranh mãnh.

“Nghe này—anime thì có thể xem trong khi làm báo cáo. Nếu em muốn đọc thỏa thích manga và light novel thì cứ việc thức trắng đêm là được.”

Tamaki-senpai siết chặt cả hai nắm đấm trong sự phấn khích.

“Em có thể dán áp phích và treo tapestry không chỉ lên tường mà còn trên trần nhà nữa, và đương nhiên là không bị ai phán xét cả! Còn nếu em có hứng thì...đúng rồi đó, cả gối ôm hình nhân vật nữa.”

“Ý anh là... Tsukinoki-senpai không bận tâm sao?”

“...So với phòng Koto, phòng của anh chỉ là trò trẻ con.”

Mắt Tamaki-senpai đột nhiên nhìn về nơi xa xăm.

“Khắp nơi trong phòng cô ấy, em sẽ thấy những người đàn ông bán khỏa thân đang nhìn chằm chằm vào mình. Và như nhạc nền của quán cà phê, sẽ luôn có một bộ drama BL đang được phát.”

Xem ra “tổ âm tình yêu” của họ đã trở thành một cảnh tượng khá náo nhiệt.

Thật khó để biết liệu anh ấy đang khoe khoang hay than thở, nhưng có một điều rõ ràng là—họ vẫn rất thân thiết.

“Nghe có vẻ mọi chuyện đang suôn sẻ với anh.”

“Chà...được lúc này lúc kia thôi. Vậy—còn em thì sao, Nukumizu?”

“Ý anh là sao?”

Tôi trả lời anh ấy theo phản xạ, Tamaki-senpai liền nghiêng người lại gần.

“Không có gì với ai sao? Đừng nói với anh là cô bé năm nhất trong tin đồn đó nhé?”

“Không có gì cả. Em thậm chí còn không được đối xử như một người con trai nữa là.”

Tôi cố gắng cười trừ, nhưng rồi có một điều anh ấy nói khiến tôi khụng lại.

“Khoan đã—anhs đã nghe về thành viên mới rồi sao?”

Không thể phủ nhận em ấy là một người đặc biệt. Chính xác là gì thì tôi xin không nói.

Nghĩ lại thì, em ấy đã nói sẽ đến đây trước vòng chung kết.

Khi tôi đảo mắt nhìn quanh, Shiratama Riko liền xuất hiện ở đầu cầu thang.

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, cô ấy vẫy tay và chạy nhanh về phía tôi.

“Em xin lỗi vì đã đến muộnnn, Chủ tịch!”

“Chưa bắt đầu đâu, đừng lo.”

...

...

...Shiratama-san chạy chậm thật đấy.

Cuối cùng cũng đến được chỗ tôi, em ấy đặt một tay lên ngực và thở dài nhẹ nhõm.

“Fufu, em đã chạy vì không thể đợi để được gặp anh đó Chủ tịch!”

Như thể vừa mới nhận ra, mắt em ấy sáng lên khi quay sang Tamaki-senpai.

“Ồ! Anh có phải là Tamaki-san, cựu thành viên của CLB Văn học không à? Em là Shiratama Riko—rất vui được gặp anh!”

“À, rất vui được gặp em. Anh là Tamaki, từ CLB Văn học cho đến năm ngoái. Và đồng kia là Tsukin—”

Trước khi anh ấy kịp nói hết, Shiratama-san đột nhiên mạnh mẽ chen vào giữa hai người.

“—!?”

“Anh có đánh rơi chiếc chìa khóa này không? Của anh đây.”

Cô ấy đưa một vật vô hình vào lòng bàn tay anh ấy với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.

“Hả? À, đúng rồi. Cảm ơn em” Tamaki-senpai đáp lúng túng, vẫn còn nắm tay Shiratama-san, người đang nở một nụ cười dịu dàng với anh.

“Suýt nữa thì xong. Nếu em là một cô gái hư hỏng, em có thể đã lén vào nhà anh rồi đấy, anh biết không?”

“Chà... nếu là người như em, anh nghĩ mình sẽ hoan nghênh thôi...”

Cái quái gì thế? Tại sao anh ấy lại nói năng lắp bắp như vậy chứ?

Tamaki-senpai đang cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng khuôn mặt anh ấy chắc chắn đang nở nụ cười.



Khi tôi đứng đó không tin vào mắt mình, Tsukinoki-senpai mạnh mẽ chen vào giữa hai người.

“Vậy ra em là Shiratama-san sao? Rất vui được gặp em. Chị là cựu thành viên của—”

“Wow, chị có phải Tsukinoki-san không ạ? Em đã nghe rất nhiều về chị rồi!”

Buông tay Tamaki-senpai ra, Shiratama-san cúi người lịch sự.

“Ôi trời, chị chắc là em không nghe được điều gì hay ho đâu.”

“Không hề! Chị xinh đẹp đúng như lời đồn. Tất cả các tiền bối trong CLB Văn học đều thật tuyệt vời, em thực sự cảm thấy có hơi lo lắng.”

“Ch-Chị hiểu rồi...”

Tsukinoki-senpai đứng bất động, hoàn toàn bị tước đi vũ khí.

Cảm nhận được sự căng thẳng tinh tế trong không khí, Shiratama-san nghiêng đầu tò mò.

“Có chuyện gì không ổn ạ? Sao chúng ta không ngồi xuống trò chuyện nhỉ?”



Sau khi xong việc trong nhà vệ sinh, tôi quay lại khu vực khán đài chính. Trận chung kết 400 mét nữ sắp bắt đầu. Chỉ còn hai mươi phút nữa là đến phần thi của Yakishio. Tôi cũng thấy hồi hộp theo...

Vừa định về chỗ ngồi, bỗng có ai đó từ phía sau vòng tay qua vai tôi.

"Này, Nukumizu-kun."

"Ô, chào chị."

Người vừa chộp lấy tôi như đã chờ sẵn chính là Tsukinoki-senpai.

Thực ra, chị ấy thật sự đã đứng đợi – ánh mắt sau cặp kính sắc lẹm liếc nhìn tôi.

"Chị nghe nói về em rồi đây. Đạo này em hay qua lại với Basori-chan nhỉ?"

"Ừm, vâng. Em có giúp chút ít trong chiến dịch bầu cử."

"Vậy nếu Basori-chan thắng, em định vào hội học sinh luôn à?"

"Em không có kế hoạch đó."

Tôi khéo léo thoát khỏi vòng tay của chị ấy

"Năm hai chị đã làm phó chủ tịch Hội học sinh rồi đúng không? Cuộc bầu cử khi đó diễn ra thế nào ạ?"

"Khá là vất vả đây. Chủ tịch hồi đó hoàn toàn không đáng tin cậy. Cô ấy lôi kéo chị vào rồi chẳng làm bất cứ công việc vận động tranh cử nào cả."

"Ô, thế là chị phải tự lo hết mọi thứ ạ?"

Tsukinoki-senpai lắc đầu.

"Không hề. Chị cũng chẳng làm gì – chỉ phát biểu ủng hộ cô ấy thôi."

"Hả? Thế mà cô ấy vẫn đắc cử sao?"

"Đúng vậy. Sau bài phát biểu, một đám giáo viên xông vào vây lấy chị. Đó cũng là một kỷ niệm đáng nhớ."

...Rốt cuộc chị ấy đã làm gì vậy?

Quá sợ để hỏi tiếp, tôi im lặng trong khi Tsukinoki-senpai mỉm cười hoài niệm.

"Nghĩ lại giờ vẫn không hiểu tại sao hồi đó chủ tịch lại mời chị. Học lực thì không giỏi, giáo viên cũng chẳng ưa gì."

"Ra vậy..."

Senpai không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra đường chạy.

Theo hướng ánh mắt chị, tôi thấy vận động viên cuối cùng của chặng 400 mét vừa về đích.

Kết thúc người thua, tất cả đều trên cùng một sân khấu.

Đang mơ màng nhìn cảnh tượng, Tsukinoki-senpai khẽ nói:

"Em định làm gì sau cuộc bầu cử, Nukumizu-kun?"

"...Hả?"

Tôi đã nói là không vào Hội học sinh rồi mà. Vậy chị ấy muốn hỏi gì?

Khi tôi đang băn khoăn về câu hỏi, vẻ mặt chị ấy dịu lại.

"Xin lỗi, câu hỏi có hơi kỳ nhì. Thôi, về chỗ mọi người đi."

"À, vâng. Sắp đến giờ rồi."

Vừa đi cạnh nhau, Tsukinoki-senpai đột nhiên giơ tay bới tung tóc tôi.

"Này, đừng có làm vậy chứ!"

"Phía trước còn nhiều khó khăn lắm đây, Nukumizu-kun. Cố lên nhé."

Khó khăn gì nữa chứ...

Với đôi mắt vô hồn, tôi để mặc chị ấy tiếp tục nghịch tóc mình.



Chung kết 1500 mét nữ. Yakishio đứng ở làn thứ 5.

Khi tên cô ấy được xướng lên loa, Yakishio giơ tay chào và cúi nhẹ.

Trông khác hẳn với ngày thi đấu với tôi – giờ đây cô ấy toát lên một vẻ điềm tĩnh và chính chắn hơn.

Tất cả nín thở chờ đợi hiệu lệnh xuất phát

...Nhưng mà, Shiratama-san ngồi cạnh tôi thơm quá. Em ấy lại đổ nước hoa à?

Đang phân tâm vì mùi hương thì –

"Vào vị trí."

Lệnh xuất phát vang lên.

Các vận động viên khom người về phía trước ở vạch xuất phát, và ngay khi tiếng súng nổ, Yakishio bứt tốc lên dẫn đầu.

Tiếng reo hò vang lên từ hàng ghế đầu – nơi các thành viên dự bị đội điền kinh Tsuwabuki ngồi.

Giữa tiếng cỗ vũ của Yanami và mọi người, Komari đứng im lặng, hai tay đan chặt trước ngực, dõi theo cuộc đua.

Bất chấp nỗi lo của Komari, Yakishio không ngừng tăng tốc.

Không mánh khéo, không tranh vị trí – những thứ đó đều chẳng quan trọng. Cô ấy chạy như thể chỉ có một mình trên đường đua và bỏ xa các đối thủ.

—Tớ sẽ giành vé dự Giải vô địch toàn quốc.

Cô ấy đã nói vậy trong phòng y tế hôm đó.

Yakishio vụng về, mong manh hơn vẻ ngoài...nhưng chính vì thế, cô ấy lại mạnh mẽ hơn bất kỳ ai.

Vòng cuối. Khoảng cách với người thứ hai ngày càng lớn dần. Giờ chỉ còn việc lao về đích.

Trước khi kịp nhận ra, tôi đã đứng dậy và hét to tên cô ấy.

Kết quả đã rõ, nhưng tôi không hiểu sao mình lại xúc động đến vậy.

Bên cạnh, Komari cũng đứng lên cỗ vũ hết mình.

Yakishio về đích với cách biệt hơn mười giây. Chậm lại với vẻ mặt chưa thỏa mãn, cô ấy giờ trái về phía khán đài.

"Cậu ấy... cậu ấy làm được rồi! Tuyệt quá, tuyệt quá!"

Komari choáng váng vì phản khích, định lao đến ôm tôi – nhưng nhanh chóng đổi ý định và nhảy vào lòng Yanami. Ủ, như vậy thì tốt hơn.

Đứng ngơ ngác với hai tay giơ lên, tôi cảm nhận cái vỗ vai từ Tamaki-senpai.

"Nếu cần, anh sẵn sàng cho em một cái ôm đấy."

"Em có nghĩ đến, nhưng chắc thôi anh à."

Trong bầu không khí vui đến ve kỵ lạ –

"Nếu muốn, em cũng sẵn lòng ôm hai người đó."

Shiratama-san dang rộng vòng tay trước mặt chúng tôi.

...Thật sao?

Đang phân vân không biết có nên hay không, Tsukinoki-senpai đã xông tới ôm Shiratama-san từ phía sau và nhắc bỗng em ấy lên.

"Được rồi! Chị sẽ đến lắp đây trái tim trông rỗng của em đây!"

"Ôi, Tsukinoki-san khỏe quá! Chị đưa em đi đâu thế?"

...Shiratama-san bị bế đi mất rồi.

Có lẽ đó là cách Tsukinoki-senpai xử lý mọi cô gái tán tỉnh Tamaki-senpai.

Trước khi tôi kịp thở, một dáng người nhỏ nhắn chạy đến với những bước chân nhẹ nhàng.

Là Asagumo-san. Trán cô ấy lắp lánh, hai tay giơ lên sung sướng.

"Cậu ấy làm được rồi! Remon-san! Tuyệt vời quá!"

"Cậu cũng đến à, Asagumo-san. Yakishio chạy nhanh lắm đúng không?"

Không nói thành lời, cô ấy chỉ gật đầu lia lịa rồi quay người chạy đi.

...Đúng là không ngồi yên được. À, nếu Asagumo-san ở đây thì –

Đúng như dự đoán, người cô ấy chạy đến là Ayano.

Cậu ta đang dùng khăn lau khói mắt. Tôi hiểu cảm xúc đó, nhưng mà...bạn gái cậu đang ở ngay đây mà...

Trong khi tôi lo lắng nhìn từ xa, cuộc đua 1500 mét nam bắt đầu.

Chỉ còn vài nội dung nữa là kết thúc ngày thi. Đội điền kinh Tsuwabuki dường như đã hoàn thành tất cả, giờ chỉ chờ lễ trao giải.

Tôi ngồi xuống ghế, cố lấy lại bình tĩnh.

Yakishio đã thực hiện đúng lời hứa. Cô ấy giành được tấm vé đến Giải vô địch Quốc Gia với phong độ áp đảo.

Khi cô ấy nói sẽ thắng tất cả... có lẽ đó không phải lời nói suông.

"Remon-chan chạy nhanh thật đây," Yanami ngồi xuống cạnh tôi, giọng điệu vô tư như mọi khi.

"Cậu ấy không chỉ nhanh thôi đâu. Với thời gian như vậy, cậu ấy có thể đã lên bục vinh quang ở Giải Vô địch Quốc gia năm ngoái rồi."

"Ô hô, đúng là Remon-chan có khác," Yanami vừa nói vừa nhai lấy một nắm bông ngô.

"Vậy cậu ấy cần thắng bao nhiêu trận nữa để dự Giải vô địch?"

...Hả?

Đôi mắt Yanami trong veo và ngây thơ như hạt thủy tinh.

"Ừm...trận vừa rồi là trận giành vé vào Giải vô địch Quốc Gia mà."

"Thật áaa...?"

Cô ấy nhét thêm một nắm bông ngô vào miệng.

"Khoan đã, vậy đó là trận chung kết á!? Remon-chan nhanh kinh khủng khiếp!!"

"Ừ, cô ấy nhanh thật."

Hoàn thành nhiệm vụ "người giải thích cho Yanami", tôi gật đầu mỉm cười.

Giải điền kinh khu vực trường Trung học Tokai, chung kết 1500 mét nữ.

Trường Trung học Tsuwabuki, năm 2, Yakishio Remon.

Ngày hôm đó, cô ấy giành ngôi vô địch và vé dự Giải vô địch Quốc Gia.

◇

Hôm sau, thứ Hai.

Dù đã tan học, cảm giác phấn khích từ hôm qua vẫn còn.

Trong tâm trạng lâng lâng, tôi nhìn lên tấm áp phích bầu cử của Sakurai-kun treo trên tường.

Với nụ cười rạng rỡ, Sakurai-kun giơ tay về phía người xem.

Một vài cô gái thậm chí còn chụp ảnh tấm áp phích — Sakurai thực sự nổi tiếng nhỉ...

Bên cạnh là tuyên ngôn tranh cử, ghi những điều như "Hội học sinh cởi mó" và "Cải cách hệ thống câu lạc bộ."

...Khoan đã, có gì đó kỳ lạ được viết ở cuối.

"Hê, cái này sẽ quyết định đấy."

Xuất hiện với điệu bộ tự tin, không ai khác chính là Yanami.

Cô ấy cười khẩy, gõ vào phần cuối tuyên ngôn.

"Phần cuối là do cô ấy ra đây. Thế nào? Giờ cậu có muốn bầu cho cậu ấy chưa, Nukumizu-kun?"

Dưới ngón tay cô ấy, có dòng dòng chữ viết:

"Chúng tôi sẽ đăng thực đơn cǎng-tin lên trang web của Hội học sinh!"

Ôn trời – Sakurai-kun vẫn còn tỉnh táo.

“Cậu có dùng cǎng tin đâu, Yanami-san? Cậu toàn mang bento theo mà mà.”

"Nông cạn. Cậu thật nông cạn, Nukumizu-kun."

Yanami rút từ túi ra một mẩu bánh mì vụn, vãy trước mặt tôi.

"Nghe này. Cậu nghĩ chuyện gì xảy ra khi vừa ăn bento vừa nhìn vào thực đơn cǎng-tin?"

"Cậu sẽ làm đồ thức ăn? Cậu hay làm đồ lǎm mà."

"Tôi không làm đồ nhé. Ý tôi là – khi vừa ăn vừa nhìn thực đơn, như thể cậu đang ăn cả món đặc biệt nũa. Thỏa mãn gấp đôi. Đây là kỹ thuật giảm cân tối thượng đó."

Vừa nhai mẩu bánh vừa cười tự mãn, Yanami trông rất đắc ý.

Dù nội dung có vấn đề, nhưng tự giới hạn một bữa một ngày cũng là một cách để ăn kiêng – ít nhất là với Yanami.

Gật đầu miễn cưỡng, tôi chuyển sang đọc tuyên ngôn của Tiara-san treo bên cạnh.

Nội dung của cô ấy rất nghiêm túc – các đề xuất như tăng ngân sách câu lạc bộ, làm minh bạch trong hoạt động Hội học sinh hơn.

Nhân tiện, tôi đã phải làm rất nhiều việc để né bản thảo gốc của Tiara-san sao cho phù hợp với độ dài giới hạn

Chủ yếu là để thuyết phục chính Tiara-san.

Đang mải hồi tưởng, Yanami chọc mẩu bánh mì vào má tôi.

"Này, thế còn áp phích của Basori-san? Cậu không làm à?"

...Khoan. Giờ mới nhớ, áp phích của Tiara-san đâu rồi?

Ngay khi tôi vừa rút điện thoại ra, một tin nhắn từ Tiara-san xuất hiện trên màn hình, như thể cô ấy đã chờ sẵn:

“Cậu đến chỗ cũ được không?”



Trụ sở chiến dịch tranh cử của Tiara, hay còn được gọi là bàn đá trong sân trường.

Tôi đến nơi nhưng không thấy Tiara-san đâu cả.

Hẹn người ta ra rồi bắt đứng chờ sao? Chuyện này không giống Tiara-san chút nào, cô ấy là kiểu người thích đánh úp hơn mà...

Khi tôi đang nhìn quanh, có một cô gái tiến đến từ lối đi.

Đó là Chikapyon (phiên bản Season 2) từ bộ anime “Borderline Out Girls” của mùa này.

Thú đã chiếm trọn lấy trái tim tôi là đôi vớ cao đến đầu gối kẻ sọc dọc ấy.

Trong tập 9, “Chiến dịch Lãnh thổ Tuyệt đối” cuối cùng tất cả đã hoàn toàn chuyển sang chất liệu 100% cotton—

...

.....Chikapyon?



Ôi không. Tôi lật đến mức bắt đầu gấp ảo giác rồi sao?

Tôi dụi mắt thật mạnh—nhưng Chikapyon vẫn ở đó.

Cô gái đó mặc đồng phục của trường trung học Tsuwabuki.

Với đôi vớ cao kẻ sọc dọc và chiếc váy ngắn, cô ấy tạo nên một "lãnh thổ tuyệt đối" đầy mê hoặc.

Mái tóc dài thẳng được buộc thành hai chỏm nhỏ ngay phía trên tai, theo kiểu "twin side-up."

Và rồi cô ấy đứng ngay trước mặt tôi—đôi lông mày hơi đậm hơn bình thường, và một nốt ruồi nhỏ trên cỗ—

.....Tiara-san, cậu đang làm gì vậy?

Tôi đứng sững sờ trong im lặng khi Tiara-san lảng mắt đi trong sự ngượng nghịu.

“X-xin lỗi vì đã để cậu đợi, Nukumizu-san...”

“À, ừm... tớ vừa mới đến thôi.”

Tiara-san đảo chân, vẽ những vòng tròn nhỏ trên mặt đất bằng mũi giày.

“C-cậu có nhận thấy điều gì... khác không?”

“Ừm... điều gì khác nhỉ?”

Có rất nhiều điều để nhận ra, nhưng tôi không chắc là mình có nên nói to ra không.

“N-nhìn... chõ này nè...”

Mặt đỏ bừng, Tiara-san nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào hai búi tóc kiểu twin side-up bằng cả hai lòng bàn tay.

“N-nhìn đi, thấy không?”

“.....”

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Không biết phải phản ứng thế nào, tôi chọn cách im lặng quan sát.

Tiara-san thường ngày rất nghiêm túc (hoặc có lẽ không nghiêm túc đến thế) lại vì một lý do nào đó đang để lộ khía cạnh này của bản thân ra cho tôi thấy.

Sẽ thật khiêm nhã nếu không khắc ghi khoảnh khắc này vào sâu trong ký ức của tôi.

“Ừm, Nukumizu-san... nhìn nè... à thì...”

Giọng Tiara-san dần mất đi sự tự tin. Mặt cô ấy đỏ bừng từ mặt xuống đến cổ.

Khi tôi xem chuyện này sẽ đi xa được đến đâu, cô ấy bắt đầu run rẩy. Mặt cô ấy không chỉ đỏ nữa—mà đã tái mét.

“Tiara-san, có lẽ chúng ta nên—”

“Nukumizu-san! Cậu nói gì đi chứ!?”

Cuối cùng Tiara cũng bùng nổ.

“Thì tớ có biết chuyện gì đang xảy ra ở đây đâu ...”

“Không phải cậu nói rằng mình thích nhân vật này sao, Nukumizu-san!?”

Cô ấy rút ngắn khoảng cách giữa chúng tôi, gần như đẩy tôi lùi lại bằng sự dữ dội của mình.

Đúng là tôi đã nói vậy. Nhưng tại sao cô ấy lại ăn mặc như thế này chứ...?

Trong khi tôi còn đang hoàn toàn bối rối, có ai đó tiến đến lại gần chúng tôi.

“Xin lỗi vì đã cắt ngang—CLB Báo chí đây!”

Nhìn lại thì thấy một cô gái đang cầm trên chiếc máy ảnh DSLR. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn cũn cõn và mỉm cười với chúng tôi

“Basori-san vẫn chưa chụp ảnh poster tranh cử nhỉ?”

“Ồ, hình như tôi đã gửi một tấm cho giáo viên rồi mà...”

“Đó là ảnh kỷ niệm từ khi Hội học sinh được thành lập năm ngoái đúng không? Hình ảnh hợp lệ phải là ảnh được chụp trong vòng 3 tháng gần nhất cơ.”

Hả, tôi không biết điều đó đây. Nghe có vẻ là một quy định khá cụ thể.

Tiara cúi đầu một cách lịch sự.

“Tôi vô cùng xin lỗi. Tôi sẽ sắp xếp để chụp một bức ảnh mới sau.”

“Giáo viên nói phải nộp ngay trong hôm nay. Nên là đi thôi nào!!”

Với nụ cười tươi tắn như nhân viên bán hàng, cô nữ sinh Báo chí túm lấy cánh tay Tiara.

“É?! Khoan đã, tôi không thể chụp hình trong bộ dạng này được!!”

“Họ phải in xong poster trong hôm nay. Giáo viên đã chờ được một lúc rồi đó.”

“Ồ, không. Chờ đã—”

...Tiara bị kéo đi nơi khác.

Cô ấy nhìn về phía tôi như đang cầu xin sự giúp đỡ, nhưng đó là quy định của nhà trường mà, tôi không thể làm gì khác được.

Bị bỏ lại một mình trong sân, tôi ngược nhìn bầu trời đang nắng chói chang.

Cuối cùng... bộ cosplay đó là để làm gì vậy?



Ở phía bắc của khu phố mua sắm Tokiwadori Arcade, ngay trước nhà ga, có một quán cà phê nhỏ.

Nằm trên tầng hai của một tòa nhà, quán có bầu không khí trầm lắng, cổ điển, và đa số khách hàng thường là người lớn tuổi.

“Không phải như cậu nghĩ đâu... Tớ thè, thật sự không phải như vậy đâu...”

Đã hai ngày trôi qua kể từ vụ việc cosplay gây sốc đó.

Người đang rên rỉ úp mặt xuống bàn là Tiara-san.

Cô ấy đã trở lại với kiểu tóc thường ngày của mình — thành thật mà nói, có hơi tiếc một chút.

“Cậu nói thế nhưng trong tấm poster, trông cậu hoàn toàn nhập tâm mà. Tiara-san có lẽ đã có những giây phút vui vẻ nhỉ?”

Trên màn hình điện thoại của tôi là tấm poster tranh cử của ứng cử viên hội trưởng Hội học sinh Basori Tiara.

Cô ấy đang tạo dáng “Chikapyon” và xoay xoay hai ngón trỏ trước mặt.

“Tớ không thể làm khác được! Họ bảo tớ phải tạo dáng, nên tớ chỉ theo phản xạ làm cái dáng mà bản thân đã tập luyện và — khoan đã, đừng có xem bức ảnh đó ở đây!”

Tiara-san bật dậy, mặt đỏ bừng.

Chà, ít nhất cô ấy trông có vẻ đã hoạt bát trở lại.

Giờ cô ấy mới để ý xung quanh và đảo mắt nhìn quán cà phê với vẻ hời hợt ngờ.

“...Mà sao cậu lại đưa tớ đến đây?”

“Cậu bảo muốn tránh xa trường học mà đúng không? Với lại, vì cậu không trả lời nên tớ đã tự gọi món cho cậu rồi.”

Tôi đặt một ly nước ép nho đỏ trước mặt cô ấy.

Cô ấy cầm lên một cách tò mò.

“...Không phải là cà phê sao?”

“Cậu đâu có thích cà phê đúng chứ?”

“Sao cậu biết tớ không thích cà phê?”

“Lần trước chúng ta đến quán cà phê board game đó, cậu đã đồ cả tấn đường và sữa vào rồi uống một hơi hết sạch mà.”

Tôi nhắc ly nước ép nho của mình lên.

“Với lại, tớ nghĩ cái gì đó ngọt ngào sẽ tốt hơn khi đang mệt. Bình thường thì tớ cũng uống cà phê nhưng hôm nay thử đổi gió xem sao.”

Tiara-san lặng lẽ nhìn chầm chằm vào ly nước, rồi nhẹ nhàng đưa ống hút lên môi.

“Ngon quá...”

“Đúng không? Hình như nó được làm từ nho của một nhà máy rượu ở Azumino.”

Cô ấy trông có vẻ thư thái hơn một chút.

Khi tôi định nhấp một ngụm nước ép của mình, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt vô cảm và lầm bầm:

“...Cậu trọn tru đến bất ngờ đây.”

“Hả? Ý cậu là sao?”

“Cậu lại khéo lạ thường mỗi khi con gái buồn. Dẫn họ đến quán cà phê yên tĩnh, kín đáo, rồi mời đồ ngọt để dỗ dành...”

...Đó là một nhận xét khá gay gắt đây.

“Tớ thường đến đây với bố mẹ khi còn nhỏ, chỉ vậy thôi.”

“À, ra vậy. Thế nên nơi này trở thành điểm đến quen thuộc để cậu đưa các cô gái tới.”

Thô lỗ thật đây. Ngoài Kaju ra, Tiara-san là người đầu tiên tôi đưa đến đây.

Dù sao thì, bây giờ cô ấy đã trở lại bình thường, tôi nghĩ đã đến lúc đi vào vấn đề chính rồi.

“Vậy, tại sao hôm nọ cậu lại mặc bộ đồ đó?”

Khu! Tiara-san phun nước ép ra khỏi miệng.

Cô ấy lấy khăn tay che miệng và nhìn tôi với đôi mắt đẫm lệ.

“Tớ... thật sự phải giải thích chuyện đó sao?”

“Ừm, nó cũng liên quan đến cuộc bầu cử và nhiều thứ khác mà.”

“À, ừm... cái đó thì hơi...”

Hmm. Vậy thì không còn cách nào khác.

Tôi mở bức ảnh poster trên màn hình điện thoại, Tiara-san vội vàng chồm người tới.

“Đó là sự quyết rũ! Tớ đã cố gắng quyết rũ để cậu đồng ý làm người hỗ trợ cho tớ!”

Thở hồn hồn, cô ấy uống một ngụm nước ép nho.

Vậy... cô ấy đã cố gắng quyết rũ tôi ở nơi công cộng sao? Tôi hoàn toàn không nhận ra đây.

“Vậy tức là, trong bộ trang phục đó, cậu định nói gì đó đại loại như, ‘Cậu sẽ trở thành người hỗ trợ của tớ chứ, meow~’ à?”

“ Ủ! Mà không có phần ‘meow’ đâu, nhưng...!”

Giờ đã bình tĩnh trở lại, Tiara-san đặt ly rỗng xuống bàn với tiếng cach.

“Để tớ thử lại lần nữa. Cậu có thể suy nghĩ lại không? Tớ muốn cậu, Nukumizu-san, trở thành người hỗ trợ cho tớ.”

Ngồi thăng lồng và nói một cách nghiêm túc, cô ấy nhìn thăng vào tôi.

...Sao lại phải đi xa đến thế? Vẫn còn phân vân, tôi mở miệng hỏi.

“Sao lại là tớ? Nếu cậu nhờ giáo viên giới thiệu cho ai đó thì cậu sẽ nhận được nhiều phiếu bầu hơn mà.”

“Có thể vậy là vậy. Nhưng tớ muốn nhờ cậu.”

Chuyện này cứ lòng vòng mãi. Đến mức này, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ chối một cách dứt khoát.

Ngay lúc tôi hạ quyết tâm để nói ra điều đó, Tiara-san đã lên tiếng trước, cắt ngang lời tôi.

“Cậu có biết tại sao tớ lại được đề cử làm phó hội trưởng không?”

“Tớ nghĩ... Shikiya-san đã giới thiệu cậu đúng không?”

Tiara-san gật đầu và nhìn xuống ly nước rỗng của mình.

“Cả hai chưa từng nói chuyện nhiều trước đó, nên tớ không bao giờ biết tại sao chị ấy lại giới thiệu mình. Tại sao chị ấy lại chọn tớ làm phó hội trưởng. Tớ quá sợ để hỏi điều ấy.”

Cô ấy tiếp tục nói, như thể đang lục lọi trong ký ức của chính mình.

“Lần đầu tiên tớ tham gia hội học sinh là thông qua công việc tình nguyện. Thành thật mà nói, lúc đó tớ cũng không giúp được gì nhiều.”

“Không phải vậy đâu—”

Tiara-san lắc đầu chậm rãi.

“Như cậu biết đấy, tớ là người bướng bỉnh và cứng nhắc. Tớ đã gây xung đột với nhiều người, và có những lúc hội trưởng phải đứng ra để hòa giải. Vì vậy, khi họ ngỏ ý mời tớ làm người hỗ trợ trong cuộc bầu cử hội học sinh năm ngoái, tớ đã nghĩ đó là một trò đùa.”

Cô ấy nắm chặt ly nước bằng cả hai tay.

“Nhìn lại thì... có lẽ đó là sự thương hại. Vì tớ cứ hay đi gây sự với mọi người nên có lẽ họ muốn giữ tớ ở đâu đó để dễ dàng giám sát hơn...”

Tiara-san ngẩng đầu lên.

“Đó là lý do tại sao tớ muốn thắng. Để tớ có thể tiếp tục ở bên mọi người trong hội học sinh một cách ngang hàng và bình đẳng.”

“Và...tại sao lại là tớ?”

“Hội trưởng và những người khác quan tâm đến cậu rất nhiều. Tớ cảm thấy có điều gì đó mà ở cậu có nhưng tớ lại không có.”

Đôi mắt của Tiara-san rất nghiêm túc.

Không thể rời khỏi đôi mắt ấy. Tôi nở một nụ cười yếu ớt.

“Cậu hơi phóng đại quá rồi.”

“Không phải đâu” cô ấy đáp không chút do dự.

“Khi tớ đọc bài phát biểu ủng hộ Hội trưởng Hokobaru năm ngoái, chân tớ đã không ngừng run rẩy.”

“Phải rồi, cậu đã phát biểu giúp chị ấy, đúng không?”

“...Cậu cũng có mặt trong giàn khán giả mà phải không?”

Bây giờ cô ấy nhắc đến, tôi mới lờ mờ nhớ ra.

Sau khi hắng giọng, cô ấy điều chỉnh lại giọng điệu và tiếp tục nói.

“Cô ấy chỉ đang dựa vào vị trí của mình thôi. Cô ta còn tỏ vẻ cao ngạo trong khi chỉ luôn núp sau quyền lực của hội trưởng – mọi người đã nói vậy về từ suốt cả năm. Và bây giờ, năm nay. Tớ đã là ứng cử viên, tớ sẽ đứng ở cùng một vị trí như hội trưởng năm ngoái. Thành thật mà nói...tớ sợ hãi lắm.”

Cô ấy đặt tay lên ngực, hít một hơi thật sâu và tiếp tục nói.

“Tớ muốn mượn giọng nói của cậu. Dù chỉ là mang tính tượng trưng thôi cũng được. Nếu được đáp ứng, tớ nghĩ mình sẽ có đủ tự tin để đứng lên nơi đó. Vậy nên—”

Tiara-san nhìn thẳng vào tôi.

“Chỉ lúc này thôi...cậu có thể ủng hộ tớ – chỉ riêng một mình tớ thôi có được không?”

Lời nói của cô ấy giống như một lời tỏ tình vậy. Tôi ngạc nhiên trước sự chân thành của Tiara-san và bất giác không thể tìm được từ ngữ nào thích hợp để đáp lại.

“Xin lỗi vì đã đột ngột nói ra chuyện này.”

“Không, không sao, nhưng...”

Một sự im lặng khác bao trùm giữa chúng tôi.

Có lẽ vì muốn thay đổi bầu không khí, Tiara-san vẫy tay gọi một cô phục vụ đang đi ngang qua.

“Nay tớ mời. Chúng ta gọi cà phê nhé.”

“Khoan, tớ tưởng cậu không thích uống cà phê?”

“Ừm, tớ không thích. Nhưng nếu cậu thích, tớ sẽ cố làm quen với nó.”

Tại sao cô ấy lại phải tập làm quen với thứ mà mình không thích chỉ vì tôi cơ chứ...?

Trong lúc tôi vẫn còn đang bối rối, Tiara-san lấy một tờ giấy gấp từ trong túi ra.

“Nhân tiện, tớ có mang theo một bản sao của tờ báo trường. Bài phân tích bầu cử được làm khá tốt đây,” Tiara-san nói trong khi trải tờ báo ra bàn.

“Tớ không biết CLB Báo chí lại làm về mảng phân tích bầu cử đấy.”

“Có vẻ như họ đã khảo sát về xu hướng bỏ phiếu. Cậu nhìn đây này” cô ấy nói, rồi dùng ngón tay thon dài của mình chỉ vào biểu đồ hình tròn thể hiện tỷ lệ ủng hộ.

Sakurai: 45%, Tiara: 30%, Chura quyết định: 25%—

Nó thậm chí còn bao gồm cả dữ liệu được chia nhỏ theo khối và giới tính.

Sakurai có sự ủng hộ mạnh mẽ từ các nữ sinh năm nhất và năm ba, cũng như các nam sinh năm hai. Tiara-san đang làm khá tốt trong số các nam sinh năm nhất.

Hiện tại, dữ liệu không cho thấy Tiara-san đang có một lợi thế rõ ràng nào.

Nhận ra vẻ mặt lo lắng của cô ấy, tôi cầm tờ báo trườn lên.

“Nhưng tờ báo này chủ yếu là tin đồn nhảm mà đúng không? Cậu không nên quá coi trọng nó đâu. Họ đang nói Sakurai là ‘kẻ thù của phụ nữ’ và viết đủ thứ chuyện vô căn cứ mà.”

Dù là đối thủ, nhưng thấy Sakurai bị vu khống như vậy khiến tôi cũng không thoải mái.

Nghe tôi nói, Tiara-san lộ ra một biểu cảm kỳ lạ và phức tạp.

“Sao thế?”

“...Tớ nghĩ ‘kẻ thù của phụ nữ’ này thực ra đang ám chỉ cậu đấy, Nukumizu-san.”

“Cái gì?! Tớ còn chưa bao giờ có bạn gái chứ đừng nói đến là bắt cá hai tay!”

“Ừ, tớ biết mà. Vì cậu chỉ thích đàn ông thôi.”

“Không, tớ không có,” tôi nói.

Không nói một lời, Tiara-san đột nhiên lấy ra một cuốn sổ tay.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Xin lỗi nhé, tớ làm vậy với bất kỳ việc nào cần phải xem xét lại. Tớ sẽ ghi nó ra sổ rồi đọc lại sau, khi đầu óc tinh táo hơn.”

Vậy là bây giờ cô ấy không suy nghĩ rõ ràng sao? Chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện khá sâu sắc từ nãy đến giờ mà.

Lắm bầm một mình, Tiara-san bắt đầu nguêch ngoạc vào cuốn sổ tay của mình.

“Để xem... Nukumizu-san... không phân biệt... giới tính...”

Cái đó cũng không đúng. Và làm ơn đừng cứ liếc nhìn tôi trong lúc ghi chép nữa.

Tôi muốn phản đối nhưng kìm lại. Đừng làm gián đoạn việc ‘điều trị’, tôi tự nhủ.

Cô gắng thoát khỏi ánh mắt khó chịu của cô ấy, tôi nhìn lại tờ báo trườn.

Giờ biết rằng bài báo có thể nói về mình, đọc lại nó khá sốc – Họ viết đủ thứ trên trời.

Rõ ràng, tôi là một gã tồi tệ, tán tỉnh các cô gái khắp nơi nhưng không bao giờ hẹn hò nghiêm túc với ai.

Ngoài ra, “Cô gái năm hai xinh đẹp Ako” này chắc chắn là đang ám chỉ Yanami Anna. Cô ấy còn được vẽ chuyện nhiều hơn cả tôi nhưng đáng thất vọng là... một số điều lại khá đúng.

—Cách.

Tiếng cuốn sổ đóng lại kéo tôi ra khỏi suy nghĩ.

“Cảm ơn đã đợi. Giờ tớ ổn rồi” Tiara-san nói với nụ cười tươi tắn, cẩn thận nhấp một ngụm cà phê vừa được mang ra.

“Cậu uống cà phê đen được không?”

“Chà, ngạc nhiên là tớ uống được. Nhưng có lẽ tớ sẽ cho thêm một chút đường” cô ấy nói.

Tôi nhìn Tiara-san cho đường vào cà phê với một nụ cười nhẹ nhàng rồi nhấp một ngụm cà phê của mình.

“...Cái này ngon thật đấy? Cậu gọi loại gì vậy?”

“Kilimanjaro. Nó được dán nhãn là vua của cà phê.”

Đó là loại đất tiên. Tôi hy vọng cái này tính vào hóa đơn của cô ấy...

Trong lúc tôi nhâm nhi cà phê, Tiara-san liếc nhìn đồng hồ.

“Chà, gần 6 giờ tối rồi.”

Hứm? Có lẽ cô ấy có giờ giới nghiêm hay gì đó?

Tiara-san lấy điện thoại ra khỏi túi.

“Số báo thứ hai sẽ phát hành lúc 6 giờ tối.”

“Ồ, cái tờ báo có dòng chữ, ‘Đọc phần còn lại trên mạng’ ấy à?”

“Tớ không thực sự hiểu nó hoạt động thế nào, nhưng nếu trả tiền, cậu có thể đọc được toàn bộ nội dung trong đó. Họ nói gói hàng năm là một món hời nên tớ đã đăng ký rồi.”

...Cô ấy thực sự không nên đăng ký những thứ mà bản thân không am hiểu.

Trong lúc cô ấy nghiêm túc nhìn chằm chằm vào điện thoại, Tiara-san đột nhiên quay màn hình về phía tôi.

“Nhìn này, Nukumizu-san!”

“Ừm, để xem... ‘Ảnh cosplay của Phó hội trưởng Basori hiện đã có sẵn cho thành viên trả phí’—”

“Không phải phần đó!”

Điều cô ấy thực sự muốn cho tôi xem là kết quả thăm dò mới nhất về xu hướng bỏ phiếu.

Sakurai đã tăng nhẹ lên 50%, và Tiara-san—

tăng 15 điểm lên 45%.

Tiara-san cúi sát vào, mắt lấp lánh.

“Một bước nhảy vọt lớn! Có lẽ bài phát biểu chính sách của tớ thực sự đã chạm đến trái tim mọi người chăng?”

“Có thể vậy. Cậu cho tớ xem bảng phân tích phiếu bầu được không?”

Tôi so sánh bài viết mới nhất với kết quả thăm dò trước đó.

“Cậu đã tăng mạnh phiếu bầu từ các nam sinh. Còn sự ủng hộ từ phía nữ sinh lại giảm đi trông thấy. Ủm, điều này có thể hơi khó nói...”

Khi tôi đang ngần ngại nói ra, Tiara-san kiên quyết cúi sát vào.

“Làm ơn, đừng ngại ngùng. Cứ nói đi.”

“Tớ nghĩ poster chiến dịch bằng cách cosplay của cậu... có thể đã gây sốt.”

Nghe những lời đó, Tiara-san giật mình.

“Do trang phục của tớ sao...?”

Ủm, thì... nó không tệ chút nào.

Tôi mượn điện thoại của Tiara-san và cuộn qua bài viết.

“Ồ, trang web của CLB Báo chí có một bảng tin nhắn.”

“Bảng tin nhắn sao? Họ đang nói gì vậy?”

“Ừ, đợi một chút.”

Tôi nhanh chóng quay màn hình ra xa cô ấy.

Đó là một bảng tin nhắn nơi các học sinh trung học đăng bài ẩn danh – bạn sẽ không bao giờ biết được loại chuyện gì có thể xuất hiện ở đây.

“Tại sao cô ấy lại cosplay?”

“Cái này thật sai trái.”

“Cô ấy đang cố gắng bán sự hấp dẫn hay gì đó à?”

Đúng như tôi lo sợ, có rất nhiều phản ứng tiêu cực.

Cú chụp góc thấp đầy kịch tính trên poster, cùng với biểu cảm bối rối trên khuôn mặt của Tiara-san đã tạo nên một hình ảnh vô cùng cuốn hút – nhưng nó có thể hơi quá gợi cảm đối với những học sinh nghiêm túc của trường Tsubawuki.

Chủ đề đã bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát. Tôi không thể cho Tiara-san xem cái này được—

“Lãnh địa tuyệt đối! Tôi chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho cô ấy!”

“Chikapyon! Chikapyon!”

“Chikapyon-pyon!”

...Đúng vậy, chắc chắn không thể cho cô ấy xem cái này được.

“Có chuyện gì vậy?” Tiara-san hỏi.

“Cậu không nên xem mấy thứ này đâu.”

“Tớ đã tự phô bày bản thân trước toàn trường trong bộ đồ đó rồi. Giờ mới ngại thì có hơi muộn.”

Với câu trả lời hoàn toàn hợp lý đó, Tiara-san giật lấy điện thoại khỏi tay tôi.

Cô ấy im lặng nhìn chằm chằm vào màn hình, rồi hơi nheo mắt lại.

“...Có những phản ứng tớ đã mong đợi, và một số thì không.”

“À, cái kiểu hô hào đó là từ tập 8 – Tập chơi bóng chày” tôi nói.

“Tớ biết. Trước khi mặc bộ đồ đó, tớ đã xem hết 12 tập của Borderline Outlaw Girls rồi.”

Ồ, season 2 cũng mới bắt đầu. Cô ấy cũng nên xem tiếp phần đó.

“Cái câu ‘My out is borderline pyon’ có nghĩa là gì vậy?”

“...Tớ không biết. Nhưng dù cậu có làm gì thì cũng đừng dùng tìm kiếm nó.”

Thành thật mà nói, có khá nhiều học sinh Tsuwabuki tỏ thái độ vui vẻ với điều này

Ít nhất thì Tiara-san có vẻ không quá bận tâm đến những lời chỉ trích hoặc có thể là phi báng trên bảng tin. Điều đó cũng tốt...nhưng điều làm tôi lo lắng là kết quả khảo sát ý định bỏ phiếu.

Cô ấy vẫn kém Sakurai-kun năm điểm nữa, nhưng số phiếu chưa quyết định cũng chỉ còn lại năm điểm.

Ngay cả khi cô ấy giành được tất cả số phiếu đó thì cũng chỉ mới hòa mà thôi.

Để chiến thắng, Tiara-san sẽ cần phải giành được một số phiếu bầu của những người đã bỏ cho Sakurai-kun.

“Cũng có thông tin về Sakurai-kun nữa. Có vẻ như hầu hết sự ủng hộ của cậu ấy đến từ các nữ sinh.”

“Đừng tin giới tính trên các bảng tin” tôi cảnh báo.

Trong lúc tôi đang hướng dẫn cô ấy về cách ứng xử trên internet, suy nghĩ của tôi chuyển sang phe của Sakurai.

Nếu Sakurai thắng, thì Yanami sẽ trở thành phó hội trưởng hội học sinh.

CLB Văn học hiện giờ có quá ít thành viên. Tốc độ viết của Komari dạo gần đây cũng đã chậm lại. Chúng tôi không thể để mất thêm thành viên nữa...

Tiara-san thở sâu khi cô ấy lặng lẽ nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Cho đến tuần trước, tớ không nghĩ mình có cơ hội. Nhưng bây giờ... tớ nghĩ mình có thể chiến đấu trong trận chiến này rồi.”

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi với sự quyết tâm nghiêm túc.

“Tớ muốn thắng. Không phải thông qua sự thương hại – tớ muốn trở thành hội trưởng hội học sinh bằng chính sức lực của mình. Tớ sẽ không yêu cầu cậu tham gia hội học sinh. Chỉ cần cậu giúp tớ với tư cách người hỗ trợ là được.”

...Cô ấy không trở thành phó hội trưởng vì sự thương hại.

Hội trưởng, Shikiya và cả Sakurai – mọi người đều tin tưởng ở cô ấy.

Nhưng có lẽ chính vì thế mà cô ấy không thể hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình.

Tôi uống cạn ly cà phê đã nguội rồi đặt cốc xuống.

“...Tớ không thích dính vào những cuộc chiến mà đã thua ngay từ đầu.”

Tiara-san lặng lẽ gật đầu.

“Nếu muốn tớ làm người hỗ trợ của cậu, tớ có một điều kiện.”

“C-Cái gì – khoan đã, cậu định đòi hỏi điều gì không đứng đắn sao?”

“Không, không phải vậy.”

Tôi nhanh chóng gạt bỏ sự hiểu lầm màu hồng của cô ấy và mở poster tranh cử trên điện thoại của mình ra.

“Tôi muốn cậu mặc bộ trang phục này trong bài phát biểu chiến dịch của mình.”

“Nếu chỉ là vậy – khoan đã, cái gì?!”

Tiara-san nhìn chằm chằm vào tấm poster trên điện thoại.

“...T-Tớ hiểu rồi. Thì ra đó là ý của cậu.”

“Vậy cậu hiểu rồi chứ?” tôi hỏi.

Cô ấy gật đầu thật sâu.

“Nói cách khác, đây là một màn làm nhục công khai—”

“Ý tớ không phải như vậy.”

Cô gái này thật hết thuốc chữa.

Tôi hít một hơi thật sâu và bắt đầu giải thích như thể đang nói chuyện với một đứa trẻ.

“Nghe này, cuộc thăm dò gần đây cho thấy sự ủng hộ trong số các học sinh năm nhất, đặc biệt là nam sinh đã có phần tăng lên, đúng không?”

“Nhưng phiếu bầu từ các nữ sinh lại giảm mà?” cô ấy chỉ ra.

“Sự sụt giảm đó chủ yếu ở các nữ sinh năm hai. Điều đó là tự nhiên thôi, những bạn học nổi tiếng thường có xu hướng thu hút nhiều lời chỉ trích hơn. Cậu có thể cho tớ xem lại kết quả khảo sát được không?”

Tiara-san lại mở tờ báo trường trên điện thoại của mình và đặt nó giữa bàn.

“Mặt khác, hầu hết sự tăng lên của Sakurai-kun đến từ số phiếu bầu của nữ sinh. Tỷ lệ ủng hộ của cậu ấy từ các nam sinh không những đã chững lại mà nó còn đang giảm xuống trong số các học sinh năm nhất và năm ba.”

Tiara-san và tôi cùng cúi xuống nhìn màn hình.

“Sakurai-kun đúng là dễ thương, nhưng điều đó không khiến cậu ấy nổi tiếng với nam giới. Trên thực tế, khi các chàng trai thấy cậu ấy thật sự hấp dẫn, họ sẽ càng có khả năng bỏ phiếu cho ứng cử viên đối lập chỉ để phủ nhận cảm xúc của chính mình.”

“...Chuyện đó thật sự xảy ra sao?”

Có chứ. Nhưng tôi sẽ không đi vào chi tiết.

“Nói cách khác, nếu cậu mặc Chikapyon thì cậu có thể khóa chặt số phiếu bầu từ các nam sinh. Đó là cách duy nhất để lật ngược tình thế vào thời điểm này.”

“Vậy không phải tất cả các nữ sinh sẽ ghét tớ vì điều đó sao?”

“Cậu vốn dĩ đã không được lòng họ rồi, nên không sao đâu.”

“Guh!”

Tiara-san ôm ngực. Đó là một sự thật khắc nghiệt, nhưng trừ khi cô ấy chấp nhận nó, cô ấy sẽ không thể tiến lên.

“Cậu nghĩ sao?”

“...L-Lời hứa là lời hứa.”

Tiara-san đỏ mặt khi cô ấy ngẩng mắt lên khỏi màn hình điện thoại.

“Nếu cậu đọc bài phát biểu trong bộ trang phục đó vào ngày bỏ phiếu thứ Hai tới...”

“Vậy thì tớ sẽ đọc bài phát biểu ủng hộ với tư cách là người hỗ trợ chính thức của cậu.”

Tôi cũng ngẩng đầu lên khỏi điện thoại.

Và ngay trước mặt tôi là khuôn mặt của Tiara-san, chỉ cách vài phân.

“A!”

Giật mình, cả hai chúng tôi nhanh chóng lùi lại, rồi mỗi người đều cầm lấy ly cà phê của mình trong nỗ lực lấy lại bình tĩnh sau sự ngượng nghịu.

“...Thôi được, cứ theo kế hoạch đó đi.”

“Ừ-ừm. Cảm ơn cậu.”

Khi cả hai cố nhấp một ngụm cà phê cùng lúc, chúng tôi mới nhận ra cốc đã cạn từ lúc nào không biết. Cả hai bật cười ngượng ngùng và đặt ly xuống lại.

“Cậu cười gì thế, Nukumizu-san? Cậu đang cố nhịn cười đấy à.”

“Cậu cũng vậy mà, Tiara-san. Không cần phải nhịn đâu.”

Chúng tôi nhìn nhau – và cuối cùng bật cười.

Sau khi đã cười đủ, Tiara-san dùng khăn tay lau khói mắt.

“Đừng làm tớ cười nhiều thế. Với lại, Nukumizu-san.”

“Gì thế?”

“Làm ơn đừng gọi tớ bằng tên riêng nữa.”

Tiara-san nói với giọng nghe có vẻ vui vẻ lạ thường.



Khi tôi quyết định trở thành người hỗ trợ cho Tiara-san, thời gian dường như trôi nhanh hơn thường ngày.

Tối Chủ nhật, trước một ngày diễn ra cuộc bầu cử.

Tôi ngồi tại bàn học trong phòng mình và nói chuyện điện thoại khi đang bật loa ngoài.

"Vậy là bài phát biểu của cả hai ta đều đã xong rồi."

“Ừm, cảm ơn cậu vì đã vất vả.”

Tiara-san ở đầu dây bên kia, đáp lại một cách lịch sự rồi đột nhiên khóc khích cười.

“Có gì buồn cười à?”

“Không, chỉ là... tớ thấy khá buồn cười khi bài phát biểu của người hỗ trợ lại tốn nhiều thời gian nhất.”

U... Nghe vậy có chút chói tai. Với tư cách là thành viên của CLB Văn học, điều đó chạm đến danh dự của tôi.

“Thì...cậu biết đây, do chúng ta đã để nó lại làm cuối cùng để đảm bảo rằng bài phát biểu của tớ không trùng lặp với của Basori-san mà.”

“Ồ, hôm nay cậu không gọi tớ bằng tên riêng nữa sao?”

“À, cái đó thì...”

Cô ấy hoàn toàn đang trêu chọc tôi.

Tôi kết thúc cuộc gọi một cách tự nhiên, rồi đặt cây bút viết xuống cuốn sổ.

“Được rồi, bây giờ mình chỉ cần viết ra bản hoàn chỉnh...”

Sức mạnh của Tiara-san nằm ở chỗ cô ấy đã có kinh nghiệm làm phó hội trưởng ngay từ khi chỉ mới là học sinh năm nhất.

Kế hoạch của tôi là trước hết sẽ nêu bật những thành tựu của cô ấy trong bài phát biểu ứng hộ. Sau đó, trong bài phát biểu tranh cử của mình, cô ấy sẽ xem bản thân như người kế nhiệm chức quyền hiện tại của Hokobaru.

Các bài phát biểu sẽ diễn ra ngay sau bữa trưa ngày mai.

Việc bỏ phiếu diễn ra ngay sau đó, vì vậy ấn tượng từ các bài phát biểu sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả—

"Onii-chan có muốn nghỉ một chút không?"

Đột nhiên, tôi nghe thấy giọng Kaju ngay bên tai mình.

Kaju đặt một tách trà đang bốc hơi lên bàn học của tôi. Mùi hương này... là trà hoa cúc.

"Em vào phòng anh từ khi nào thế?"

"Bí mật~."

Lảng tránh câu hỏi một cách tinh nghịch, Kaju bước đến và kéo rèm cửa sổ ra.

"Đêm nay trời nhiều mây nên chúng ta không thể nhìn thấy mặt trăng được rồi."

"Ừ. Có vẻ như trời tối nay trời sẽ mưa."

Hít một hơi hương thơm ngọt ngào của trà hoa cúc, tôi ngả người ra sau ghế.

Tôi không hề có ý định, nhưng bằng một cách nào đó, cuối cùng tôi đã đồng ý làm người hỗ trợ.

Cứ đà này... có lẽ tôi sẽ phải nhận luôn chức phó chủ tịch dù muốn hay không...

—"Tôi không tin cậu, nhưng tôi tin tưởng vào lời nói của cậu."

Đột nhiên, tôi nhớ lại những lời của Komari.

Dù sao thì, tôi cũng phải kiên quyết từ chối. Dù trông tôi có vẻ dễ bảo, nhưng tôi là kiểu người biết nói "không".

Khi tôi đặt tách trà xuống đĩa với một tiếng lách cách nhẹ, Kaju—người dường như đã chờ đợi khoảnh khắc đó—quay người lại từ phía cửa sổ.

"Anh trai yêu quý của em sẽ tham gia Hội học sinh chứ?"

"Anh không định—khoan đã, em biết về cuộc bầu cử hội học sinh à?"

"Vâng. Em biết mọi thứ về anh mà, anh trai."

Với câu nói hơi đáng sợ đó, Kaju đỡ người xuống giường.

Vì Kaju có quen biết với những người trong hội học sinh, nên chuyện thông tin dễ dàng bị tiết lộ ra ngoài cũng không có gì đáng ngạc nhiên...

"Anh sẽ không tham gia Hội học sinh. Anh chỉ giúp Basori-san vì cô ấy đang tranh cử chức chủ tịch Hội học sinh thôi."

"Em hiểu rồi. Có hơi thất vọng một chút nhỉ."

Vẫn ngồi trên giường, Kaju đung đưa đôi chân mình lên.

"Nếu anh tham gia và giúp đỡ trong lễ khai giảng năm sau thì sẽ thật tuyệt vời biết bao."

"Chà, trước hết em phải vượt qua kỳ thi tuyển sinh đã."

Tôi trêu đùa đáp lại, và Kaju phòng má lên rồi dỗ người xuống giường.

"Em đang học rất chăm chỉ đó nha. Em sẽ vào được trường Tsuwabuki, và sau đó chúng ta sẽ cùng đạp xe đến trường, chỉ hai chúng ta thôi."

"Em biết chở người trên xe đạp là phạm luật mà, đúng không?"

Đúng là dạo này Kaju đã nghiêm túc học hành và không còn xuất hiện nhiều ở trường Tsuwabuki nữa.

Để mặc em ấy lăn lộn trên giường, tôi bật laptop lên.

Khoảng hai mươi phút trôi qua.

Sau khi hoàn thành bản nháp bài phát biểu ủng hộ, tôi vươn vai một cái thật dài.

...Khoan đã, sao nãy giờ yên tĩnh thế nhỉ?

Khi tôi nhìn sang giường, Kaju đã ngủ say, ôm chặt chiếc gối và thở đều.



Tôi kéo chăn đắp cho Kaju rồi bước đến cửa sổ để đóng lại tấm rèm đang hé mở.

—Bảng tin của CLB Báo chí vẫn tiếp tục có thêm bài đăng.

Như mọi khi, ý kiến vẫn chia rẽ về bộ cosplay của Tiara-san. Sự nổi tiếng ngày càng tăng của cô ấy trong giới nam sinh lại đi kèm với những lời chỉ trích ngày càng nhiều từ các nữ sinh.

Cô ấy nói rằng cô ấy không bận tâm, nhưng việc cô ấy có tình báo cáo cho tôi có nghĩa là cô ấy chắc chắn đã bị tổn thương bởi điều đó.

Việc tôi để Tiara-san phát biểu tranh cử trong bộ trang phục đó có thực sự là lựa chọn đúng đắn không...?

"Chúng ta phải thắng trận này, bằng mọi giá..."

Lắm bầm một mình, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ—và phát hiện một bóng người lờ mờ trước cửa nhà.

...Hả? Cái gì thế kia? Tôi nheo mắt nhìn kỹ hơn. Có người ở đang đứng ở đó.

Chỉ có một người tôi biết sở hữu khả năng hòa vào bóng tối như vậy...

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi đặt trên bàn reo lên với một âm thanh chói tai như tiếng kính vỡ.

—Cuộc gọi đến từ Shikiya-senpai.

◇

Tôi đưa cục sạc dự phòng cho Shikiya-san ngay trước cửa nhà mình.

"Cảm ơn em... mai... chị sẽ... trả lại..."

Lý do cô ấy gọi tôi ra đây hóa ra lại đơn giản đến bất ngờ. Điện thoại của Shikiya-san sắp hết pin nên cô ấy muốn mượn sạc.

Giờ nghĩ lại, cũng có một cô gái khác từng xông vào nhà tôi vì lý do tương tự...(Rái cá)

Ánh sáng điện thoại chiếu lên khuôn mặt Shikiya-san một cách mờ ảo.

Nhin cô ấy, tôi bỗng lơ đãng thốt lên mà không suy nghĩ:

"Chị làm gì ở ngoài này vậy?"

"Đạo giàn dây... chị đang... tập... đi xe buýt và tàu điện..."

Cô ấy nghiêng đầu như một tiểu thư nhà quý tộc trong manga rồi trả lời. (Nhà giàu thật)

"À phải rồi, gia đình chị thường đến đón giữa đường đến trường mà đúng không?"

"Ừm... khi chị nhận ra... thì mình đã ở một nơi lạ hoặc... nên chị không dám đi xe buýt..."

Shikiya-san nhẹ nhàng đung đưa.

"Nhưng... chị không thể... cứ phụ thuộc vào gia đình... mãi được..."

Những lời cô ấy nói vẫn còn vương vấn trong không khí đêm nay và đọng lại trong tôi một cách kỳ lạ.

Trước khi tôi kịp hiểu hết ý nghĩa của chúng, ánh mắt cô ấy bắt đầu dao động một cách bất định.

"Trạm xe điện... đi hướng nào nhỉ...?"

"À, nếu chị đi thẳng con đường này thì sẽ ra đường lớn."

"Hiểu rồi... xin lỗi... vì đã làm phiền em muộn thế này..."

Cô ấy bắt đầu bước đi loạng choạng nhưng dừng lại sau vài bước, vẫn quay lưng lại với tôi, cô ấy khẽ thì thầm:

"Ừm... em và... Tiara-chan..."

"Tiara-san có chuyện gì sao?"

Shikiya-san im lặng.

Ngay khi tôi định nói thêm, tóc cô ấy đung đưa dù không hề có gió.

"Không... không có gì..."

Cô ấy lại tiếp tục bước đi, dáng vẻ mờ nhạt như thể tan biến vào bóng tối.

Cảm giác như cô ấy sẽ biến mất ở đâu đó, chìm vào sâu trong cái bóng mong manh ấy —

Vì vậy tôi đã bước đến và nói:

"—Ừm, để em đi theo chị một đoạn."

Shikiya-san dừng lại.

Cô ấy quay đầu lại thật nhanh, đôi mắt nhợt nhạt phản chiếu hình ảnh của tôi.

"Vậy... nhờ em."

...Chúng tôi bước đi trong im lặng suốt mấy phút.

Cảm giác như bước chân của Shikiya-san chậm hơn một chút so với thường ngày.

Khi chúng tôi đi xuyên qua đêm Chủ Nhật, tôi lục lọi trong lòng mình những cảm xúc đang rối bời.

Có quá nhiều điều tôi muốn nói, nhưng chẳng câu nào thoát ra thành lời.

Từ xa, tiếng xe cộ trên đường lớn dần dần gần hơn.

Với một cảm giác miên cưỡng mơ hồ, chúng tôi đi tiếp cho đến khi đến con đường có xe điện chạy.

Ở rìa ngã tư, một chiếc đèn đá lớn với dòng chữ "Ánh Sáng Vĩnh Cửu" khắc trên đó, phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trạm xe điện ở ngay phía trước, bên kia vạch sang đường.

Shikiya-san dừng lại trước chỗ đèn đá và bắt ngòi lên tiếng.

"Em biết không... chị cũng đang... tập đi xe đạp..."

"Khoan đã, như vậy không phải rất nguy hiểm sao? Chị không dùng thêm bánh xe phụ hay gì đó à?"

Bất chấp lời nói khá thô lỗ của tôi, Shikiya-san vẫn khẽ đung đưa, như thể đang thích thú.

"Làm nhiều việc hơn... từng chút một... thật vui..."

"Thế thì tốt quá."

Càng nhiều "từng chút một" của cô ấy, tôi lại càng cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi như đang nới rộng ra.

...Ngày mai, Tiara-san hoặc Sakurai-kun sẽ được chọn làm chủ tịch hội học sinh tiếp theo.

Khi Hội thao kết thúc, Hội học sinh hiện tại sẽ giải tán.

Shikiya-san và Chủ tịch Hokobaru có lẽ sẽ bắt đầu chuẩn bị nghiêm túc cho con đường sau khi tốt nghiệp của họ.

"Tốt nghiệp đến trước khi ta kịp nhận ra." (Thật như vậy đây ae..)

Đó là lời của Tsukinoki-senpai từ lâu về trước.

Khi tôi gặp lại cô ấy vào tuần trước, cô ấy đã có vẻ rất trưởng thành rồi.

Tsukinoki-senpai không thay đổi về ngoại hình, nhưng... cô ấy đã không còn là Tsukinoki Koto khi còn ở trường Tsuwabuki nữa.

Ai nấy đều đang trưởng thành và bước tiếp, duy chỉ mình tôi vẫn đậm đà tại chỗ...nỗi bất an ấy cứ mãi xoáy sâu vào lòng tôi.

Nhưng dù bạn là ai, khi thời điểm đến, bạn sẽ bị đẩy vào giai đoạn tiếp theo của cuộc đời dù cho đã sẵn sàng hay chưa.

Dù bạn chưa chuẩn bị, dù bạn không có quyết tâm...

Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ thay đổi.

Khi tôi đang chìm trong suy nghĩ, Shikiya-senpai chợt nhìn tôi.

"Có chuyện gì vậy...?"

"Em chỉ đang nghĩ... Shikiya-senpai trông thật trưởng thành."

Nghe những lời thật lòng của tôi, Shikiya-senpai nghiêng đầu một cách tò mò.

"Chị... vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà...?"

Cô ấy ngập ngừng một chút, rồi đưa tay về phía tôi.

Nhưng ngay trước khi chạm vào mặt tôi, cô ấy dừng lại.

"Ừm... về cuộc bầu cử ngày mai... Tiara-chan..."

Vậy ra đó là lý do cô ấy đến tìm gặp tôi – là vì cuộc bầu cử ngày mai.

Cô ấy thân với Tiara-san, còn đối thủ là Sakurai-kun. Chắc cô ấy đang lo lắng lắm.

Khi tôi chờ đợi những lời tiếp theo của cô ấy, Shikiya-senpai bắt đầu áp úng nói, một điều hiếm khi xảy ra với cô ấy.

"Senpai?"

"Ừm... chị... bài phát biểu..."

Một lần nữa, cô ấy lại im lặng.

Đung đưa nhẹ nhè, Shikiya-senpai cúi gầm mặt xuống với một nỗi buồn khiến tôi bất ngờ.

"Em có nghĩ... Tiara-chan... đang tránh mặt chị không...?"

"Không phải—"

Lần này, đến lượt tôi im lặng.

Tiara-san đã giữ khoảng cách với Hội học sinh hiện tại trong suốt chiến dịch này.

Để thoát khỏi ánh hào quang của những thành viên cũ — và tỏa sáng bằng chính sức của mình.

"Mỗi khi xong việc trong hội học sinh.. Tiara-chan.. luôn về thắng nhà.. "

"Cậu ấy không tránh mặt chị đâu, Shikiya-senpai..."

—Không chỉ riêng senpai thôi đâu.

Nhưng sự thật đó sẽ chẳng anủi được người đang đứng trước mặt tôi.

"...Đạo này cậu ấy giúp em soạn bài phát biểu ủng hộ. Có lẽ đó là lý do tại sao Tiara-san lại luôn bận rộn."

Shikiya-senpai không trả lời.

Cô ấy chỉ đứng đó, như thể từng đường nét trên cơ thể đang dần hòa vào bóng tối.

Sau đó, một chiếc ô tô trên Quốc lộ 1 chạy lướt qua, đèn pha chiếu sáng vào Shikiya-senpai như thể kéo cô ấy từ bóng tối trở lại thực tại.

"Làm ơn... hãy giúp Tiara-chan... chiến thắng..."

Với giọng nói dường như tan biến vào màn đêm, cô ấy lảo đảo

"Senpai, coi chừng!"

Ngay khi Shikiya-senpai bước xuống vạch sang đường lúc vẫn còn đang đèn đỏ, tôi nắm chặt lấy tay cô ấy rồi kéo lại bằng tất cả sức mạnh.

Không kháng cự, cô ấy ngã dúi vào ngực tôi.

Một chiếc xe tải gầm rú chạy ngang qua, kêu loảng xoảng ngay vị trí cô ấy vừa đứng.

...Vẫn ôm Shikiya-senpai tron lòng, tôi điều chỉnh lại nhịp thở.

Cô ấy nặng nề dựa vào người tôi, vẻ mặt ẩn sau đôi mắt nhợt nhạt đó nhìn lên.

Cơ thể cô ấy nhỏ bé đến bất ngờ—

Như thể chỉ cần một lực nhỏ cũng đủ để khiến cô ấy vỡ tan..

"Ừm, Senpai—"

"...Em... ôm chị chặt quá."

Tôi nhận ra mình đã vô thức siết chặt lấy cô ấy.

Ngay cả sau khi tôi buông cô ấy ra, Shikiya-senpai vẫn không rời đi—vẫn nhẹ nhàng tựa vào người tôi, không nhúc nhích.

Mùi mồ hôi thoang thoảng lẫn trong tóc cô ấy khiến đầu tôi hơi choáng váng.

"Em có bị thương không?"

"Ừm... em ổn..."

Vẫn trong tư thế đó, cô ấy nắm chặt lấy áo tôi bằng những ngón tay rồi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi hơi liếc mắt đi chỗ khác và lùi lại một bước nhỏ.

Đèn tín hiệu cho người đi bộ đến trạm xe điện đã chuyển sang màu xanh.

"Senpai, đèn xanh rồi."

Nhưng Shikiya-senpai không di chuyển.

"Chị thực sự ổn chứ? Nhớ cẩn thận trên đường về nhà nhé."

Ngay khi tôi vừa nói xong, Shikiya-senpai đột nhiên động đậy—

Thích.

Cô ấy nhẹ nhàng, gần như yếu ớt đầm vào ngực tôi một cái.

"Ừm... Senpai?"

Không nói một lời, Shikiya-senpai quay lưng lại về phía tôi rồi bắt đầu băng qua đường về phía trạm xe điện.

Và rồi, khi đi được nửa đường, cô ấy quay đầu lại.

Với giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve, cô ấy lầm bầm điều gì đó.

Những lời thì thầm của cô ấy gần như bị át đi bởi tiếng xe cộ qua lại.

Nhưng khi những lời ấy cuối cùng cũng đến được tai tôi, tôi chắc chắn mình đã nghe rõ:

"Kẻ thù của phụ nữ."

◇

Buổi sáng ngày bầu cử.

Bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây đen dày đặc, thành phố chìm trong một màn sương u ám như thế bấy giờ là khoảnh khắc trước bình minh.

Đến trường sớm hơn thường lệ, tôi đi dọc con đường vắng vẻ tròng toàn cây hoa tulip, vừa đi vừa đọc lại bản nháp bài phát biểu ủng hộ.

Bài phát biểu dài ba phút.

Phần đầu giới thiệu tổng quát về Tiara-san, phần sau sẽ tập trung vào những thành tựu của cô ấy. Mục tiêu là dẫn dắt một cách tự nhiên vào bài phát biểu ứng cử của Tiara-san mà không biến nó thành một màn khoe khoang.

“...Trời ạ, mình bắt đầu thấy lo lắng rồi.”

Lúc đầu đồng ý thì thấy hay ho, nhưng có lẽ mình nên từ chối thì hơn...

Để trán an bản thân, tôi nhìn ra sân vận động, nơi đội điền kinh đang trong buổi tập buổi sáng.

Yakishio đã giành được suất tham dự giải quốc gia ở cả nội dung 1500m và 3000m.

Cô ấy nổi bật ngay cả trong đội điền kinh, đã bắt đầu chạy trong khi những người khác vẫn còn đang khởi động.

Khi tôi nhìn cô ấy từ xa, một giọng nói vô tư vang lên phía sau tôi.

“Cậu hăng hái ghê ha, Nukumizu-kun!”

“Chào buổi sáng. Yanami-san, cậu cũng đến sớm vậy.”

“Ừm, đúng vậy. Mình cũng hăng hái lắm. Nè, ăn cái này đi.”

Yanami nhét một hộp bánh mì kẹp thịt cốt lết vào mặt tôi.

Đạo gần đây, Yanami ăn bánh mì kẹp thịt mỗi ngày, và túi của cô ấy luôn đầy những mẩu bánh mì thừa.

Khi chúng tôi đi dọc con đường rợp bóng cây cùng nhau, vừa đi vừa ăn bánh mì, sự lo lắng bắt đầu tan biến.

Chắc là vì Yanami cứ làm rơi vụn bánh mì khắp nơi—và giờ những con chim sẻ đang bắt đầu đi theo sau chúng tôi...

“À mà, cậu cũng phát biểu ủng hộ đúng chứ? Cậu có ổn khi nói chuyện trước đám đông không?”

Yanami liếm một ít sốt trên ngón tay và nháy mắt.

“Mình có kế hoạch rồi. Cậu biết đấy, cái kiểu tưởng tượng khán giả là rau củ ấy.”

“À, cái kiểu giả vờ coi họ là khoai tây hay bí ngô ấy à”

Cô ấy gật đầu và lấy thêm một cái bánh mì kẹp thịt nữa.

"Chuẩn. Khoai tây ăn với bơ ngon tuyệt, bí ngô làm súp là nhất, còn cà rốt thì cứ ăn sống cũng được. Nghĩ vậy là hết run ngay—óí, miệng tớ cháy nước miếng rồi."

Vừa ăn bánh mì kẹp thịt vừa nghĩ đến món khác

Cô gái này chưa gì đã chạy hết công suất từ sáng sớm rồi.

Dù sao thì, cái bánh mì kẹp thịt này—lớp mỡ heo béo ngậy và nước sốt của nó được cân bằng hoàn hảo bởi bắp cải thái sợi.

Tôi nghĩ đồ chiên rán vào buổi sáng sẽ quá ngấy, nhưng...

“...Ngon thật.”

Tôi lầm bầm mà không suy nghĩ, Yanami khẽ nhéch mép cười.

"Đúng không? Nào, ăn nữa đi Nukumizu-kun. Cậu cần thêm chút thịt vào người đấy."

“Cái này là để lấy may đúng không? Cậu nên đưa cho Sakurai-kun chứ không phải mình.”

Vì lý do nào đó, tôi lại lầm bầm câu vừa rồi và Yanami bỗng nở một nụ cười tươi rói.

“Ồ? Đừng nói là—cậu ghen tị sao? Vì mình thân thiết với Sakurai-kun à?”

“Hả? Không, tất nhiên là không rồi.”

Tôi dứt khoát phủ nhận, nhưng Yanami chỉ vỗ vai tôi.

“Không cần phải ghen tị đâu. Cuộc bầu cử sẽ kết thúc vào hôm nay mà, đúng không? Bắt đầu từ ngày mai, chúng tớ lại là bạn bè bình thường thôi. Căng thẳng làm gì cho mệt.”

“Ừ thì—nhưng tớ đã bảo là không ghen mà.”

"Nukumizu-kun, cậu không trung thực chút nào. Cứ thừa nhận đi có sao đâu?"

Vẫn phiền phức như mọi khi, nhưng Yanami nói có lý.

Tiara-san muốn được hội học sinh công nhận—không phải với tư cách là một ứng cử viên, mà là chính con người cô ấy.

Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc Tiara-san đang mạo hiểm với những mối quan hệ hiện tại.

“...Có lẽ cậu nói đúng, Yanami-san.”

“Hả? Ý cậu là gì—”

Ôi. Tôi lại tự lan man trong đầu rồi.

Tôi dừng bước và quay lại đối mặt với Yanami.

“Khi ai đó luôn ở bên cạnh cậu, cậu rất dễ coi mọi thứ là điều hiển nhiên. Cậu hiểu mà, đúng chứ?”

“À-Ừm, ừ... Tớ cũng từng như vậy.”

Yanami gật đầu cứng ngắc, cỗ cô ấy kêu lên răng rắc như tiếng bắn lè rỉ sét.

Tốt, cô ấy hiểu rồi. Tôi nhanh chóng tiếp tục nói:

“Nhưng để tiến về phía trước, tớ nghĩ chúng ta cần một cơ hội để xác nhận lại cảm xúc của mình, để nối lại sự gắn kết giữa hai đứa. Vì vậy nên tớ muốn thành thật về—”

“Khoan, khoan, khoan?! Chẳng phải chuyện này hơi quá cho một cuộc trò chuyện buổi sáng ở trường sao?!”

“? Nhưng chiều nay đã bỏ phiếu rồi mà.”

Yanami đứng hình tại chỗ.

“...Nukumizu-kun. Cậu đang nói cái gì vậy.”

“Thì là về Basori-san đó. Ngay cả khi cậu ấy nói sẽ quay về làm bạn bè bình thường sau chuyện này, nhưng cô ấy luôn làm mọi thứ hết mình và quên hết mọi thứ xung quanh. Lỡ mà xảy ra cãi vã rồi chia tay với cả nhóm Hội học sinh thì sẽ không hay—Khoan, Yanami-san, có chuyện gì vậy?”

“.....”

Yanami không nói gì. Cô ấy chỉ cắn một miếng lớn bánh mì kẹp thịt của mình rồi đá vào chân tôi.

“Ôi?! Sao nữa đây?!”

“Đó chính là vấn đề của cậu đấy, Nukumizu-kun!”

Quay đi với vẻ hờn dỗi, Yanami bước thăng vào trường học, bỏ lại tôi.

Là...Là sao nữa vậy?

Xoa xoa cái ống chân đau nhức, tôi đi theo cô ấy vào trong và suýt nữa thì va vào cô ấy một lần nữa—Yanami đang đứng bất động ngay trước lối vào.

“Yanami-san, giờ lại sao nữa?”

“C-Chào buổi sáng, Nukumizu-san.”

Đứng trước tủ giày không phải là Chikapyon... mà là một phiên bản đặc biệt của Basori Tiara.

Đôi vớ đùi sọc ngang để lộ “lãnh địa tuyệt đối” của cô ấy.

Mái tóc buộc lên của Tiara-san xòe ra hai bên như kiểu hai bím tóc.

Với đôi má đỏ bừng, Tiara giơ hai ngón trỏ chỉ thẳng vào Yanami.

“Y-Yanami-san! Xin lỗi, nhưng bạn tớ sẽ dốc toàn lực để thắng trận này...!”

Yanami, người vừa bị chỉ tay một cách ngượng nghịu bởi Tiara-san với tư thế Chikapyon cứng đơ, gật đầu ngập ngừng đáp.

“Ừ-Ừm... cả hai chúng ta hãy cố gắng hết sức nhé.”

Yanami, đứng nhìn tôi như thế chừ.

...Tôi cũng đang thấy hơi sợ đây

◇

Sau giờ nghỉ trưa, các học sinh đang chơi ở phòng thể chất đều lần lượt trở về lớp học.

“Tất cả các ứng cử viên và người hỗ trợ của họ đều đã có mặt. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu giải thích về quy trình bầu cử.”

Trên sân khấu yên tĩnh của phòng tập, Hội trưởng Hội học sinh Hokobaru lần lượt nhìn mọi người gồm tôi, Tiara-san, Sakurai-kun và Yanami.

“Đầu tiên là nhóm của Hiroto. Yanami sẽ có ba phút để trình bày bài phát biểu ủng hộ, sau đó là bài phát biểu của ứng cử viên Hiroto, không quá năm phút. Tiếp theo là Nukumizu và cuối cùng là Basori. Sau khi tất cả phát biểu kết thúc, mọi người sẽ nhanh chóng trở về lớp và bỏ phiếu. Xin hãy tuân thủ nghiêm ngặt thời gian quy định đã được đề ra.”

Sau khi xác nhận rằng mọi người đã hiểu, Hội trưởng nở một nụ cười mỉm.

“Thật lạ khi thấy toàn những gương mặt quen thuộc ở đây, nhưng có lẽ đó chính là định mệnh. Mọi người đừng kìm né, hãy nói lên hết tiếng lòng của mình. Học sinh trường Tsuwabuki sẽ lắng nghe các bạn.”

Đúng lúc cô ấy định nói tiếp, một bóng người lặng lẽ đứng dậy phía sau cô.

“Hibari... sensei... đang gọi...”

“Tớ hiểu rồi. Tớ sẽ đến ngay đây.”

Hội trưởng Hokobaru quay người, mái tóc đung đưa khi cô rời đi, nhưng Shikiya-san vẫn không nhúc nhích.

Trong một khoảnh khắc—đủ dài để mức khó có thể gọi là “khoảnh khắc”—cô ấy lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Tiara-san.

Ngay trước khi bầu không khí trở nên nặng nề, Shikiya-san quay gót mà không nói thêm lời nào.

Chỉ còn lại một mình trên sân khấu, tôi thở dài một hơi.

Bên cạnh tôi, Tiara-san hơi run rẩy, hai tay đan chặt trước ngực.

“H-Hồi hộp à?”

“Ừ-ừm. Toàn trường sẽ tập trung ở đây sớm thôi đúng không? Còn Nukumizu-san thì sao?”

“Tớ cũng hồi hộp, nhưng ít nhất lần này là hợp pháp. Không có nguy cơ bị bắt nên tớ cảm thấy khá thoải mái.”

“...Nukumizu-san, cậu đang nói về chuyện hoàn toàn khác với tớ à?”

Ôi, lỡ miệng rồi. Tôi đã rửa tay gác kiêm rồi mà.

“Còn Basori-san thì sao? Cậu đã sẵn sàng cho bài phát biểu chưa?”

Tôi lảng sang chuyện khác một cách tự nhiên. Tiara-san gật đầu, mặt tái nhợt.

“Tớ đã quen với việc phát biểu trước mọi người vì đó là một phần công việc của phó hội trưởng. Nhưng khi nghĩ đến việc phải xuất hiện trước toàn trường trong bộ trang phục đáng xấu hổ thế này thì...”

“Khi cậu nghĩ đến thì sao?”

‘Uc’. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy nuốt nước bọt. Chiếc cổ trắng ngần với nốt ruồi duyên dáng khẽ run lên một cách kỳ lạ.

“N-Người tớ thấy nóng bừng, tim còn đập thình thịch nữa... Chắc là tớ đang hồi hộp thôi đúng không?”

...Tiara-san, cậu lại sắp mở ra một cánh cửa kỳ lạ nữa sao?

Làm ơn, tớ cầu xin cậu—hãy đóng chặt cánh cửa đó lại.



Chẳng bao lâu sau, học sinh bắt đầu ùn ùn kéo vào.

Bốn chúng tôi. Các ứng cử viên và người hỗ trợ đang đứng chờ ở phía cánh gà, bên phải khán giả.

Ở phía cánh gà đối diện, Hội trưởng và Shikiya-san đang thảo luận chi tiết về sự kiện với một giáo viên.

Tiếng ồn ào ngày càng tăng trong phòng thể chất khiến tôi khó giữ được bình tĩnh. Tôi liên tục hít thở sâu.

Đọc lại bài phát biểu của mình cũng vô ích, mắt tôi chỉ lướt qua các từ nên tôi dành bỏ cuộc và ngẩng đầu lên.

Sakurai và Yanami đang thì thầm to nhỏ gì đó ở phía bên kia, trông hoàn toàn thư thái.

... Hai người đó đứng gần nhau quá thì phải? Hay là do tôi tưởng tượng thôi nhỉ.

Có gắng tập trung lại, tôi liếc nhìn Tiara-san. Cô ấy đang loay hoay với cái váy của mình.

“Có chuyện gì à?”

“Nó hơi ngắn quá... Tớ lo là có thể bị nhìn thấy từ dưới sân khấu. Nhưng chắc không sao đâu... đây là độ dài thường thấy trong anime mà...”

“Không, không—anime có một sức mạnh bí ẩn khiến không ai có thể nhìn thấy bên dưới váy. Cậu nên cẩn thận đấy.”

“... Tớ sẽ vào phía sau sân khấu để chỉnh lại.”

Nói xong, Tiara-san chạy vào khu vực hậu trường.

Chết tiệt, nếu mình im lặng thì có lẽ chúng ta đã kiểm thêm được vài phiếu từ mấy tên con trai rồi...

Trong khi tôi đang nghĩ vậy, Sakurai tình cờ bước đến bên cạnh tôi.

“Tớ đã kéo cậu vào tất cả những chuyện này chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.”

“Không phải lỗi của cậu đâu. Ai cũng có thể ra tranh cử mà, bất kể vì lý do là gì.”

Tôi trả lời mà không suy nghĩ quá nhiều, nhưng Sakurai nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Giá vậy?”

“Thì ra là vậy... Cậu là loại người đó sao.”

Và giờ đến Sakurai cũng nói vậy...

Đúng lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng ‘*cach*’ nhẹ của cánh cửa phòng thể chất đóng lại. Tất cả học sinh đã đồng ý.

“Xin lỗi, nhưng hôm nay tớ đến đây để thắng.”

Sakurai nói vậy trước khi quay về chỗ Yanami.

... Sao cậu ấy lại xin lỗi nhỉ?

Trong khi tôi đang băn khoăn về điều đó, Tiara-san quay lại.

“Xin lỗi đã để cậu đợi. Sắp bắt đầu rồi đúng không?”

“Vậy cậu có vẻ không dài hơn là mấy. Cậu chắc là không sao chứ?”

“À, tớ nghĩ mức độ... không phải căng thẳng, mà là...mức độ ‘thời trang’ này là cần thiết.”

Cậu chắc chứ? Cứ như một cánh cửa khác lại sắp hé mở vậy...

Trong khi tôi lo lắng nhìn cô ấy, giọng nói điềm tĩnh của Hội trưởng vang lên bên tai tôi.

“Mọi người, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu các bài phát biểu tranh cử cho cuộc bầu cử Hội trưởng Hội học sinh.”

Phòng tập đang ồn ào bỗng chốc im lặng.

“Đầu tiên, bài phát biểu ủng hộ ứng cử viên - Hội trưởng Hiroto Sakurai. Đến từ lớp 2-C, Anna Yanami. Xin được phép bắt đầu.”

Bài Diễn Văn Ủng Hộ Ủng Cử Viên Hội Trưởng Hội Học Sinh Hiroto Sakurai — Trình bày bởi Yanami Anna

Đứng trên bục phát biểu giữa sân khấu, Yanami điều chỉnh micro với một chút lực.

"Thử mic, thử mic..."

Sau khi dành kha khá thời gian để kiểm tra mic, cô nàng háng giọng một cách kịch tính.

"Um, xin chào mọi người. Tớ là Anna Yanami. Tớ học cùng lớp với Sakurai-kun, ứng cử viên chức Hội trưởng. Và, um, bọn tớ... cũng khá thân, có lẽ vậy."

Một màn khởi đầu khá thoải mái, nhưng đó là nhiệm vụ của người mở màn. Bạn phải đổi mặt với một đám đông chưa được làm nóng. Giống như những câu bông đùa mở đầu của một tiết mục hài kịch vậy, bạn cần nhẹ nhàng phá vỡ sự im lặng và thăm dò phản ứng của khán giả.

Sau vài câu đùa vui vẻ, Yanami nghiêm người về phía micro.

Được rồi, nói dông dài thế đủ rồi. Giờ đã đến lúc diễn thuyết—!

"Có hơi đường đột nhưng mà nghiêm túc nhé... các bạn ở dưới thích ăn bánh mì hay cơm hơn vậy?"

... Được rồi, có lẽ cô ấy vẫn giữ chiến lược mở đầu dông dài.

Phót lờ bầu không khí hoang mang trong nhà thể chất, Yanami tiếp tục tự tin nói.

"Tớ ăn bánh mì vào buổi sáng và ăn cơm vào buổi trưa. Khi buổi sáng không có nhiều thời gian, tớ sẽ ăn thứ gì đó đơn giản như bánh mì. Nhưng đến bữa trưa, tớ sẽ ngồi xuống với một hộp bento đầy cơm trắng. Bởi vì để sống sót qua các tiết học buổi chiều và những giờ học dài sau giờ học—chúng ta cần sức mạnh của cơm."

Yanami tuyên bố điều này một cách đầy thuyết phục, rồi từ từ lướt mắt nhìn khắp khán giả.

"Đến giờ, tớ nghĩ tất cả các bạn đều hiểu tớ đang muốn nói gì."

... Xin lỗi, tôi thực sự không hiểu.

Thế này có ổn không, Sakurai-kun? Tôi lo lắng liếc nhìn cậu ấy và chỉ thấy Sakurai-kun đang nhìn Yanami với vẻ mặt thích thú, như thể cậu ấy đang hoàn toàn tận hưởng khoảnh khắc này.

Khả năng chịu đựng của Sakurai-kun thật đáng nể.

Vậy thì...

Yanami lại hắng giọng một tiếng "à hem" đầy kịch tính.

"Đúng vậy! Sakurai-kun chính là cơm trắng! Cơm sẽ chào đón mọi loại thức ăn kèm với sự ấm áp và cởi mở! Dù cho có là món hầm hay oden, cơm đều bao dung tất cả!"

Yanami lúc này đã hoàn toàn nhập tâm. Bỏ lại toàn bộ khán giả phía sau, "Nhà hát Yanami" đang hoạt động hết công suất.

"Nếu tớ là mentaiko (trứng cá), thì bạn bè của cậu ấy là gà rán karage, hoặc muối mè, hoặc là đủ thứ khác. Nhưng cậu ấy sẽ không bao giờ đối xử khác biệt với bất cứ ai!"

Cô nàng chỉ ngón tay về phía cánh gà sân khấu.

Nơi đầu ngón tay cô chỉ là Sakurai-kun, người đã tình cờ ló đầu ra từ sau tấm màn.

"Sakurai-kun sẽ không nói những lời tàn nhẫn cắt vào lòng bạn như cái cách một con dao điêu khắc hay Muối Mè-Kun thường làm. Cậu ấy thực sự lắng nghe tớ nói chuyện. Bạn có thể sẽ học hỏi được một số điều khi nói chuyện với cậu ấy nên làm ơn hãy lắng nghe."

Không biết Muối Mè-kun là ai nhưng đó là một tên gọi thật tàn nhẫn. Và Yanami, tại sao cô ấy lại nhìn tôi khi đang nói đến cái tên đó chứ?

Yanami hướng ánh mắt về phía khán giả.

"Hội học sinh tồn tại là để mọi người có thể tận hưởng một cuộc sống học đường tốt đẹp hơn. Nhưng sẽ có lúc chúng ta cần đến sự giúp đỡ của các bạn. Và khi thời điểm đó đến, Sakurai Hiroto, chính là bát cơm nóng hổi này đây, sẽ đón nhận tấm lòng của mọi người và trân trọng thưởng thức nó bằng tất cả lòng biết ơn!"

Rầm! Yanami đập cả hai tay xuống ngực.



Mọi người chắc đã bị hưng phấn sau hành động ấy của Yanami, nhưng bài phát biểu vừa rồi là gì vậy? Nếu tôi mà đang đói thì có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi...

Yanami quay lại và đập tay với Sakurai-kun.

Tôi phớt lờ vẻ mặt tự mãn của Yanami, thay vào đó quan sát phản ứng của Sakurai-kun.

Như thường lệ, Sakurai-kun nở một nụ cười điềm tĩnh, tập trung chăm chú vào sân khấu.

Ngay khi đám đông đang xôn xao vì màn trình diễn của Yanami, giọng nói của Hội trưởng Hội học sinh vang lên.

"—Tiếp theo sẽ là bài phát biểu của ứng cử viên Hội trưởng Hội học sinh: Sakurai Hiroto đến từ lớp 2-C. Xin mời các bạn chú ý lắng nghe."

Bài Diễn Văn Của Úng Cử Viên Hội Trưởng Hội Học Sinh — Sakurai Hiroto —

Sakurai lịch sự cúi đầu trước micro.

“Xin chào. Tớ là Sakurai Hiroto, hiện đang giữ chức vụ thủ quỹ của Hội học sinh.”

Giọng cậu ta điềm tĩnh và ổn định, hoàn toàn trái ngược với bài diễn văn trước đó.

Sakurai từ từ lướt mắt nhìn khán giả.

“Thú thật, tớ cũng khá ít khi xuất hiện nên mọi người ở đây có lẽ không biết nhiều về tớ cho lắm.”

Từ đám đông vang lên vài tiếng reo hò vui vẻ: “Bạn tớ biết cậu mà!”

Chuyện này là sao? Tôi cứ nghĩ Sakurai chỉ có mình tôi là bạn thôi chứ.

“Trong Hội học sinh, tớ chỉ là một thành viên hỗ trợ, chuyên giúp đỡ mọi người. Dù không có thành tích nổi bật nào đáng khoe, tớ vẫn muốn giới thiệu những công việc mà Hội học sinh đã thực hiện cho đến nay.”

Bài diễn văn của Sakurai thăng thắn và nghiêm túc hơn mong đợi.

Vì cậu ấy là một phần của hội học sinh nên việc Sakurai-kun nhấn mạnh đến những thành tựu của họ là điều đã được dự đoán từ trước

Số hóa việc đặt chỗ cơ sở vật chất, điều chỉnh ngân sách cho các sự kiện, lắp đặt thiết bị chiếu sáng trong nhà thể chất nữ sinh —

Cậu ta đang liệt kê chính xác những sáng kiến khiêm tốn nhưng hiệu quả.

Lắng nghe bài phát biểu của Sakurai, tôi bắt đầu cảm thấy bất an.

Không lẽ...?

Tiara-san chạm vào cánh tay tôi.

“Nukumizu-san, cho tớ xem kịch bản của cậu một chút được không?”

“À, đợi tí.”

Kế hoạch của là tôi sẽ phát biểu hỗ trợ bằng cách điểm lại những thành tựu trong quá khứ, còn Tiara-san sẽ nói về các định hướng trong tương lai của Hội học sinh.

Trong kịch bản của tôi cũng viết y hệt những thành tựu mà Sakurai đã liệt kê ra: Số hóa việc đặt chỗ cho cơ sở vật chất, điều chỉnh ngân sách sự kiện, lắp đặt thiết bị chiếu sáng trong nhà thể chất nữ sinh —

“Cái này...”

Tiara-san gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đúng vậy, những sáng kiến mà Sakurai đang tự nhận là của mình, thực ra lại là những điều mà Tiara-san đã thực hiện.

— Một đòn tấn công hoàn hảo nhắm trực diện vào mục tiêu.

Tất nhiên, toàn bộ Hội học sinh đã cùng nhau thực hiện những việc này, và Sakurai cũng nói rõ rằng cậu ấy cũng chỉ là thành viên hỗ trợ mà thôi.

Cậu ấy không hề nói dối hay lừa gạt ai cả.

Nhưng nếu Tiara-san lắp lại những điều này sau khi đến lượt cô ấy phát biểu, thì nó có thể sẽ trông giống như thành tích vay mượn vậy hoặc thậm chí có thể bị hiểu lầm sang kiểu cô ấy đang muốn giành hết công lao về cho bản thân.

“Không ổn rồi. Tớ không ngờ Sakurai lại dùng chiêu này.”

“Đây là một chiến thuật hợp lệ. Chúng ta đã chọn bộ trang phục ánh tượng này để biến bất lợi của việc phát biểu sau thành lợi thế. Sakurai chỉ đơn giản là sử dụng một chiến lược khác để đảo ngược bất lợi về phía chúng ta mà thôi.”

Tiara-san nắm chặt tay lại với vẻ mặt sắc sảo.

“Hãy vứt kịch bản đã chuẩn bị sẵn qua một bên đi. Thay vào đó, hãy dựa vào sở trường của cậu — Nói ưng biến.”

“Tớ làm gì có kỹ năng đó!”

Cả hai hoảng loạn trong khi Yanami nhìn chúng tôi một cách ngơ ngác.

“Hai cậu làm gì mà rối rít lên thế? Sắp đến lượt Nukumizu-kun rồi đấy.”

Tiếng vỗ tay vang lên — bài diễn văn của Sakurai đã kết thúc.

Cậu ấy cúi chào một cái thật sâu về phía khán giả rồi quay trở lại hậu trường. Khoanh tay lại, Sakurai đi đến gặp Tiara-san.

“Cậu làm tốt lắm, Sakurai-kun.”

“Xin lỗi, Basori-chan. Tớ sẽ bù đắp cho cậu sau, tớ hứa đấy.”

Không phải Sakurai nên xin lỗi tôi sao?

...Thôi, phàn nàn để sau đi.

Tôi vội nhìn lướt qua kịch bản của mình, nhưng càng đọc càng thấy nó chỉ lặp lại bài phát biểu của Sakurai.

Vậy là tôi thực sự không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ứng biến trước toàn trường sao...?

“Tiếp theo là bài phát biểu hỗ trợ cho ứng cử viên Basori Tiara. Đến từ lớp 2-C, Kazuhiko Nukumizu. Xin mời em tiến lên sân khấu.”

Giọng nói rõ ràng, đầy uy quyền của Chủ tịch Hokobaru vang lên. Đến lượt tôi rồi.

Bài Diễn Văn Ủng Hộ Ủng Cử Viên Hội Trưởng Hội Học Sinh Basori Tiara — Trình bày bởi Nukumizu Kazuhito

...Không còn đường lui nữa rồi. Tôi nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu.

Được, đến lúc mình cần phải có tâm thế đúng đắn rồi. Thêm một hơi nữa thôi, rồi mình sẽ lên đó.

“Nukumizu-kun, họ gọi cậu kìa!”

“À ừ, tớ ổn rồi. Chỉ là đang cố lấy lại tinh thần thôi. Chờ tớ một chút.”

“Xin mời lên sân khấu nhanh đi ạ!”

“Á—đợi đã—!”

Khoảnh khắc bị đẩy lên sân khấu, tôi đã bị nhấn chìm bởi ánh mắt của toàn bộ học sinh.

Tôi theo bản năng rụt người về phía bục phát biểu như thể muốn trốn chạy khỏi những ánh nhìn đó, tôi đưa bàn tay run rẩy ra bật micro.

“Um... Tớ tên là Nukumizu Kazuhiko, và hôm nay tớ được giao trọng trách đọc bài phát biểu ủng hộ cho Basori-san.”

Ngay lập tức, đầu óc tôi trống rỗng nên tôi khẽ ho vài tiếng ngượng nghịu.

Sự căng thẳng khi đứng một mình ở đây thật khác xa buổi giới thiệu CLB hồi tháng Tư—thậm chí nó còn chẳng thể so sánh được.

“Basori-san, ừm...cậu ấy rất nghiêm túc trong mọi việc...”

Một lần nữa, lời nói lại bỏ rơi tôi. Sự im lặng bao trùm cả phòng thể chất như thể đang cố bóp nghẹt lấy cơ thể này.

Ngay cả khi đối diện với thực tế, sức mạnh tiềm ẩn không phải lúc nào cũng thúc tinh.

Cảm thấy hoàn toàn suy sụp, tôi liếc mắt nhìn về phía cánh gà, nơi Tiara-san đang đứng.

Điều đang chờ đợi tôi.

Không phải là một biểu cảm bất lực hay thất vọng.

Thật ngạc nhiên, Tiara-san đang nhìn tôi với ánh mắt nghiêm nghị.

Ánh mắt cô ấy kiên định... Và tràn đầy tin tưởng.

“Cậu chỉ ủng hộ một mình tớ thôi có được không?”

Tôi nhớ lại những lời mà Tiara-san đã nói ở quán cà phê hôm đó.

Ngay cả bây giờ, ngay cả trong khoảnh khắc quan trọng này—Tiara-san vẫn chọn tin tưởng tôi.

Cô ấy tin tưởng tôi, người vừa mới làm trò hề trước toàn trường.

“...Lần đầu tiên tớ gặp cậu ấy là ngay trước Lễ hội Tsuwabuki năm ngoái.”

Tôi ngẩng đầu lên và đối diện với ánh mắt của toàn bộ học sinh.

Ngay cả khi tôi đã quyết tâm—ngay cả khi tôi đã quyết định dốc hết sức mình—tôi vẫn chỉ là một học sinh bình thường dễ bị lãng quên.

Tất cả những gì tôi có thể làm là phát biểu với tư cách Nukumizu Kazuhiko về Basori Tiara, người mà tôi thậm chí còn chưa quen biết được một năm.

“Ấn tượng đầu tiên của tớ về cậu ấy là một học sinh vô cùng nghiêm túc. Ờ ừm... Tớ nhớ là có lần cậu ấy đã kêu ‘nyan’ trong bộ đồ hår gái ở Lễ hội Tsubawuki, nhưng dù vậy—cậu ấy vẫn gây ấn tượng với tớ là một người rất nghiêm túc.”

Tôi gân như cảm thấy ánh mắt như muôn xuyên thủng của Tiara-san từ phía cánh gà...

“Về cuộc bầu cử Hội học sinh lần này, đã có một số điều đáng ngờ được viết trên báo trường và trang web của CLB Báo chí. Hầu hết những gì được viết đều là những lời lẽ khó nghe.”

Khi tôi nhắc đến bảng tin, nét mặt của Tiara-san lộ rõ vẻ đau đớn.

Tiara-san cố gắng giữ biểu cảm trung lập, nhưng tôi biết. Sâu thẳm trong lòng, cô ấy đã bị tổn thương bởi điều đó.

Ít nhất thì tôi cũng hiểu được lý do.

“Thành thật mà nói, từ hiểu tại sao lại có nhiều bình luận như vậy. Cậu ấy cứng nhắc, nghiêm khắc và hơi bướng bỉnh. Cậu ấy cũng có thể hơi ích kỷ nữa—”

Run rẩy dưới áp lực ngày càng tăng của Tiara-san, tôi hít một hơi thật sâu.

“Nhưng sự ích kỷ đó chưa bao giờ là vì lợi ích của riêng cậu ấy—nó luôn vì người khác. Vì vậy, từ tin rằng việc tham gia cuộc bầu cử này... là lần đầu tiên cậu ấy ích kỷ vì chính mình.”

—Có lẽ Sakurai-kun làm Hội trưởng sẽ tốt hơn.

Cậu ấy có năng lực, được kính trọng và nổi tiếng.

Nếu tôi không liên quan đến chuyện này, có lẽ tôi cũng sẽ bỏ phiếu cho cậu ấy.

“Tôi trở thành người hỗ trợ cho Basori-san vì tôi muốn điều ước ích kỷ đầu tiên của cậu ấy trở thành hiện thực. Tôi biết so với Hội trưởng hiện tại, cậu ấy có thể không đáng tin cậy bằng.”

Nhưng tôi có liên quan. Tôi là người đã chọn đứng về phía Basori Tiara.

“Tuy nhiên, cậu ấy luôn là chính mình. Basori-san có những thế mạnh mà chỉ riêng cậu ấy sở hữu. Tôi tin rằng cậu ấy có thể trở thành một Hội trưởng hội học sinh tuyệt vời. Và nếu có ai đó nghĩ xấu về cậu ấy—”

Giờ đây tôi đang đứng trên sân khấu này.

Tôi sẽ là người đứng sau hỗ trợ cô ấy.

“Hãy đến nói chuyện trực tiếp với tôi! Nếu ai đó nói xấu cậu ấy, tôi sẽ khen ngợi lại Basori-san gấp mười lần! Tôi sẽ kể cho các cậu nghe về tất cả những điều vui vẻ nhưng mạnh mẽ, thăng thắn và chu đáo mà tôi đã thấy ở Basori-san cho đến sáng cũng được!”

Sau khi trút hết mọi suy nghĩ trong đầu, tôi hít một hơi thật sâu và nhìn quanh phòng thê chát.

Tất cả học sinh ngồi bất động trong sự im lặng.

Không một tiếng động nào vang lên.

Mình...mình đã làm hỏng chuyện rồi sao?

Tim đập thình thịch, tôi liếc mắt về phía cánh gà—Chỉ để thấy Tiara-san mặt đỏ bừng, đang tạo dáng chikapyon và chỉ tay vào tôi. Cái biểu cảm đó là sao nhỉ?

Sau đó, một luồng gió lạnh lướt qua gáy tôi.

“Chị cũng muôn... nói chuyện đến sáng nữa...”

“—?!”

Trước khi tôi kịp phản ứng, có một tiếng động lớn bất ngờ vang lên và rồi tất cả đèn trong phòng đều đồng loạt tắt. Phòng thể chất giờ đây chìm trong bóng tối, những tiếng xì xào bối rối bắt đầu vang vọng từ khắp nơi.

Trong giây lát, tầm nhìn của tôi chao đảo, nhưng khi mắt tôi dần thích nghi với bóng tối, tôi chợt nhận ra mình đang ở cánh gà—nơi tôi đã đứng trước khi lên phát biểu.

Một tiếng động khác lại vang lên, và rồi tất cả đèn trong phòng thể chất đều đồng loạt nhấp nháy bật sáng trở lại.

Những tiếng thì thầm to nhỏ lại vang lên khắp nơi.

Đứng giữa sân khấu, ngay trước bức phát biểu, chính là Shikiya-san.

Khi Shikiya-san đung đưa nhẹ trước micro, một tiếng rít chói tai vang lên.

Khi âm thanh lồng xuống, Shikiya-san từ từ hé môi và bắt đầu nói.

“Năm 3, Lớp E... Shikiya Yumeko..... thay thế...”

Khoảnh khắc những lời đó lơ lửng trong không khí, mọi người có mặt đều nín thở.

Đèn trần phòng thể chất bắt đầu nhấp nháy trở lại, và có một vài nữ sinh đã hét lên thất thanh.

◇

Bài Diễn Văn Ứng Hộ Ứng Cử Viên Hội Trưởng Hội Học Sinh Basori Tiara — Trình bày bởi Shikiya Yumeko.

Đây rõ ràng là điều mà ngay cả Hội trưởng Hokobaru cũng không ngờ tới.

Cô đứng ở khu vực chờ đổi diện, lắc đầu và ra hiệu cho Shikiya-senpai dừng lại.

Nhưng Shikiya-senpai phớt lờ cô rồi bắt đầu lẩm bẩm

"Üng cử viên chức Hội trưởng Hội học sinh...Tiara bé nhỏ...như mọi người đã biết...hiện tại...đang giữ chức Hội phó..."

Tôi ngơ ngác nhìn cảnh tượng đó. Tiara-san đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi.

"Sao Shikiya-senpai lại ở trên đó?!"

"Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa...!"

Trong lúc tôi đang lắp bắp dưới sự chất vấn sắc bén của Tiara-san, Yanami giơ ngón tay cái lên cổ vũ tôi từ bên cạnh.

Đừng làm thế—dễ gây hiểu lầm lầm!

Cô gắng trấn an Tiara-san, tôi liếc nhìn lại sân khấu.

Bài phát biểu của Shikiya-senpai vẫn tiếp tục.

Hình như là về chuyện hồi tháng Tư năm ngoái, khi Tiara-san tham gia sự kiện tình nguyện làm đẹp khuôn viên trường.

"Tiara bé nhỏ... không hòa đồng... với những người khác cho lắm..."

Tôi có thể hình dung ra kiểu xung đột mà cô ấy có thể đã gặp phải với mọi người. Hồi tôi mới gặp cô ấy, tính cách cô ấy còn mạnh mẽ hơn bây giờ nữa, chắc chắn cô ấy đã phải trải qua nhiều chuyện.

"Nhưng... khi tôi nghỉ giải lao... em ấy đã chăm sóc... luống hoa mà tôi yêu quý..."

Shikiya-senpai loạng choạng một cách vụng về, ánh mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không.

Các học sinh dõi theo ánh mắt cô ấy nhìn lên—nhưng chẳng có gì ở đó cả.

"Tôi cứ tưởng mọi thứ sẽ héo úa... Tôi đã rất hạnh phúc..."

Dù giọng điệu có đôi phần như mơ ngủ, mỗi lời cô ấy nói ra đều chứa đựng sự chân thành một cách vụng về.

Đến nỗi ngay cả tôi cũng cảm nhận được.

Chắc chắn Tiara-san cũng cảm nhận được điều đó.

Vẻ sắc sảo mà cô ấy thường mang theo cho đến giờ phút này đã tan biến, và bờ vai cô ấy từ từ rũ xuống.

"Shikiya-senpai có một thói quen xấu là thường bỏ bê những thứ mà chị ấy trân trọng."

Tiara-san lầm bầm một mình

Có lẽ cô ấy nhận ra ánh mắt của tôi nên vẫn tiếp tục nói với giọng có phần cộc cằn hơn.

"Đó là lý do tại sao mọi người xung quanh đều phải bảo vệ chị ấy"

Chuyện luồng hoa đó xảy ra trước khi Tiara-san tham gia hội học sinh.

Tôi tự hỏi vì sao Tiara lại có thể hiểu Shikiya-san sâu sắc đến thế, dù lúc đó cô ấy vẫn chưa thực sự quen biết Shikiya-san nhiều.

"...Sao cậu lại nghĩ như thế?"

"Cậu sẽ hiểu khi nhìn thấy thôi. Bởi vì tớ cũng giống vậy mà."

Cô ấy nói trong khi nhìn thẳng vào tôi, rồi quay mắt về phía sân khấu.

Ở đó, Shikiya-senpai vẫn tiếp tục đột thoại một cách lặng lẽ.

"Dù có ai nói xấu em ấy...em ấy vẫn giúp đỡ họ... không chút do dự..."

Cô ấy lắc lư ngày càng mạnh.

"Dù không ai nhìn thấy... dù không ai khen ngợi...em ấy vẫn làm những điều... tốt cho tất cả mọi người..."

Sau những lời đó, cô ấy đứng im.

Cô ấy vẫn ổn chứ? Bọn tôi có nên mang cho cô ấy chút nước ép đào không nhỉ?

Trong khi các học sinh lo lắng theo dõi, Shikiya-senpai lại bắt đầu cử động.

"Nhưng... người đầu tiên nhận ra em ấy... không phải... tớ..."

Đợi một chút—

Tôi cứ tưởng Shikiya-senpai là người đã giới thiệu Tiara-san vào hội học sinh.

Vậy không phải cô ấy sao?

"Là Sakurai-kun...em ấy nói với tớ...rằng đã tìm được một người rất tốt..."

"È."

Tiara-san khẽ kêu lên một tiếng ngạc nhiên bên cạnh tôi.

Cô ấy liếc nhìn Sakurai-kun, người đang lúng túng gãi mũi một cách ngượng nghịu.

"Em ấy nói...em ấy đã tìm được một người rất chăm chỉ...biết nghĩ cho người khác...và muốn giới thiệu người đó vào hội học sinh..."

Shikiya-senpai, giờ đang lắc lư như thể đang giữ nhịp một bài hát, tiếp tục nói.

"Khi tớ gặp em ấy... em ấy rất dễ thương... rất nghiêm túc...rất dễ bị lừa...và rất tốt bụng..."

Khi cô ấy liệt kê những đức tính của Tiara-san, cô ấy có vẻ thực sự rất hạnh phúc.

Trong khi đó, người đang được khen ngợi thì rõ ràng đang ngọ nguậy khó chịu.

"Nốt ruồi của em ấy rất xinh... em ấy thơm mùi xà phòng...lưng em ấy cũng rất nhạy cảm... điểm gì cũng dễ thương hết..."

Khoan đã, có phải chuyện đang đi hơi xa rồi không?

Tiara-san, người nãy giờ cố gắng kìm néo cười e thẹn, giờ trông như sắp bùng nổ.

"Ngay cả chiếc áo ngực hơi rộng của em ấy... cũng có chút đáng yêu...nhưng tớ nghĩ dạo này...em ấy đã to hơn một chút..."

Thôi xong.

Giờ thì Tiara-san đang nghiến chặt nắm tay và run rẩy.

Có lẽ bị cuốn vào sự nhiệt tình của chính bản thân, Shikiya-senpai lại bắt đầu lắc lư không nói gì trên sân khấu.

Khi không còn nhiều thời gian, cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng:

"Bởi vì Tiara bé nhỏ... là một người... luôn nghĩ cho người khác..."

RÂM.

Cô ấy đột nhiên ngã chui người về phía bục phát biểu. Cả phòng thể chất vang lên những tiếng thở dốc.

Vẫn nắm chặt micro bằng cả hai tay, cô ấy nâng nửa thân trên lên và nói với giọng yếu ớt, dần tắt lịm:

"Tôi hy vọng... mọi người sẽ để Tiara bé nhỏ... chiến thắng..."

Lấy hết sức lực cuối cùng, cô ấy hít một hơi thật sâu.

"Sakurai-kun... cũng là một đàn em dễ thương... xin hãy cân nhắc kỹ về cậu ấy... và có lẽ là cả lá phiếu của mọi người nữa..."

Ngay khi cô ấy vừa dứt lời, ánh nắng mặt trời tràn qua những ô cửa sổ phòng tập—chiếu một luồng sáng vào Shikiya-senpai đang đứng ở bục phát biểu.

Như có ai đó ra hiệu, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt—những tràng pháo tay như sấm dậy khiến mọi thứ vừa xảy ra cứ như một giấc mơ, làm rung chuyển cả phòng thể chất.



Sau khi Shikiya-senpai trở về khu vực chờ ở phía bên kia, cô ấy ngay lập tức bị Hội trưởng Hokobaru "chặt" cho một cái.

Đáng yêu quá.

Tôi liếc nhìn Tiara-san—cô ấy cúi gầm mặt và run rẩy.

"Không thể tin được... Mọi người thật là... hù!"

Ôi không. Cô ấy sắp nổi giận rồi.

"Nhưng tôi nghĩ chị ấy đã làm khá tốt đấy chứ. Hình như sắp đến lượt Tiara-san lên rồi nhỉ?"

"Mọi người thật là ích kỷ! Tất cả không thể bình tĩnh lại dù chỉ một chút sao?!"

Nói với tôi chuyện đó cũng chẳng thay đổi được gì đâu.

"—Xin cảm ơn sự kiên nhẫn của mọi người. Tiếp theo, xin mời ứng cử viên chức Hội trưởng Hội học sinh, đại diện lớp 2-F, Basori Tiara lên sân khấu."

Khuôn mặt Tiara-san trông như đang cố kìm nép điều gì đó, ngay khi nghe thấy thông báo của hội trưởng, vẻ mặt cô ấy trở nên cứng đờ.

Cô ấy đặt tay lên ngực và hít một hơi thật sâu.

"...Vậy thì tớ sẽ làm theo những gì mà bản thân tin tưởng."

"Hả? Cậu định làm gì?"

Tiara-san khẽ búng tay vào lọn tóc buộc bên đầu và nở một nụ cười tươi rói với tôi.

"Tớ lên đường đây, Nukumizu."



Bài Diễn Văn Của Ứng Cử Viên Hội Trưởng Hội Học Sinh — Basori Tiara —

Khi Tiara bước ra từ phía cánh gà sân khấu, những tiếng xì xào liền lan khắp khán phòng.

Dễ quên thật đấy, về cơ bản thì cô ấy đang cosplay giữa chốn đông người mà...

Cô cúi đầu thật sâu trước khán giả bên bục phát biểu, rồi đứng trước micro nói:

"Tớ là Tiara Basori, và tớ hiện đang tranh cử chức Hội trưởng Hội học sinh khóa tới."

Bất chấp vẻ ngoài của mình, lời mở đầu của cô lại thăng thắn đến lạ.

Bầu không khí vui vẻ do Shikiya mang lại dần lắng xuống.

"Giống như Sakurai-kun vừa nãy, tớ hiện đang là phó chủ tịch Hội học sinh. Một số bạn ở đây có lẽ đã từng làm việc cùng với tớ trong các sự kiện của trường rồi."

Sau khi thăm dò bầu không khí xong, Tiara tiếp tục nói bằng giọng nhẹ nhàng.

"Tớ định trình bày những gì mình đã đạt được trong Hội học sinh năm qua...nhưng Sakurai-kun có vẻ đã chiếm mất phần đó rồi."

Cô khẽ mím cười và liếc nhìn Sakurai-kun đang đứng chờ ở cánh gà. Tiếng cười vang lên từ khán giả, hướng ứng lời cô.

Quay lại đối mặt với phía trước, Tiara chuyển sang giọng điệu trang trọng hơn.

"Hồi cấp hai, trường Trung học Tsuwabuki là một ngôi trường mà tớ vô cùng ngưỡng mộ."

Những lời cô nói mang đậm nét hoài niệm, hoàn toàn khác xa với bài phát biểu đã chuẩn bị.

“Các anh chị khóa trên học ở đây là những người hùng trong lòng tôi. Ước mơ của tôi là vượt qua kỳ thi tuyển sinh và được sống những năm tháng trung học cùng họ.”

Giọng cô dường như không phải đang nói với đám đông, mà là với chính bản thân mình của ngày xưa.

“Tôi từng nghĩ rằng nếu mình chỉ cần học hành bình thường ở Tsuwabuki, tham gia câu lạc bộ như bao người và sống một cuộc đời học sinh bình thường—”

Cô dừng lại một lát, rồi nghiêm túc nhìn thẳng vào khán giả.

“Tôi đã tin rằng nếu mình đỗ vào trường, thì mình có thể trở thành một học sinh ‘bình thường’ của Tsuwabuki. Nhưng thực tế thì không dễ dàng như vậy.”

Sau một chút do dự, cô ấy bắt đầu trải lòng.

“Tôi chưa bao giờ là một học sinh giỏi cả. Không, thực ra có thể nói rằng tôi khá tệ. Lần nào tôi cũng chỉ vừa đủ điểm để qua môn, còn luôn suýt bị đánh trượt nữa.”

Một bí mật cô đã giấu kín bấy lâu, là nguồn gốc của nỗi bất an sâu thẳm nhất.

“Tôi cũng không giỏi thể thao, và thường thấy mình bị tụt lại ngay cả trong những cuộc trò chuyện với bạn bè. Tôi nhận ra ngay sau khi nhập học rằng mình sẽ chẳng bao giờ trở thành kiểu người ‘bình thường’ mà bản thân từng ngưỡng mộ.”

Lúc này, vẻ mặt cô thay đổi, như thể cuối cùng đã chấp nhận sự thật ấy.

“Khoảng thời gian này năm ngoái, tôi đã tham gia một hoạt động tình nguyện do Hội học sinh tổ chức. Đó là lúc một số anh chị khóa trên tiếp cận và mời tôi tham gia vào Hội học sinh. Nghe nói chính Sakurai-kun là người đã nói tốt giúp tôi.”

Cô mỉm cười tinh nghịch rồi tiếp tục câu chuyện.

“Kể từ đó, chắc có lẽ nhiều bạn đã biết tôi làm những chuyện gì rồi.”

Nói đùa xong, gương mặt cô lập tức trở nên nghiêm túc.

“Thành thật mà nói, tôi đã gây ra không ít rắc rối cho mọi người vì sự non nớt của bản thân. Tôi cũng đã làm tổn thương người khác nữa.”

Từ lúc nào đó, Sakurai-kun đã xuất hiện bên cạnh tôi.

Tôi huých nhẹ vào người cậu ấy rồi thì thầm

“Mọi chuyện đều ổn cả rồi. Cảm ơn nhé.”

Cậu ta đáp lại, “Không có gì.”

Và thế là xong.

Chúng tôi đứng cạnh nhau, dõi theo quyết tâm mãnh liệt của Tiara đang bộc lộ trọn vẹn trước mắt.

“Thông qua các hoạt động của hội học sinh, tôi nhận ra một điều. Tú không thể trở thành anh hùng hay nữ chính mà mình từng ngưỡng mộ khi còn bé. Nhưng tú có thể trở thành người đứng sau, hỗ trợ cho những anh hùng và nữ chính đó...!”

Vừa dứt lời, Tiara giật lấy micro khỏi giá đỡ.

“Đúng vậy, tất cả mọi người ở Tsuwabuki—tất cả các bạn—là những anh hùng và nữ chính mà em mà tú đã ngưỡng mộ và luôn mong được trở thành từ rất lâu rồi!”

Tiếng hét đầy nhiệt huyết của cô vang vọng khắp khán phòng.

“Tú—và hội học sinh—sẽ tạo ra một môi trường nơi mọi người có thể hết mình với việc học và hoạt động câu lạc bộ!”

Bỏ qua tiếng hú rít của micro, Tiara vẫn tiếp tục gào lên.

Các học sinh, choáng ngợp trước cảm xúc mãnh liệt đó, đứng bất động và chăm chú nhìn cô.

“Dù tú đôi khi còn thiếu sót và gây rắc rối! Dù các bạn có bực mình! Khi điều đó xảy ra, xin hãy đối mặt với tú! Cứ nói hết ra! Đừng kìm nén gì cả!”

Có vẻ như có những lớp ý nghĩa ẩn giấu đằng sau những lời đó, nhưng tôi chọn cách phớt lờ chúng vào lúc này. (Tiara sắp unlock máu M của mình)

Dù vậy... bầu không khí lúc này thật tuyệt. Tiara đang nghiêng người về phía trước đầy nhiệt huyết, còn đám đông học sinh thì không hề xa lánh cô ấy.

Trái lại, cả hội trường như bị cuốn vào tinh thần mãnh liệt, chân thành đó của Tiara.

Những dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu mọi người trước những diễn biến từ đầu đến giờ, đều đã bị sự hỗn loạn trong tâm trí chiếm chỗ.

Với khuôn mặt đỏ bừng, Tiara-san nghiêng người về phía bục phát biểu.

“Vì thế... chính vì thế...!”

Khoan đã, cô ấy có hơi quá khích rồi thì phải? Nếu phản khích quá thì—

“Tú là—?!”

Tiara-san vội vàng lấy hai tay bít mũi lại

Chiếc micro rơi xuống buc với một tiếng “bịch” nặng nề.

...Không thể nào.

Vai Tiara-san bắt đầu run lên. Ừm, điều đó có nghĩa là...

Sự gián đoạn đột ngột khiến cả khán phòng bắt đầu xôn xao.

“Này, Basori-san, cậu sao vậy? Ăn nhiều quá à?”

Yanami vừa nhai gì đó vừa lại gần, đưa mắt lo lắng. Nay, bây giờ vẫn còn đang trong giờ học đây.

Mà quan trọng hơn — tình hình đang trở nên tệ đi rồi.

Tôi không rõ cụ thể là tệ đến mức nào, nhưng tôi phải làm gì đó...

Khi tôi đang lục túi tìm khăn giấy, Tiara-san đã ngừng run rẩy lúc nào không hay.

Trong đôi mắt đó—là ánh sáng của sự quyết tâm.

Như thể đã chuẩn bị sẵn sàng, Tiara gạt tay ra và cầm lấy micro.

—Trong khi máu mũi vẫn còn đang chảy.

“Nói cách khác, tất cả các bạn ở đây đều là ‘oshi’ của tôi! Chính vì thế!”

Một tiếng hét không màng đến hình tượng, cùng với...máu mũi.

Rồi Tiara-san hít một hơi thật sâu—và cát tiếng lớn nhất trong ngày hôm đó.



“Làm ơn! Hãy để tôi là người được hỗ trợ tất cả các bạn!”

Từ loa phát ra một tiếng hú chói tai...

Trong phòng thể chất, nơi đang im phăng phắc vì sức mạnh cảm xúc quá đỗi mãnh liệt, chỉ còn vang vọng tiếng thở gấp nặng nề của Tiara-san.

Sau khi hít một hơi thật sâu nữa, cô bất ngờ chỉ thảng về phía Shikiya-senpai đang đứng ở rìa sân khấu.

“Và cả Shikiya-senpai nữa! Xin đừng gọi em bằng tên riêng trước mặt người khác!”

Vừa lau dòng máu đang chảy ròng ròng bằng ống tay áo, Tiara-san đổi mặt với toàn thể học sinh Tsuwabuki—

“Chỉ vậy thôi! Tớ là Tiara Basori!”

Cô gầm lên.

Ngày hôm đó, Tiara Basori chính thức được bổ nhiệm làm Hội trưởng Hội học sinh tiếp theo của trường Trung học Tsuwabuki.

Và về sau, cô được biết đến với cái tên.....

Nữ Hội Trưởng Đỗ Thẩm.

HẾT CHƯƠNG 4! CHÚC MỪNG TIARA-CHAN ĐÃ TRỞ THÀNH HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH TIẾP THEO!!!

Chương 3.5

Nghỉ giải lao 3 - Giờ Dọn Dẹp

Chiều tối, tại phòng Hội học sinh.

Hibari Hokobaru và Yumeko Shikiya đang viết gì đó lên chiếc bảng trắng treo trên tường.

Cả căn phòng chìm trong im lặng một lúc lâu, cho đến khi Hokobaru-san phá tan bầu không khí đó.

“Shikiya, tớ thực sự đã rất bất ngờ đấy. Nếu Basori-kun thua thì đó không còn là chuyện có thể cười cho qua được nữa đâu.”

“Ừm... tớ cũng mừng vì Tiara-chan đã thắng...”

Shikiya nói như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình, tay dùng bút đũa vẽ một vòng tròn có hoa văn.

“Tiara-chan... về nhà an toàn chứ...?”

“Ừm, Hiroto đã đưa em ấy về đến tận nhà rồi.”

Hokobaru có vẻ không hài lòng với dòng chữ mình vừa viết, cô liền xóa vài chữ rồi viết lại.

“Này, Shikiya.”

“Gì vậy...?”

“Đến giờ tớ vẫn không hiểu. Sao cậu lại làm thế?”

“Chuyện đó.”

Không cần phải giải thích, rõ ràng là đang nhắc đến vụ bài phát biểu ủng hộ ứng cử viên vừa rồi.

Shikiya im lặng, ánh mắt lơ đãng như đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

“Hai người họ... dễ thương quá... Tớ không thích khi mọi thứ trở nên quá căng thẳng giữa mọi người...”

Cô ấy hơi nghiêng đầu, nhún vai nhẹ một cách ngây thơ.

“Xin lỗi... nhé?”

“Tại sao lại xin lỗi? Tớ đâu có giận.”

“Vì... Sakurai-kun... đã thua...”

Hokobaru mỉm cười gượng gạo trước vẻ hối lỗi trong giọng nói của Shikiya.

“Người có cảm xúc mãnh liệt hơn đã được chọn. Kết quả vậy là thỏa đáng rồi.”

“Cậu... thực sự ổn với điều đó sao...?”

“Uh. Tớ tin rằng Basori-kun có thể đảm đương tốt công việc của Hội học sinh.”

Hokobaru tiếp tục viết lên bảng trắng bằng những nét dứt khoát.

“Ý tớ... không phải chuyện đó...”

Shikiya lầm bầm, để câu nói lửng lơ giữa chừng.

Hokobaru đáp lại bằng giọng cỗ tình cộc lốc, tuy nét mặt vẫn còn vương chút do dự.

“Chuyện đó, tớ đã để lại phía sau từ lâu rồi.”

Sau đó, chỉ còn tiếng bút chạy trên bảng vang lên trong căn phòng Hội học sinh tĩnh lặng.

Khi đã hài lòng với dòng chữ mình viết, Hokobaru gật đầu chắc chắn.

“Còn cậu thì sao, Shikiya? Đã quyết định được chưa?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Shikiya hơi loạng choạng.

“Um... tớ vẫn đang suy nghĩ... từ từ...”

“Vậy à.”

Im lặng lại bao trùm.

Trong khi dõi theo tay Hokobaru đang vẽ, Shikiya khẽ lầm bầm:

“Tiara-chan... nói rằng sẽ mời Sakurai-kun làm phó hội trưởng...”

“Uh, tớ cũng đoán vậy. Hiroto chắc là đã nhận lời rồi nhỉ?”

“Uh...”

“Mà này, em ấy đã nói chuyện với ai khác chưa? Chỉ có hai người thì không thể điều hành cả Hội học sinh được đâu.”

“Tiara-chan... hình như đang có suy tính gì đó...”

Hokobaru định hỏi tiếp, nhưng rồi dừng lại, nở một nụ cười nhẹ nhõm.

“Dù sao thì tớ cũng không tiện lo nghĩ quá nhiều khi sắp sửa hết nhiệm kỳ ... Được rồi, xong rồi đó.”

“Tớ cũng vậy... viết xong hết rồi...”

Cả hai cùng đóng nắp bút và lùi lại để nhìn lên bảng trắng.

Chính giữa là dòng chữ lớn: **“Phản còn lại chúng tôi giao cho các bạn!”**

Xung quanh là những hình vẽ dễ thương và lời nhắn riêng.

“Hibari... cái này... là chim cánh cụt hả...?”

“Dễ thương đúng không? Đây là phiên bản người-lai-cánh-cụt mới: Ojipen.”

“Cần... xem xét lại...”

Shikiya lặng lẽ bước tới phía sau Hokobaru, tựa nhẹ lưng mình vào người kia.

Rồi cô đưa tay lên đầu, ướm thử chiều cao.

“Hibari... cậu cao lên rồi à...?”

“Chắc vậy. Hình như tớ phát triển theo chiều dọc nhiều lắm.”

Cả hai không nhìn thấy gương mặt của nhau.

Chỉ có sự ấm áp truyền qua phần lưng chạm vào nhau mà cả hai lặng lẽ chia sẻ.

Cuối cùng, một người lên tiếng, như thể không nỡ nói lời chia tay:

“...Vui thật đấy.”

“Uh... thực sự rất vui.”

Hội học sinh hiện tại sẽ chính thức giải tán sau Hội thao diễn ra vào ngày kia.

Sau đó, công việc sẽ được chuyển giao lại cho Hội học sinh tiếp theo.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, cho dù họ có muốn dừng lại đến thế nào đi chăng nữa.

Khoảng thời gian ba năm cấp ba vốn dĩ có giới hạn...không thể mãi mãi cứ dừng lại ở một nơi được.

“À mà này, Shikiya, tú muôn hỏi cậu một chuyện,”

Hokobaru nói, ánh mắt nhìn về phía chú mèo trên bảng trắng.

“Cái gọi là ‘Nuko’ ấy — có khác gì mèo bình thường không?”

Đó là hình vẽ một con mèo đang nằm ườn trên một chiếc gối lớn, có tên là Gối Nuko.

Shikiya đứng cạnh Hokobaru, nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Nuko thì... dễ thương... vậy thôi...?”

“Vì dễ thương ư. À, ra là vậy,”

Hokobaru gật đầu với vẻ tâm đắc, như thể câu trả lời đã quá thuyết phục.

Sau đó, Shikiya chợt quay sang nhìn nghiêng gương mặt Hokobaru và hỏi:

“Cho tú... hôn lên má cậu... được không?”

“Không. Để dành cho lúc thật sự quan trọng ấy.”

Hokobaru trả lời dứt khoát, rồi lại tiếp tục ngắm nhìn bảng trắng với vẻ mẫn nguyện.

Chương 4

Thất bại Thứ Tư: Vậy Ai Mới Là Kẻ Thủ Thật Sự Của Phụ Nữ?

Ngày diễn ra Hội Thao của trường cấp ba Tsuwabuki.

Dù đã hy vọng nhưng hôm nay trời vẫn nắng chang chang, không một gợn mây. Cuộc bầu cử Hội học sinh đã diễn ra suôn sẻ, và một khi Hội thao này kết thúc, Hội học sinh đương nhiệm cũng sẽ chính thức giải thể.

Tất nhiên, phần lớn học sinh trường Tsuwabuki chẳng quan tâm đến chuyện đó. Thực lòng mà nói, giờ khi cuộc bầu cử đã xong, nó cũng chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa.

Nghĩ vậy, tôi thẫn thờ dõi theo những gương mặt được yêu mến đang thi đấu ngoài sân, đắm chìm trong những tiếng reo hò cổ vũ.

Tôi đã tham gia các phần thi bắt buộc như chạy nước rút và kéo co. Giờ tôi mệt rã rời rồi.

Tôi từng nghĩ rằng với khả năng chạy thuộc hàng trung bình của một nam sinh năm nhất như hồi tháng Ba, tôi có thể trụ được. Nhưng tôi đã mắc phải một sai lầm chí mạng:

—Tất cả những học sinh chung lứa với tôi đều đã lên năm hai rồi

Và năm người cùng đua với tôi hôm nay giống như những con quái vật vậy, bao gồm vài người trong đội điền kinh và... Sosuke Hakamada.

Tên đó thậm chí còn đánh bại cả mấy người trong đội điền kinh để giành hạng nhất. Hào quang ‘nhân vật chính’ quả thật quá kinh khủng. Dĩ nhiên, tôi về chót.

Giờ thì vai tôi bắt đầu đau nhức. Chỉ mỗi kéo co thôi mà tôi đã rã rời thế này rồi sao...?

“Ê, Nukumizu, sắp đến giờ rồi đấy.”

“Ù, tớ biết rồi.”

Ayano và tôi trao đổi ánh mắt rồi quay lại nhìn về phía sân.

Giờ là cuộc chạy tiếp sức hỗn hợp nam nữ giữa các lớp—một lễ hội dành riêng cho dân hướng ngoại, thứ mà tôi thường chẳng dính dáng gì đến.

Nhưng lần này, chúng tôi không thể rời mắt.

Yakishio đang chạy chặng cuối cho lớp 2-E.

Ayano và tôi đứng gần khúc cua thứ tư của đường đua, chăm chú theo dõi.

Gậy tiếp sức được trao cho Yakishio.

“Nhìn kìa! Cậu ấy nhận gậy khi đang dẫn đầu!”

“Thấy rồi! Đừng túm áo tớ nữa!”

Chặng cuối dài hơn các chặng khác—tổng là 400 mét.

Ngay khi Yakishio xuất phát, cả sân vận động xôn xao hăng lên.

Cô ấy vượt qua góc cua đầu tiên với tốc độ bùng nổ, nhanh đến mức khó tin với một người chuyên chạy cự ly trung bình.

...Cậu ấy nhanh thật. Năm ngoái đã nhanh lắm rồi, nhưng giờ còn có gì đó sắc bén hơn thế nữa.

Tôi lặng người nhìn theo, còn Ayano thì khoanh tay gật đầu một cách nghiêm túc.

“Cậu biết không? Nhờ ăn chanh mà cô ấy cải thiện được tốc độ nước rút đấy.”

“Gì cơ?”

“Ù. Họ đo thời gian của cô ấy trước cuộc tiếp sức để làm mốc, và cô ấy đã phá kỷ lục của chính mình.”

Ayano trông tự hào đến kỳ lạ, nên tôi giả vờ nhún vai.

“Kỷ lục cá nhân đó là thành tích trước cuộc đua đúng không? Nhưng xin lỗi nha, cô ấy đã phá kỷ lục đó hồi tháng Ba khi đua với tớ rồi.”

Mắt kính của Ayano lóe sáng khi cậu ta phán khích.

“Thế còn cái này? Cậu biết là vào ngày thi đấu, Lemon không ăn đồ rắn không? Cô ấy nói thạch và đồ uống sẽ dễ tiêu hóa hơn.”

Hừm. Điều đó chắc chắn không áp dụng được cho Yanami.

Mà nghĩ đi nghĩ lại, một thằng có bạn gái rồi mà cư xử như thể một chuyên gia hậu trường thế này thì đúng là kỳ lạ thật.

“Ayano, cậu có biết cái này không? Yakishio nghe nhạc trước khi thi đấu để tập trung đấy.”

“Biết chứ.”

“Tớ cũng nghĩ cậu biết. Nhưng đây nói là điều thú vị. Lần thi trước, cô ấy quên mang tai nghe nên phải bật loa ngoài điện thoại. Ngại chết đi được.”

“Nghe giống Lemon thật.”

“Đúng không?”

Trong lúc chúng tôi vẫn đang đấu võ miệng với mấy cái “fact nóng hổi”, Yakishio đã tiến gần đến khúc cua thứ tư.

Trong một khoảnh khắc—chỉ là có thể thôi—ánh mắt chúng tôi đã chạm nhau.

Và ngay khoảnh khắc sau đó, cô ấy giơ ngón trỏ lên về phía tôi khi lao qua.

Với cú nước rút cuối cùng, cô ấy bỏ xa mấy nam sinh đang bám đuôi phía sau và cán đích đầu tiên.

Tiếng hò reo vang dội phía sau khi cô ấy lao vào vòng tay chờ đợi của các bạn cùng lớp 2-E.

Ayano và tôi, vẫn còn choáng váng vì màn trình diễn ấy, quay sang nhìn nhau và đồng thanh nói:

“—Cô ấy ra hiệu với tớ, đúng không?”

Sao lại đồng thanh cơ chứ?

Tôi thở dài, đặt tay lên vai Ayano.

“Nghĩ logic một chút đi. Cậu có bạn gái rồi. Ngay cả với tư cách bạn bè, khả năng cô ấy ra hiệu với cậu là rất thấp. Thế nên rõ ràng cô ấy đã ra hiệu với tớ.”

“Cái đó chẳng chứng minh được gì cả. Ra hiệu cỗ vũ cho bạn bè là chuyện bình thường mà.”

“Vậy thì càng củng cố lập luận của tớ hơn. Tớ cũng là bạn của cô ấy mà. Chính cậu đã nói vậy còn gì.”

Ayano suy nghĩ một lúc, rồi điều chỉnh cặp kính bằng một cái gạt tay dứt khoát.

“...Là vì cặp kính.”

“Giờ cơ?”

“Chúng lóe sáng lên. Đó là lý do cô ấy nhìn thấy tớ. Chứ giữa đám đông thế này, làm sao cô ấy nhìn thấy cậu được?”

“Hay là sáng quá làm cô ấy thấy chói mắt. Nghĩ lại thì, chắc đó là ngón giữa.”

Chúng tôi nhìn nhau đầy im lặng. Khi vòng hai của cuộc tranh luận sắp bắt đầu thì—

“Mitsuki-saaaan!”

Đó là Asagumo-san. Cô ấy khẽ gật đầu với tôi rồi mỉm cười với Ayano.

“Cậu có xem Yakishio-san chạy không? Cậu ấy thật tuyệt vời.”

“Ừ, cậu cũng xem à, Chihaya? Tớ biết mà—cậu ấy siêu thật.”

“Đúng thế. Nukumizu-san, cậu không phiền nếu tớ mượn Mitsuki-san một lát chứ? Tớ có chuyện muốn nói với cậu ấy.”

Tôi lặng lẽ gật đầu, và Asagumo-san nhẹ nhàng nắm lấy tay Ayano bằng cả hai tay.

“Chihaya, có chuyện gì vậy?”

“Cậu sẽ biết thôi. Mình ra kia nói chuyện tí đi.”

Tôi chắp tay cầm nguyệt thầm trong lòng khi Ayano bị dẫn đi.

...Chắc chắn cô ấy đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi.

Thế thì cũng đáng đời. Có bạn gái rồi mà còn u sầu vì cô gái khác là đáng bị cảnh tỉnh.

Dù sao thì, các sự kiện buổi sáng cũng đã sắp kết thúc.

Giờ còn lại gì nhỉ...?

Tôi đang mò tìm tờ lịch trình trong túi thì Yanami bất ngờ chạy tới.

“Cậu ở đây à!”

“Sao trông cậu vội thế?”

Sau khi lấy lại hơi thở, Yanami nhìn tôi bằng ánh mắt trong trẻo và chìa cả hai tay ra.

“Nukumizu-kun, đưa tớ hộp cơm trưa của cậu đi!”

“Không.”

Tôi từ chối không chút do dự. Yanami chỉ nhún vai như thể đang đổi mặt với một kẻ hết thuốc chữa.

“Vậy thì để tớ giải thích theo cách mà cậu có hiểu nhé?”

“Câu trả lời vẫn không thay đổi đâu.”

Bỏ ngoài tai lời cảnh báo của tôi, cô ấy tiếp tục nói:

“Cậu biết là cuộc thi cổ vũ bắt đầu ngay sau giờ ăn trưa mà, đúng không? Nên lớp mình phải thay đồ và bắt đầu bàn bạc ngay khi giờ nghỉ trưa bắt đầu.”

“À ừ.”

Điều đó thì liên quan gì đến tôi?

Tôi đáp lấy lệ, còn Yanami thì lườm tôi.

“Cậu biết mà, buổi sáng vận động mệt thì ai cũng thấy đói. Nên tớ...”

“...Cậu đã ăn trước rồi đúng không?”

“Tớ chỉ ném thử có một chút thôi. Nhưng tại hộp bento đó yêu đuối quá.”

Yêu đuối.

Tôi không biết là hộp cơm trưa cũng có chỉ số tinh thần ăn nữa đấy.

Giờ thì tôi đã hiểu tình hình, nhưng chẳng đời nào tôi đưa hộp cơm đặc biệt do Kaju làm cho một người rõ ràng không biết trân trọng giá trị của nó.

“Sao cậu không mua bánh mì ở cǎn-tin?”

“Tớ phải vào thi trò ‘ăn bánh mì khi chạy’ tiếp theo rồi, nên không có đủ thời gian. Cậu đi mua hộ tớ đi.”

“Sao cậu không coi cái bánh mình ăn trong cuộc thi là bữa trưa luôn đi?”

“Cậu nghĩ nhiêu đó đủ chắc?”

...Ừ thì, đúng là không đủ thật. Xin lỗi nhé.

Khi tôi gật đầu, Yanami cảm ơn rồi quay người bỏ đi.

“Khoan, tiền bánh mì thì sao. Tớ không muốn làm chủ nợ nữa đâu.”

“...Tớ trông giống kiểu con gái không trả tiền chắc?”

Không bình luận câu đó nhé.

Yanami lục trong quần đùi và lấy ra một đồng 500 yên.

“Vậy thì mua loại nào trông có guts ấy.”

Khi cô ấy vẫy tay chạy đi, tôi nghiêng đầu bối rối.

Bánh mì có guts... nghĩa là bánh gì mới được?

<guts dịch sát nghĩa là kiểu có ‘ruột gan’ ấy, nhưng theo cách nói kỳ quặc của Yanami thì sẽ là “Vậy thì mua loại nào nặng nặng/giàu nặng lượng ấy”. Tóm lại là tiền ít nhưng muốn nhiều + no =))))))))>

◇

Trên đường trở về từ canteen trong trường, hai tay tôi đầy ắp bánh mì.

Tôi vừa vớ được bảy cái bánh cà ri đang được giảm giá vì hết hạn trong hôm nay.

Nếu có cái bánh nào thực sự có “guts” thì đó chính là bánh cà ri. Tôi đoán Yanami sẽ vui lắm đây.

Vừa ngân nga vài giai điệu, tôi vừa đi dọc con đường bên cạnh sân trường thì bỗng có một cô gái dễ thương đi về phía tôi.

Đó là Shiratama-san.

Khi thấy tôi, em ấy liền bước tới bằng những bước chân nhanh nhau. Đáng yêu thật đấy.

Bình thường Shiratama-san đã dễ thương rồi, nhưng hôm nay lại còn ở một đẳng cấp khác.

Em ấy đội băng đô có tai thú, mặc bộ đồ thú bông xù xì, cả đuôi cũng có nữa. Mức độ đáng yêu thật sự quá bùng nổ.

Shiratama-san giơ hai tay lên trước mặt tôi rồi nói:

“Grù grù, Hội trưởng oi~!”

Em ấy đang đóng giả làm thú hoang sao. Dễ thương quá đi.

“Đây là trang phục cho phần thi cổ vũ à?”

“Vâng ạ! Lớp bọn em biểu diễn điệu nhảy ‘Konpoko’ của cáo và tanuki. Em là tanuki đó~”

Em ấy lè lưỡi kèm theo tiếng “Tehe~” ngượng ngùng đầy dễ thương. Biết là có tính toán đấy, nhưng vẫn đáng yêu quá mức cho phép.

Rồi em ấy nhìn thấy đồng bánh cà ri trên tay tôi, mắt tròn xoe ngạc nhiên.

“Oa, Hội trưởng ăn nhiều ghê ha?”

“Không, cái này là—”

“Cho Yanami-san chứ gì?”

Em ấy cười khúc khích, rồi ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh.

“Hội trưởng cũng đến xem tiết mục cổ vũ của lớp 1-E bọn em nhé?”

“E? À, miễn là không trùng giờ với lớp anh thì...”

Tôi đáp một cách lấp lửng, và Shiratama-san nở một nụ cười rạng rỡ như hoa nở.

“Yay, vui quá đi~! Em sẽ ra ám hiệu trong lúc nhảy, nên anh nhất định phải chú ý đấy nhé?”

“Khoan đã, cho anh thoi sao?”

“...Chỉ cho riêng Hội trưởng thôi đó nha.”

Lời em ấy thì thầm nhẹ nhàng như gió.

Sau đó, Shiratama-san xoay người một cách duyên dáng, và chiếc đuôi tanuki phía sau bộ đồ cũng tung bay theo.



Các sự kiện buổi sáng đã kết thúc, và lúc này là giờ nghỉ trưa.

Sakurai và Ayano đều tham gia phần thi cổ vũ, nên tôi đang tận hưởng khoảng thời gian ăn trưa một mình yên tĩnh ở góc vườn trường.

Dưới bóng cây, cành lá trên đầu tôi khẽ đung đưa xào xạc. Lâu lâu lại nghe tiếng chim hót vang vọng từ trên cao.

“...Thỉnh thoảng có chút thời gian yên tĩnh thế này cũng tốt.”

Giờ thì sau xiên trứng cút cuộn thịt xông khói, tôi nên ăn gì tiếp đây? Xiên oden mini? Hay là miếng gà chiên karage huyền thoại...

Khi tôi đang ngắm nhìn hộp bento được Kaju chuẩn bị cẩn thận thì bỗng có một cái bóng phủ lên tay tôi.

Ngẩng đầu lên, tôi thấy Komari đang cầm hộp cơm bọc khăn của mình.

“À, ừm...”

Cô ấy bối rối nghịch mấy lọn tóc mái.

“Hử? Mấy người tham gia thi cổ vũ chẳng phải đang họp bàn ăn trưa cùng với nhau sao?”

“Tớ không liên quan gì đến phần cổ vũ cả. Còn âm nhạc thì là do ban tổ chức phát...”

“Ra vậy. Thế sao cậu lại ra tận đây—”

“Uwah?! C-cái đó thì, um...”

Thấy cô ấy lúng túng, tôi gật đầu cái rụp. Ra là thế.

“Tớ hiểu rồi. Cậu đang tìm chỗ nào kín đáo để không ai thấy mình đúng không?”

“...Ê?”

Tôi tự tin chỉ ngón cái về phía sau:

“Tớ đè cử chỗ sau bụi cây kia. Yên tĩnh, có bãi cỏ mềm như thảm nén sướng lắm. Tớ chọn chỗ này vì thích nghe tiếng chim hót chứ chỗ kia mới là tốt nhất.”

Tốt lắm, tôi đã hoàn thành một việc tốt trong ngày rồi. Hội người hướng nội chúng ta phải giúp đỡ nhau chứ.

Trong lúc tôi đang hài lòng gấp một miếng karaage lên, Komari thì thầm khe khẽ:

“...C-chết đi.”

Ủa? Sao tự nhiên chửi người ta?

Vẫn còn đang choáng vì đòn công kích bất ngờ và phi lý ấy, tôi chợt ngửi thấy mùi hương hoa thoảng thoảng theo gió.

Cùng với nhạc nền sôi nổi mà oai vệ vang lại mỗi lúc một gần—

“May quá tìm được rồi!”

Người xuất hiện là Karen Himemiya, trong bộ đồng phục hoạt náo viên.

Cô ấy dừng lại trước mặt Komari, và nhờ định luật quán tính, một thứ mà mọi nam sinh đều mơ ước đã nảy lên nảy xuống dữ dội.

...Tuyệt vời. Tôi sẽ không nói rõ là cái gì, nhưng đúng là tuyệt vời thật.

Còn đang đỡ người vì chấn động đó, Himemiya đã nắm chặt cả hai tay Komari.

“Nè Komari-chan, cậu có thể tham gia phần thi cổ vũ được không?”

“E?!”

“Vừa nãy Takanashi bị treo chân mất rồi. Cô ấy là người được nâng lên, nên bọn tôi cần người thay thế!”

Takanashi... nếu tôi nhớ không nhầm thì là cô gái nhỏ nhắn bằng cỡ Komari.

Himemiya ghé sát Komari hơn nữa:

“Cậu đã biết toàn bộ vũ đạo rồi đúng không? Cậu có thể thay thế vị trí của Takanashi-san làm người được nâng lên không?”

“U-ừm...”

Komari hoảng hốt quay sang nhìn tôi cầu cứu.

Tôi lặng lẽ nhìn sang chỗ khác.

“Làm ơn đi, Komari-chan là người duy nhất bọn tôi có thể nhờ đó!”

“Sao không nhờ Yanami...”

“Tại vì Anna nặng hơ—à không, ý tôi là Anna khỏe! Nên cô ấy phải ở dưới nâng lên. Đừng lo, bọn tôi sẽ đỡ cậu thật chắc!”

Lắp lánh lắp lánh lắp lánh

Nụ cười rạng rỡ chói sáng của Himemiya như bức xạ hút cạn sinh khí của Komari. Cỗ cô ấy gục xuống như một cái cây khô.

Himemiya xem đó là đồng ý và bắt đầu lôi Komari đi một cách đầy quyết đoán.

...Trông có vẻ như cô ấy sẽ có một khoảng thời gian khó khăn đây.

Tôi gấp một xiên konnyaku từ hộp oden, ngẩng đầu nhìn lên tán cây trên cao.

A—vừa rồi là một con Chim đớp ruồi họng đỏ. Có lẽ nó lỡ mùa di cư rồi...

Vừa nghe tiếng hót man mác của chú chim ấy, tôi vừa cắn một miếng konnyaku thấm đẫm nước dùng.



Chẳng mấy chốc, các tiết mục buổi chiều đã bắt đầu.

Âm nhạc rộn ràng vang lên khắp sân trường qua loa phát thanh, báo hiệu màn biểu diễn cỗ vũ của lớp 2-C đã bắt đầu.

Tiết mục của lớp chúng tôi là một đội cỗ vũ kết hợp giữa phong cách hoạt náo viên và đồng phục học sinh kiểu “gakuran”. <Gakuran là đồng phục học sinh nam>

Những điệu nhảy tự do, phóng khoáng đặc trưng của Hội thao có nét hấp dẫn riêng của nó—nhưng điều thực sự thu hút sự chú ý thì không phải ở đó.

Karen Himemiya. Với vòng một áp đảo và vẻ đẹp rực rỡ, cô ấy tỏa ra một hào quang khiến toàn bộ khung cảnh dường như bị áp đảo.

Cảm giác như định luật vật lý xung quanh cô ấy hoạt động khác thường—có thứ gì đó đầy ắp mộng mơ đang bay lượn trong không khí.

...Cái này thật sự được phép biểu diễn vào ban ngày ở một trường cấp ba công lập sao?

Chẳng biết từ lúc nào, đám đông đã tụ tập lại kín sân. Chắc chắn là tất cả nam sinh trong trường đều có mặt rồi.

(Tiện thể, Yanami—người đã ăn hết bảy cái bánh cà ri—vẫn sống sót một cách khỏe mạnh.)

Dù mặc đồ cỗ vũ khoe khéo vòng eo, nhưng cái bụng mềm mại của Yanami... điều mà tôi có hơi lo lắng...lại không quá nổi bật như tôi nghĩ.

Từ sau khi bị gia đình Shiratama gọi là “mǔm mǔm”, cô ấy đã rất chăm chỉ ăn kiêng.

...Mà nghĩ lại thì, đống bánh đó rốt cuộc đã biến đi đâu hết rồi chứ...

Tôi vừa liếc nhìn cái bụng thấp thoáng của Yanami, vừa đảo mắt tìm bóng dáng Komari.

Vừa bắt đầu lo rằng có khi cô ấy đã trốn mất, thì tôi nhìn thấy Komari đang ở phía sau cùng nhóm nữ—lặng lẽ vãy bông tua.

...Cô ấy trốn vào góc chét trong tầm nhìn một cách tài tình. Rồi biến mất tiếp.

Nhin cô ấy cứ như đang quan sát một con thú hoang vậy.

Chẳng mấy chốc, bài nhạc đạt đến cao trào.

Đội cỗ vũ chuyển đội hình, vây quanh một người ở trung tâm.

Người đó—chính là Komari.

Ayano từ nhóm cổ vũ huýt sáo lớn một tiếng, rồi tất cả các nữ sinh đồng loạt nhắc Komari đang chống cự yếu ớt lên ngang vai.

Trước bao ánh mắt dõi theo trên sân, Komari giơ bông tua lén khỏi đầu như một cái máy, mặt tái mét.

Đúng lúc đó, tiếng nhạc dừng lại.

Một tiếng huýt sáo khác vang lên—

Theo hiệu lệnh, các cổ động viên tung Komari lên không trung.

Tiếng hét của cô ấy vang vọng khắp sân—

Và rồi, các cổ động viên đón cô ấy một cách hoàn hảo khi rơi xuống.

Khoảnh khắc đó—tiếng vỗ tay vang dội như sấm. Một tiết mục thành công mỹ mãn.

Tôi nhìn Komari bị vây quanh bởi những cô gái khác, khẽ gật đầu đầy tự hào.

Komari... cậu đã trưởng thành thật rồi.

Mà... nhìn dáng vẻ cô ấy bây giờ thì chắc là đã bất tỉnh nhân sự rồi.



Bây giờ phải tranh thủ qua xem cả màn biểu diễn của Shiratama-san nữa chứ.

Tôi chọn một chỗ có góc nhìn tốt hướng về khu vực biểu diễn của lớp 1-E rồi đứng khoanh tay quan sát.

Tất nhiên, với tư cách là Hội trưởng CLB Văn học, tôi chỉ đến để cổ vũ cho đàn em thôi—

Không phải là vì em ấy bảo sẽ ra ám hiệu gì đó nên tôi mới chạy đến đây đâu.

...Mà nếu đến gần thêm chút nữa chắc sẽ nhìn rõ hơn nhỉ?

Tiết mục của lớp 1-E dường như là màn nhảy giữa các nam sinh và nữ sinh hóa trang thành Cáo và Tanuki.

Cảnh tượng các chàng trai và cô gái cùng cười đùa vui vẻ với nhau thật là— đáng ghen tị... à không, phải nói là ám lòng mới đúng.

Trong số đó, Shiratama-san nổi bật hẳn lên. Dù vậy... tôi không thể không để ý rằng em ấy chỉ giao lưu với mỗi nam sinh.

Khi nhạc nổi lên, các thành viên lớp 1-E bắt đầu nhảy đồng bộ với loạt động tác vẩy tay kiểu mèo mời khách đáng yêu.

Cả mấy nam sinh cũng làm động tác dễ thương để gây cười cho khán giả... có lẽ đó là một phần sức hút của tiết mục này.

Nhưng khi tiết tấu tăng lên, Shiratama-san càng nổi bật hơn hẳn.

Mỗi cử động của em ấy đều dễ thương như idol, và những động tác vẫy tay có tính toán kia rõ ràng là của một người dày dạn kinh nghiệm.

Nếu đây là một nhóm thần tượng thực thụ, kiểu chênh lệch năng lực thế này chắc chắn sẽ gây sóng gió nội bộ.

Sức hút tỏa ra từ em ấy ngày càng lan rộng, và đám đông cũng dần tăng lên.

...Với tình hình này thì chắc chắn sẽ ra ám hiệu cho tôi nữa rồi.

Đúng vậy, Shiratama-san giờ đã là thần tượng của mọi người.

Em ấy không còn là của riêng tôi nữa.

Nghĩ vậy, tôi cảm thấy hơi cô đơn—

Ngay lúc đó, Shiratama-san bắt gặp ánh mắt của tôi.

Em ấy mỉm cười—Rồi phồng má thổi một nụ hôn gió bằng cả hai tay.

...Con nhỏ này. Nó dám làm vậy thật à.

Tôi đỏ mặt, còn tim thì đập rộn ràng.

Khi tôi đang bối rối gãi đầu, mấy nam sinh xung quanh bắt đầu xì xào.

“Cái hôn gió đó là gửi cho tao đúng không?”

“Có cc, rõ ràng là gửi cho tao.”

“Bớt mơ đi. Là của tao mới đúng.”

Tôi khẽ bật cười rồi vuốt tóc.

Xin lỗi các ông bạn.

Cái ám hiệu đó ấy à? Là dành cho bố mà đấy. <Tôi dịch láo mấy đoạn cho vui thôi>

Cho dù vậy—hãy tiếp tục cổ vũ em ấy một cách đàng hoàng nhé?

“Oh? Em cũng đang xem à, Nukumizu-kun?”

“À, chào thày.”

Chẳng biết từ lúc nào, Tanaka-sensei đã đứng phía sau tôi.

Thầy hơi cúi người, thì thầm hỏi:

“Vậy... dạo này em với Riko-chan thế nào rồi?”

Thế nào à... Chắc là em ấy đã quen với nhịp sinh hoạt chung rồi, tôi đoán vậy.

“Ồm, cũng tạm yên ổn. Tại thời điểm nào đó thì em ấy đã trao đổi liên lạc với em gái em rồi.”

“Em gái em sao... Gì cơ, em gái em á?”

Tanaka-sensei trông khá bất ngờ.

“Vâng. Ban đầu hai người không hợp nhau lắm, nhưng gần đây thì Shiratama-san không còn bị Kaju rắc muối vào mặt mỗi khi ghé nhà nữa. Nên em đoán là họ đã làm hòa rồi.”

“Muối...? Và Riko-chan đã đến nhà em rồi á?”

“À thì... cũng chỉ thỉnh thoảng thôi ạ.”

Hmm... giờ nghĩ lại thì, hình như Tanaka-sensei vẫn tưởng tôi và Shiratama-san đang hẹn hò nhỉ?

Chà, bọn tôi cũng đâu có yêu nhau thật, nên hiểu làm đó rồi cũng sẽ tự sáng tỏ thôi.

“Vậy... dạo này thầy với Shiratama-san sao rồi?”

Câu hỏi khá táo bạo, ngay cả với tôi. Nhưng nét mặt điềm tĩnh của thầy khiến tôi thấy nhẹ nhõm hơn.

“À, vừa nãy em ấy gọi thầy đến đây đấy. Bảo là sẽ ra ám hiệu nên muốn thầy xem.”

“...Gì cơ? Shiratama-san nói với thầy vậy á? Ra là thế...”

Shiratama Riko... con bé đó.

Khi tiết mục của lớp 1-E kết thúc, Tanaka-sensei bắt đầu vỗ tay.

Tôi cũng vỗ tay theo, vừa liếc nhìn nét mặt bình thản của thầy.

...Chắc thầy chẳng hề nhận ra mình đang là mục tiêu đâu nhỉ.

“À đúng rồi, thầy nghe nói Riko-chan đang viết tiểu thuyết à?”

“À, vâng. Đại khái thế.”

Tanaka-sensei nhìn tôi với ánh mắt đầy tò mò.

“Thầy hỏi bao nhiêu lần mà em ấy ngại không chịu cho thầy đọc. Không biết nội dung là gì nhỉ...”

Ừ thì... nhân vật chính được xây dựng theo hình mẫu của thầy, vị hôn thê của anh ta thì đã mất, còn nữ chính lại là em gái của người đã khuất...

Ừm, không thể để thầy đọc cái này được.

“Là tiểu thuyết lịch sử à. Nhưng mà, kiểu như cho người nhà đọc thứ mình viết—là một rào cản tinh thần hơi cao ấy. Ngay cả em mà đọc tác phẩm do em gái viết cũng phải chuẩn bị tâm lý trước mới dám đọc.”

“Giờ nghe em nói vậy thì cũng thấy đúng thật” Tanaka-sensei gật gù, như thể đã từng trải qua chuyện tương tự.

“Khi nào chỉnh sửa xong em sẽ đưa thầy xem qua.”

“Ồ, thầy rất mong đợi đó.” Sensei nói rồi vỗ vai tôi trước khi rời đi.

Tôi liếc nhìn sang Shiratama-san—người giờ đang bị cả đám con trai vây quanh, rồi quay bước trở lại lớp mình.

Cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật mà tôi tham gia đã sắp bắt đầu.

Được rồi. Lần này nhất định sẽ cho mọi người thấy một chút khía cạnh ngầu lòi của mình mới được—



Lều chính của ban tổ chức sự kiện đồng thời cũng là trạm sơ cứu tạm thời.

Lý do duy nhất khiến tôi phải cất công đến tận đây... là vì tôi bị trầy đầu gối.

Tôi đã có một cú lao mình xuất sắc xuyên qua tấm lưới ở phần thi vượt chướng ngại vật—

Nhưng ngay khi tôi định bật dậy chạy tiếp thì chân lại vướng vào tấm lưới.

Mấy cái Hội thao này nguy hiểm thật. Cần phải bị cấm đi mới đúng.

“Ừm...”

Tôi rụt rè cất tiếng khi bước vào lều, và một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, Konuki-sensei quay lại nhìn tôi.

“Ôi trời, có chuyện gì vậy, Nukumizu-kun? Em đến để thăm cô à?”

“Không à, em bị trầy chân nên cần sát trùng vết thương.”

“Em lúc nào cũng lanh lùng như thế. Được rồi, ngồi xuống cái ghế kia đi.”

Sau khi kiểm tra vết thương xong, cô Konuki gọi một học sinh đang đứng phía sau lại.

“Chỗ này chỉ cần sát trùng là được. Em lo giúp cô việc này nhé, thành viên ban tổ chức?”

“Vâng, em hiểu rồi.”

Người thay cô Konuki tiếp nhận việc này là Sakurai-kun. Cậu ấy ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi, miệng nở nụ cười gượng.

“Làm tốt lắm. Lúc nãy suýt nữa thì....”

Không suýt gì cả, tôi về thứ năm trên sáu người cơ mà. Nhưng tôi vẫn thấy mừng vì không vê bết.

Từ sau khi kỳ bầu cử Hội học sinh kết thúc, Sakurai-kun bận túi bụi với việc chuẩn bị cho Hội thao nên chúng tôi cũng chẳng có dịp trò chuyện mấy. Tôi mở miệng, có chút ngập ngừng.

“Cậu còn xử lý cả mấy việc thế này cơ à?”

“Ừ, Hội học sinh cũng là một phần trong ban tổ chức mà. Có thể xem đây là nghĩa vụ cuối cùng của tớ. Rồi, chuẩn bị chịu đau chút nhé.”

Sakurai-kun nhẹ nhàng chầm bông gòn tẩm cồn lên vết thương của tôi.

Khi nhìn thấy cậu ấy làm việc một cách thuần thực, tôi bất giác buột miệng nói:

“Cậu là người đã tiến cử Basori-san với mấy anh chị khóa trên đúng không?”

Sakurai-kun khụng lại một lúc, rồi khẽ đáp:

“Hồi trước, khi bọn tớ cùng tham gia hoạt động tình nguyện, có một nhóm người không ưa Basori-chan. Họ lan truyền đủ loại tin đồn... có cái đúng, và cũng có cái sai. Tình hình lúc đó tệ lắm.”

Khuôn mặt cậu ấy thoảng nét trầm tư, như thể đang nhớ lại chuyện gì đó khó chịu.

“Nhưng khi người cầm đầu nhóm đó gặp rắc rối và bị mọi người xa lánh... đã có một người đứng ra bênh vực cho cô ấy.”

“Là... Basori-san sao?”

Sakurai-kun gật đầu mà không nói thêm gì, rồi tiếp tục xử lý vết thương.

...Ra là Tiara-san từng trải qua những chuyện như vậy.

Bị ghét bỏ, vậy mà vẫn đứng ra bảo vệ người khác... đúng là rất giống cô ấy.

Ba người trong Hội học sinh chắc hẳn đã nhìn thấy những phẩm chất tuyệt vời đó nơi cô ấy. Họ thật sự trân trọng Basori-san như một đồng đội.

Có lẽ... tôi không cần phải lo lắng quá nhiều nữa.

Mà mấy hoạt động tình nguyện ở trường mình... có vẻ kịch tính hơn tôi tưởng. Hơi đáng sợ đây...

“Xong rồi.”

Cậu ấy đặt một miếng gạc lên vết thương đã được sát trùng lên đầu gối tôi.

Khi tôi còn đang ngึm nghía miếng băng gòn gàng đó thì tấm rèm lèu đột ngột bị vén lên, và một cô gái lao vào trong.

Tóc được buộc gọn gàng ra sau, lông mày sắc nét— chính là tân hội trưởng Hội học sinh, Tiara-san.

“Sakurai-kun, cậu có thể đến giúp chuẩn bị cho lễ bế mạc được không? Shikiya-senpai đang bận tháo máy cái móc nên không làm được thêm việc gì—”

Ngay lúc đó, Tiara-san nhận ra tôi và vội vàng chạy đến, trông rất hốt hoảng.

“Nukumizu-san, cậu bị thương sao!? Để tớ xử lý vết thương cho!”

“À, Sakurai-kun đã xử lý xong, nên giờ tớ ổn rồi.”

Tôi đứng dậy, nhẹ nhàng dặm chân xuống đất để chứng minh.

“Ồ... Tớ hiểu rồi”

Tiara-san xiu vai xuống, trên tay vẫn cầm chai sát trùng và băng gạc, trong khi Sakurai-kun đứng dậy khỏi ghế.

“Đến giờ chuẩn bị cho lễ bế mạc rồi ha. Vậy tớ giao lại chỗ này cho Basori-chan nhé.”

“À, được. Cứ để tớ lo.”

Chỉ còn lại hai người chúng tôi trong lều. đương nhiên, bây giờ lại đúng lúc hiếm hoi cô Konuki không có mặt.

Từ sau vụ chảy máu cam trong lúc bầu cử, chúng tôi chưa nói chuyện lại, nên bầu không khí có phần gượng gạo...

“Ồ, vậy thì tớ chắc là nên—”

“Tớ chuẩn bị thi chạy tiếp sức ‘mượn đồ’. Nukumizu-san, cậu sẽ đến xem tớ thi đấu chứ?”

Cô ấy đột ngột cắt lời tôi, như thể đã chờ đúng khoảnh khắc này để nói ra.

“Ừm... thi mượn đồ cũng khá hiếm thấy nên tớ cũng định đi xem rồi.”

“Hehe, tớ đoán vậy mà. Mấy chuyện kiểu này làm tớ liên tưởng đến manga shoujo... tớ luôn có chút ngưỡng mộ thể loại này.”

Tiara-san mỉm cười nhẹ nhàng, rồi vỗ hai tay lên lưng tôi một cái đầy dứt khoát.

“Xin lỗi vì đã làm phiền cậu. Nhớ đến xem tớ thi đấu nhé!”

“À, được. Tớ sẽ đến.”

Đầu tiên là Shiratama-san, giờ đến cả Tiara-san nữa. Bầu cử xong rồi mà, mấy người này rốt cuộc đang toan tính gì vậy...?

Tôi vừa nghiêng đầu bối rối, vừa quay trở lại lớp.



Cuộc thi “mượn đồ” là một trò chơi mà bạn sẽ nhặt một mảnh giấy có ghi tên một đồ vật hoặc một người nào đó, rồi đi tìm đúng thứ đó trong khu vực thi đấu và mang về cho ban giám khảo.

Thông thường thì trên giấy sẽ ghi những thứ như băng đô hay kính mắt, nhưng đôi khi cũng có mấy cái như “người bạn kính trọng”.

Trong truyện shoujo, tình huống điển hình là nam chính bốc được tờ giấy ghi “vật quý giá nhất” rồi bé cô gái theo kiểu công chúa chạy về đích.

Hóa ra Tiara-san thực sự ngưỡng mộ những chuyện như thế. Xem ra cô ấy không hoàn toàn là một người lạnh lùng u ám như tôi tưởng...

Khi tôi đang xem nhóm học sinh năm nhất thi chạy với chút cảm xúc lảng đọng, Ayano ngồi cạnh tôi cât giọng đầy vẻ hí hứng:

“Tiếp theo là Chihaya đó. Nếu tớ bỏ lỡ, kiểu gì cũng bị cô ấy càm ràm cho xem.”

Anh chàng này cứ hẽ có cơ hội là lại tranh thủ khoe khéo bạn gái.

“À mà này, cậu ổn chứ? Lúc nãy Asagumo-san bảo có chuyện cần nói rồi kéo cậu đi đâu đó mà.”

“Chihaya kéo tớ đi á...? Là chuyện gì nhỉ?”

“Nhớ không? Sau cuộc chạy tiếp sức nam nữ, lúc bọn mình đang cỗ vũ cho Yakishio áy.”

“Câu cỗ vũ cho Lemon á...?”

Ayano khoanh tay, nghiêng đầu suy nghĩ, trông như hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Khoan—chờ đã. Rốt cuộc Asagumo-san đã làm gì với Ayano...?

“—Tiếp theo là cuộc thi mượn đồ của năm Hai. Xin mời các thí sinh đến vạch xuất phát.”

Thông báo vang lên khắp sân trường, cắt ngang luồng suy nghĩ đang dần chuyển sang lo lắng của tôi.

Thôi kệ, cứ giả vờ như chuyện của Ayano và Chihaya chưa từng xảy ra đi.

Mười hai thí sinh, mỗi lớp cử hai người đại diện đã xếp hàng đầy đủ tại vạch xuất phát. Trong số đó có cả Asagumo-san và Tiara-san.

Khi Asagumo-san quay sang nói điều gì đó với Tiara-san, cô ấy giật mình như thể vừa bị ai đó dọa. Mà thật lòng thì, nghe theo trực giác như thế là điều tốt đấy.

Ban tổ chức bày sẵn các mảnh giấy ghi đề tài ra trước mặt các thí sinh. Không lâu sau, cuộc thi bắt đầu.

Khi tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên, Asagumo-san lao tới, liếc nhanh mảnh giấy mình nhặt được, rồi chạy thẳng về phía tôi. Trên tờ giấy của cô ấy ghi—

“Đè của tú là ‘kính mắt.’ Cậu cho tú mượn được không, Mitsuki-san?”

“À, không sao cả. Cậu cứ lấy đi.”

“Cảm ơn cậu, Mitsuki-san!”

Vì lý do nào đó, Asagumo-san đeo luôn kính lên rồi bắt đầu chạy loạn choạng, dáng đi xiêu vẹo.

Cô ấy đang đi sai hướng hoàn toàn... Không biết có sao không nữa.

“Ayano, cậu có nên đi cùng không? Asagumo-san đang chạy nhầm hướng kia.”

“Thật á? Tú còn chẳng nhìn thấy gì nếu không có kính.”

Ồ ha, hợp lý đây. Nhưng thôi kệ, hai người đó có vẻ vẫn đang rất vui vẻ, nên chắc không vấn đề gì đâu.

Khi tôi quay lại nhìn lên sân thi đấu, thì thấy một cô gái khác đang chạy về phía mình.

Là Tiara-san. Cô ấy dừng lại trước mặt tôi, hơi thở gấp gáp, còn đôi má tái nhợt ửng đỏ lên.

“Um, Nukumizu-san. Cậu đi với tú được không?”

“Hả? Tớ á?”

Là gì vậy? Chẳng lẽ cô ấy bốc phải đè kiếu như “người hướng nội” à?

Chưa kịp hỏi gì thêm thì Tiara-san đã nắm lấy tay tôi.

“Được rồi, chạy thôi!”

“Chờ đã, cái gì cơ?!”

Giữa những ánh nhìn tò mò của các bạn học xung quanh, tôi bị kéo đi, vừa chạy vừa nắm tay nhau.

Cái này... cảm giác cứ như mình mới là nữ chính trong truyện shoujo vậy. Chứ không phải cô ấy.

“Này, Tiara-san, đè của cậu là gì vậy?”

“Tớ tăng tốc đây! Đừng cắn trúng lưỡi nhé!”

Tiara-san không trả lời câu hỏi mà chỉ tăng tốc thêm.

Lúc này không còn thời gian để trò chuyện nữa. Tôi đành cố gắng chạy đều bước, theo kịp nhịp chân cô ấy hướng về vạch đích.

Các học sinh lớp khác chạy ngang qua, liếc nhìn chúng tôi đầy ngạc nhiên.

Chờ đã, có phải mình đang chạy trước toàn trường, tay trong tay với một cô gái thật không vậy...?

Đột nhiên, tôi thấy vô cùng bối rối.

Chân nào chạy trước nhỉ...?

Khi tôi bắt đầu vấp vì hoảng loạn, Tiara-san siết tay tôi thật chặt và kéo tôi qua vạch đích.

Vẫn giữ tay tôi, cô ấy cố điều chỉnh lại nhịp thở. Nhưng ngay khi một nữ sinh trong ban tổ chức bước đến, cô ấy buông tay ra.

“Xin lỗi, chị cần kiểm tra đè bài.”

“Cảm ơn chị đã vất vả. Đây, mời chị xem.”

Tiara-san rút tờ giấy ra và chia nó trước mặt cô nhân viên.

Cô gái kia đứng sững lại, mắt mở to đầy bất ngờ. Tiara-san mỉm cười dịu dàng với cô ấy.

“Chị ổn chứ?”

“V-vâng,” chị nhân viên gật đầu lia lịa.

Quay lưng lại với cô ấy, Tiara-san hơi cúi đầu về phía tôi.

“Cảm ơn cậu, Nukumizu-san. Cậu giúp tớ nhiều lắm đây.”

“Không có gì đâu, nhưng... đè của cậu là gì vậy?”

“Cậu tờ mờ sao?”

Tất nhiên là tôi tò mò rồi, nhưng linh cảm mách bảo đây sẽ là chuyện phức tạp...

Khi tôi còn đang lưỡng lự chưa biết nên phản ứng thế nào, một ánh sáng lóe lên trong tầm mắt.

Quay lại nhìn, tôi thấy Asagumo-san... vẫn đang đeo kính đứng gần đó.

“Giọng đó là...Nukumizu-san đúng không? Vậy người kia là Tiara-san nhỉ.”

Cô ấy nhìn chúng tôi qua cặp kính, ánh mắt đầy vẻ tò mò không thể che giấu.

“Đè của tớ là ‘kính mắt.’ Vậy đè của Tiara-san là Nukumizu-san à?”

Trước câu hỏi ngây thơ ấy, Tiara-san khẽ cười rồi nhẹ nhàng nắm tay Asagumo-san.

“Gần giống vậy thôi. Asagumo-san, có hơi nguy hiểm một chút đấy, để tớ dắt cậu về khu chò nhé.”

“Ôi, cậu tốt quá. Mà vạch đích ở đâu vậy?”

“Cậu về đích rồi đó. Nào, đi hướng này.”

Khi Tiara-san dắt Asagumo-san đi, họ lướt ngang qua chỗ tôi.

“Vậy rốt cuộc đè của cậu là—”

Vừa định hỏi thêm thì Tiara-san ngoanh lại, nở nụ cười tinh nghịch.

Và khi hai người lướt qua nhau—

“Vậy thì... sau giờ học hôm nay, cậu có thể dành chút thời gian cho tớ không?”

Cô ấy thì thầm nhẹ vào tai tôi.



Hội thao của trường trung học Tsuwabuki đã kết thúc, để lại cho tôi một vài vết trầy xước và cảm giác đau nhức khắp cơ bắp.

Những hoạt náo viên với đủ hình dáng, cú bứt phá mãnh liệt của Yakishio, điệu nhảy của Shiratama, bữa trưa đặc biệt do Kaju chuẩn bị...

Tất cả đã bắt đầu lùi lại thành những ký ức mờ nhạt, và tôi thậm chí còn chẳng nhớ nổi đội trăng hay đội đó là đội chiến thắng.

“Cũng đến giờ rồi...”

Liếc nhìn màn hình điện tử trên đồng hồ đeo tay, tôi ngược lên bầu trời đang dần tối lại.

Tôi đang đứng trên cây cầu bắc qua hồ Mukaiyama, cách trường trung học Tsuwabuki khoảng mười lăm phút đi xe đạp.

Lần cuối cùng tôi đến đây là sáu tháng trước—khi Tiara-san gọi tôi ra để đưa cho tôi một cuốn doujinshi BL do Tsukinoki-senpai viết.

So với khi đó, những ngày bây giờ quả thực đã dài hơn rất nhiều.

Bầu trời chang vang, dần chuyển từ xanh lam sang chàm sẫm, khơi dậy trong tôi một cảm giác bất an—một sự xáo trộn giữa hồi hộp và mong chờ.

Như thể điều gì đó sắp kết thúc, dù tôi chẳng rõ đó là gì. Một thứ cảm giác gần như lo âu.

Mới chỉ mười sáu tuổi thôi. Bây giờ đã là học sinh năm hai rồi.

Những ý nghĩ tưởng chừng như mâu thuẫn nhưng thực ra lại chẳng hề mâu thuẫn gì, cứ thế lướt qua trong đầu tôi.

Nhưng tại sao lại chọn nơi này để gặp mặt, thay vì chiếc bàn đá ở trong sân trường như mọi khi chứ?

Theo lời Tiara-san, trong sân trường là nơi lý tưởng cho những cuộc nói chuyện bí mật vì không ai nghe lén được.

Vậy thì việc chọn địa điểm này hẳn có nghĩa khác —lần này điều cần giấu không phải là âm thanh, mà là hình ảnh.

Có thứ gì đó cô ấy không muốn cho ai nhìn thấy.

Nội dung tờ đề trong cuộc thi chạy tiếp sức chỉ là cái cớ. Lý do thực sự là—

“...Goods anime à.”

Tôi suýt nữa đã quên mất sau bao nhiêu chuyện xảy ra, nhưng lý do ban đầu khiến tôi bắt đầu giúp Tiara-san là vì một số món hàng khuyến mãi của Chikapyon. Chắc hẳn lát nữa cô ấy định đưa chúng cho tôi.

Ừ thì, chuyền tay nhau đồ anime ở trường cũng hơi kỳ thật, nhưng đâu đến mức phải hẹn ra tận nơi xa thế này.

Khi tôi đảo mắt nhìn xung quanh với cảm giác háo hức dâng lên, tôi thấy một cô gái mặc đồng phục trường Tsuwabuki đang tiến lại gần từ đầu bên kia cầu dài bắc qua hồ.

Đó là Tiara-san.

Đoạn cầu này khá rộng, còn có cả một chiếc ghế băng. Lần trước, cô ấy là người đợi tôi ở đây... còn tôi là người đến sau.

Khi tôi đang chìm đắm trong hoài niệm, Tiara-san dường như đã nhận ra ánh mắt tôi dõi theo cô ấy—cô ấy chạy nhanh đến chỗ tôi.

“Xin lỗi vì để cậu đợi. Tớ bị giữ lại một chút vì công việc.”

Cô cúi nhẹ đầu, khẽ vén mái tóc lòa xòa trong bộ đồng phục học sinh.

“Không sao đâu. Tớ cũng vừa mới đến thôi.” tôi đáp bằng một lời nói dối quen miệng.

Nghe vậy, Tiara-san mỉm cười và ra hiệu bảo tôi lại gần.

“Nhìn kia, Nukumizu-san. Đằng kia có một con vịt mẹ cùng với những chú vịt con kia.”

“Trông như vịt mỏ đóm ấy. Giờ cũng đúng mùa sinh sản mà.”

Hôm nay, Tiara-san có vẻ vui vẻ lạ thường.

Tựa vào lan can cầu, cô chỉ tay về phía gia đình vịt đang bơi.

“Tớ tự hỏi liệu con vịt lớn có phải vịt mẹ không. Mà vịt ba đâu rồi?”

“Có lẽ nó không còn ở quanh đây nữa. Vịt mỏ đóm đực thường rời đi sau khi vịt cái đẻ trứng.” (Ô Ô anh J..)

“Ô... Vậy à...”

Tâm trạng cô ấy có vẻ chùng xuống một chút. Phải chăng tôi vừa lỡ lời à?

Dẫu vậy, Tiara-san vẫn mỉm cười dịu dàng khi dõi theo đàn vịt nhỏ lướt trên mặt hồ.

Hmm. Chính xác thì khi nào tôi mới nhận được mấy món Chikapyon đây?

Khi cả hai đang im lặng ngắm nhìn khung cảnh yên bình, Tiara-san bỗng lên tiếng.

“Bài phát biểu tranh cử của cậu... Cậu vẫn còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau đúng không?”

“Ừ thì... làm sao quên được cái lần bị người kia mắng xối xả ngay lúc mới gặp lần đầu chứ.”

Hôm đó tôi đến phòng Hội học sinh để nộp giấy tờ... và bị cô ấy mắng té tua vì lỡ nhìn vào bảng tên.

Tiara-san đưa tay lên che miệng, bật cười khúc khích.

“Tôi phải xin lỗi vì chuyện đó. Hồi ấy tôi cứ nghĩ rằng CLB Văn học toàn những người kỳ cục.”

“Cậu biết đấy... thực ra nghĩ vậy cũng không sai lầm đâu.”

“Thôi nào, tôi đang cố nói điều tử tế mà cậu lại phá hỏng hết cả rồi.”

Cô ấy không nhịn được nữa và cười phá lên.

“Nhắc mới nhớ, hồi đó có người đem một cuốn doujinshi ‘mạnh’ không được phép mang đến trường đúng không?”

“Cái đó là của Tsukinoki-senpai, không phải tôi.”

“Thật sao?”

Cô ấy liếc nhìn tôi đầy ẩn ý, còn tôi thì chỉ biết cười gượng.

“Tiara-san giờ khác xưa nhiều rồi. Cậu nói năng cung thoái mái hơn trước nữa.”

Tôi nói ra câu đó với hy vọng được đáp lại bằng một lời châm chọc.

...

.....Hả? Không có lời phản bác nào?

Tiara-san chống cả hai khuỷu tay lên lan can, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Có chuyện gì à? Xin lỗi nhé, lúc nãy tôi không chú ý lắm.”

“À, không—chỉ là... hôm nay Tiara-san không thấy nổi giận thôi.”

“Nếu cậu không làm gì đáng bị giận thì tôi đâu có giận.”

Nghé cũng hợp lý. Vậy ra cô ấy nổi giận vì tôi toàn nói mấy câu chọc tức...

“Ừ thì... nhưng mà... nếu cậu không phản ứng gì thì lại chẳng vui.”

“Vậy là cậu có ý trêu chọc tôi đây à?!”

Chết thật. Buột miệng mất rồi.

Tiara-san phồng má giận dỗi, tiến lại gần tôi hơn.

“Đây! Chính mấy chuyện như thế! Lúc nào cậu cũng trêu tôi, chẳng bao giờ nghiêm túc với lời tôi nói cả!”

“Không, không phải vậy đâu. Tớ thè đầy, không có trêu gì cả.”

“Vậy thì đừng gọi tớ bằng tên nữa!”

À, đúng là cô ấy đã quay lại với bản tính thường ngày rồi.

Tiara-san thở dài đầy chán nản.

“Hôm nay tớ định cảm ơn cậu cho đàng hoàng, mà giờ thì hỏng hết rồi.”

“Vậy hả? Không cảm ơn nữa à?”

“ Ủ. Tiếc quá nhỉ?”

Nhưng vẻ phụng phịu đó chẳng kéo dài được lâu. Không buồn giấu nụ cười đang dần hiện ra, cô ấy lại tựa lưng vào lan can.

“...Tớ thực sự rất biết ơn cậu, Nukumizu-san. Vì đã chịu đựng những yêu cầu ích kỷ của tớ, và đã giúp tớ trong cuộc bầu cử Hội học sinh nữa.”

“Cuối cùng thì, người được chú ý lại là Shikiya-senpai.”

“ Ủ, chuyện đó đúng là bất ngờ.”

Shikiya-senpai quan tâm đến Tiara-san...

Có lẽ cô ấy cũng vụng về giống như Tiara-san vậy. Chính vì thế, cách thể hiện cảm xúc lúng túng ấy lại trở nên hợp lý theo cách riêng của nó.

Khi tôi còn đang miên man nghĩ ngợi, Tiara-san chống cằm, nhìn thẳng vào tôi.

“...Cậu đang nghĩ đến Shikiya-senpai à?”

“Hả? À, thì, chị ấy vừa được nhắc đến mà.”

“Thế là cậu nghĩ đến người con gái khác trong khi tớ đang đứng ngay đây.”

Tiara-san quay mặt đi với vẻ phụng phịu.

...Sao cô ấy bỗng nhiên hành xử như bạn gái ghen tuông vậy trời?

Tôi dựa người lên lan can cạnh cô và ngược nhìn bầu trời dần tối lại.

“Còn chuyện về Hội học sinh—Sakurai-kun sẽ làm phó hội trưởng đúng không?”

“ Ủ, cậu ấy đồng ý rồi. Nhưng mà, tớ vẫn cần thêm một đôi tay nữa đây.”

Tiara-san liếc nhìn tôi đầy ẩn ý.

“Ồ, tớ nghĩ tớ không giúp được đâu. Tớ là Hội trưởng của CLB Văn học...cậu biết đây, mâu thuẫn lợi ích ấy mà?”

“Ồ, dùng được từ đao to búa lớn quá nhỉ?”

“Chứ sao. Vậy là giờ tớ hết phải học tiếng Nhật với cậu rồi nhỉ?”

Tôi nói bằng giọng trêu chọc, và Tiara-san đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

“Vậy thì... giờ đến lượt tớ dạy cậu.”

“Vậy... tớ trông cậy vào cậu nhé.”

Chúng tôi nói chuyện linh tinh.

Cười vài câu.

Và không hiểu sao, chỉ vậy thôi cũng khiến tôi cảm thấy dễ chịu đến lạ thường.

Những lúc chạm mặt nhau ngày càng nhiều, những lời nói dần thưa thớt đi.

Cảm thấy một loại bối rối là lạ, tôi rời tay khỏi lan can.

“Ôm... trời bắt đầu se lạnh rồi ha?”

“Ừ, bắt đầu hơi lạnh thật.”

Vậy thì, có lẽ nên quay về trước khi trời tối hẳn.

Khi tôi vừa bước đi, Tiara-san bất ngờ gọi tôi lại.

“Chờ đã—suýt nữa thì quên.”

À đúng rồi.

Tôi hoàn toàn mất chuyện quan trọng—!

“Mấy món Chikapyon—”

“Tớ đã hứa sẽ nói cho cậu biết đề bài của tớ trong cuộc thi chạy tiếp sức đúng không?”

...Hả? Không phải chuyện tôi đang nghĩ, nhưng thôi cũng được.

Trong lúc tôi còn đang ngơ ngác, Tiara-san chia ra một tờ giấy nhỏ bằng cả hai tay.

“Đây.”

“Um, cảm ơn.”

Cũng chẳng thể từ chối được.

Chắc là cô ấy chỉ không thể nói lời cảm ơn trực tiếp, nên mới lấy cớ này để gọi tôi ra đây.

Nghĩ rằng chẳng có gì nghiêm trọng, tôi lướt mắt nhìn qua tờ giấy—và ngay khoảnh khắc đọc được dòng chữ trên đó, tôi như nín thở.

...

.....

.....Đây là đề bài trong cuộc thi tiếp sức... đúng không?

Trên tờ giấy ghi:

“Người mà bạn thích.”

Ồ... nếu cô ấy rút trúng đề bài đó, và sau đó đến tìm tôi...?

Nghĩa là...

Đôi mắt của Tiara-san nhìn thẳng vào tôi, trong khi đầu óc tôi hoàn toàn rối bời.

Ngón tay cô đan chặt trước ngực, trông chẳng khác gì như đang cầu nguyện.

Sau một thoảng do dự như thế đã hạ quyết tâm, cô khẽ cất tiếng.

“Nukumizu-san... Tớ thích cậu.”



Một lời tỏ tình đột ngột, chẳng báo trước gì cả.

“À, ừm...”

K-không—khoan đã. Böyle giờ vẫn còn hơi sớm để kết luận đây là một lời tỏ tình.

Trong trong vài bộ rom-com thì mấy cảnh thế này thường chỉ là hiểu làm mà thôi—

“Đương nhiên là theo nghĩa tình cảm rồi. Cậu có muôn hẹn hò với tớ không?”

...Không có hiểu nhầm gì cả. Đây đúng là một lời tỏ tình thật sự.

Không phải nghe nhầm. Không phải hiểu sai.

Mình... đang được tỏ tình.

Một chuyện mà trước giờ tôi chỉ thấy trong Light Novel, giờ đây lại đang xảy ra trước mắt tôi.

Liệu như vậy có ổn không...? Là mình thật sao?

Tiara-san là một người con gái dễ mến, ở bên cô ấy lúc nào cũng vui. Cô nàng cũng rất dễ thương nữa.

Xét về mọi mặt, cô ấy đúng là mẫu người ngoài tầm với của tôi.

Chỉ cần nói một câu “đồng ý” thôi, thì mẫu bạn gái lý tưởng mà bản thân chỉ dám mơ tới sẽ thật sự trở thành bạn gái của mình...

“Ú-ùm...”

Tôi cuối cùng cũng lắp bắp mở lời bằng đôi môi đã khô khốc của mình

“Chỉ là... tớ luôn xem cậu như một người bạn, nên...”

...Khoan đã, mình vừa nói cái quái gì vậy?

“Chuyện xảy ra đột ngột quá... nên tớ còn... hơi bối rối”

...Mình đang nói cái gì thế này?

Tiara-san là một cô gái ngọt ngào, dễ thương. Ở bên cô ấy rất vui.

Ban đầu thì hơi khó giàn, nhưng một khi đã thân rồi thì nụ cười của cô ấy thật hồn nhiên—

“Tớ nghĩ là... tớ đang bị choáng, vì từ trước đến giờ chưa có ai từng nói với tớ điều như vậy cả.”

Ở cạnh cô ấy, mình cảm thấy thoải mái.

Và nếu tại mình hẹn hò... chắc chắn sẽ rất vui.

Không có lý do nào để từ chối cả. Không một lý do nào.

Chỉ cần mình nói “đồng ý”... là sẽ được ở bên Tiara-san.

“À, tờ...”

Tôi định nói tiếp nhưng lời lại kẹt cứng trong cổ họng, không thể bật ra được.

...Mình đang làm gì vậy? Cơ hội như thế này có thể cả đời sẽ chỉ đến một lần thôi.

Phải nói gì đó—bất cứ điều gì cũng được—

“Đợi đã, làm ơn!”

Tiara-san bất ngờ cắt ngang lời tôi.

“À, ừm...”

“Mọi chuyện diễn ra có hơi đột ngột nhỉ? Thật ra chính bản thân tôi cũng chưa sẵn sàng cho lắm, tôi cứ nghĩ rằng nếu tỏ tình, tôi sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn... nhưng mà thật sự thì, giờ đầu óc tôi đang rối tung cả lên...”

Tiara ôm ngực rồi ngồi xổm xuống tại chỗ.

“Cậu ổn chứ?”

“...Ừm. Nukumizu-san này...”

Vẫn ngồi xổm và hít thở sâu, Tiara-san từ từ ngẩng mặt lên.

“—Hay là chúng ta bắt đầu làm bạn trước nhé?”

Vừa nói, cô ấy vừa đưa tay ra phía tôi.

“Bạn bè...? Tớ tưởng chúng ta đã là bạn rồi chứ?”

“Tớ rất vui vì cậu nghĩ vậy. Nhưng mà Nukumizu-san này...”

Nắm lấy tay tôi, Tiara đứng dậy một cách chậm chững.

“Tớ muốn tụi mình có thể nói chuyện tự nhiên hơn, thỉnh thoảng đi chơi cùng nhau... kiểu như vậy.”

“À, nếu chỉ có thể thì... cũng được thôi.”

Câu trả lời của tôi có phần hờ hững, nhưng Tiara-san lại mỉm cười dịu dàng với tôi.

“Và rồi... biết đâu một ngày nào đó, cậu sẽ bắt đầu thích tớ.”

—Một đòn tấn công bất ngờ.

Không có cách nào diễn tả được.

Trước câu trả lời mà tôi chẳng thể thốt nên lời, cô ấy đáp lại bằng một nụ cười.

Nụ cười rạng rỡ, chân thành đó—

...khiến lòng ngực tôi nhói lên.

Lạc lối giữa mê cung cảm xúc, tôi nhìn Tiara-san đang lấy tay quạt quạt hai má đỏ ửng.

"Giờ mọi chuyện đã xong xuôi rồi, không hiểu sao tớ lại cảm thấy lo lắng ghê. Chà..không ngờ rằng tớ lại có gan nói ra những lời đó đây."

Nhin cô ấy như vậy, tôi gãi má một cách vụng về.

"Ừm... tớ thật sự rất vui vì được cậu tỏ tình. Nên... tớ sẽ suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này..."

Khi tôi cố gắng thốt ra những lời đó, Tiara nở một nụ cười e thẹn, ngượng ngùng.

"Ừm. Tớ sẽ hy vọng vào một câu trả lời tích cực. Nhưng, cậu biết đấy... dù sao thì tớ cũng là con gái mà."

Đan hai tay ra sau lưng, Tiara ngược nhìn tôi rồi nói tiếp:

"—Vì vậy, cậu tốt hơn hết là nên sớm yêu tớ đi đấy, có biết chưa?"

HẾT CHƯƠNG 4!!! ABSOLUTE PEAK!!! TOI KHOC CMNR!!!

Chắc mai sẽ dịch tiếp phần kết + lời bạt của tác giả nhé.

P/s: Nay lo uong hoi nhieu boncha...

Phần kết

Epilogue: Nắc thang của sự trưởng thành

Đã một đêm trôi qua kể từ lời tỏ tình gây chấn động ấy.

Tôi gần như chẳng ngủ được mấy... và giờ đây, sau giờ học. Tôi đang đứng trong phòng in với tình trạng thiếp ngủ, thẫn thờ nhìn chiếc máy photocopy liên tục nhả ra từng trang giấy.

...Tiara-san ngày hôm qua. Cô ấy thực sự rất nghiêm túc phải không?

Nghĩ lại thì, tại sao mình không trả lời cô ấy ngay lúc đó nhỉ?

Nếu lúc đó mình chỉ cần nói “đồng ý” thôi, thì giờ này mình đã có bạn gái rồi.

Bạn gái... thứ mà mình từng nghĩ chỉ tồn tại trong thế giới 2D, giờ lại đang cố bước vào hiện thực.

Giá như Tiara-san cứ mạnh mẽ tiến tới, không quan tâm đến cảm xúc của mình mà quyết đoán hơn...

“N-Nukumizu. Máy photocopy dừng rồi kia.”

Người kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ là Komari.

Vừa góp xấp giấy mới in để sắp lại cho gọn, cô ấy vừa nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

“C-Cậu ổn chứ? Mắt cậu trông còn chết hồn bình thường nữa.”

“À... Komari, cậu cũng ở đây à?”

“C-Chết đi.”

Cũng không trách cô ấy vì buông lời cay nghiệt được. Sau giờ học, chỉ có tôi và Komari ở lại để in tạp chí cho CLB Văn học.

Tôi thở dài một tiếng thườn thượt rồi ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“...Này, Komari.”

“G-Gì vậy?”

“Cậu đã bao giờ... yêu ai đó chưa?”

Phạch phạch phạch—Komari đánh rơi toàn bộ xấp giấy đang cầm trên tay.

“Gì vậy? Cậu cũng buồn ngủ hả?”

“C-Chết đi! Cậu chết luôn ở đây cho rồi!”

Sao cô ấy lại nổi giận như vậy chứ? Mình thật sự không hiểu nổi.

Khi tôi cúi xuống để nhặt đống giấy rơi vãi, Komari cũng quỳ xuống cạnh tôi để giúp.

“N-Nukumizu. Truyện của Yanami...các trang bị đảo lộn hết cả rồi.”

Ồ, đúng thật. Kết truyện lại nằm ở trang đầu tiên.

“À thì... nếu ta nói đó là một dụng ý nghệ thuật thì...”

“Im đi. In lại hết.”

“...Ừm.”

Truyện của Yanami đã bước sang một diễn biến mới.

Có lẽ, đời học sinh của tôi cũng đang chuẩn bị chuyển sang một trang khác—

Và chính tôi đã tự xé bỏ trang giấy ấy.

“Nói mới nhớ, Komari, lần này cậu cũng chẳng viết gì cả. Bí ý tưởng rồi à?”

“U-ugh?!”

Komari bất chợt giật mình.

À... hiểu rồi.

Chắc lại đang viết truyện BL nữa chứ gì...thú mà cô ấy tuyệt đối không muốn cho ai khác biết.

Tôi mỉm cười hiền từ trong khi đưa lại cho cô ấy xấp giấy mình đã nhặt xong.

“Ừm, dạo này cậu khá bận rộn đúng không. Tớ hiểu, tớ hiểu mà.”

“C-Cái quái gì vậy, nghe rợn người quá.”

Kể cả khi cô ấy bật lại với vẻ xấu hổ, tôi lại thấy hành động ấy thật... dễ thương.

Dù sao thì, tôi cũng là người suýt nữa—suýt nữa thôi là đã có bạn gái.

Vậy mà, sao lúc đó mình lại không nói “đồng ý” cơ chứ...?

Đang miên man suy nghĩ, tôi thấy Komari nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ.

“C-Cậu hôm nay kỳ lạ thật đó. C-Có thật sự ổn không vậy?”

“Tớ ổn. Ý tớ là, có lẽ tớ đã thay đổi một chút rồi, so với trước đây.”

Komari thở dài đầy ngán ngẩm, rồi chỉ tay về phía cửa phòng in.

“T-Tớ sẽ làm nốt phần còn lại. C-Cậu về phòng câu lạc bộ trước đi.”

“À, được thôi.”

Chẳng còn cách nào khác. Trước sự cự tuyệt lạnh lùng và thảng thắn của Komari về sự “hữu dụng” của tôi, tôi chỉ lặng lẽ gật đầu.

Báo cáo hoạt động của Câu lạc bộ Văn học

— Anna Yanami, “Chào buổi sáng bạn thân yêu của tôi!”

Việc tu sửa ở cửa hàng tiện lợi mà tôi thường ghé qua mỗi buổi sáng cuối cùng cũng đã hoàn tất. Mất một khoảng thời gian khá dài đấy.

Tôi ngồi trên băng ghế ngoài tòa nhà, mở một gói bánh mì cà ri có dán nhãn giảm giá ra.

Xuân đã gần đi qua và mùa Hè cũng dần gõ cửa

Sắp tới mùa Hè rồi đây, vậy mà tôi chẳng có kế hoạch gì cả.

Trong khi đang thở dài một cách hoài niệm, XX-kun xuất hiện phía bên kia băng ghế.

“Ako-san, cuối cùng ở đây cũng sửa sang xong rồi ha?”

Cậu ta nói trong lúc ngược nhìn lên tấm biển hiệu của cửa hàng.

Tôi im lặng ăn bánh mì, phớt lờ cậu ta, nhưng XX-kun vẫn tiếp tục nói không ngừng.

“Cậu chẳng phải đã nói là rất mong chờ cửa hàng mở lại sao?”

Phải, tôi đã nói vậy đấy. Thì sao?

Khi tôi tiếp tục làm lơ, XX-kun lại ngẩng đầu nhìn tấm biển.

“Vậy... nó rốt cuộc có ý nghĩa là gì nhỉ?”

Thật là một tên phiền phức. Chắc cũng vì thế mà cậu ta chẳng có bạn.

Và dù chẳng có bạn bè, cậu ta cũng nên bớt bám lấy con gái đi thì hơn.

Với ổ bánh mì cà ri vẫn còn trong miệng, tôi cũng ngược nhìn lên tấm biển.

Một tấm bảng lớn với dòng chữ **“Thiên đường Giặt ủi.”**

Đúng vậy, cửa hàng tiện lợi mà tôi từng ghé qua mỗi buổi sáng giờ đã được cải tạo lại thành tiệm giặt là tự động.

Thật sự thất vọng. Tôi cứ nghĩ cửa hàng tiện lợi sẽ trở lại với một giao diện mới xong khi được nâng cấp chứ.

Rõ ràng đây là lỗi của XX-kun. Tôi không biết vì sao, nhưng chắc chắn là vậy.

“Ako, cậu thích tiệm giặt ủi à?”

Không, tôi đâu có thích đến mức đó.

Khi tôi đáp như vậy, XX-kun chỉ “Ờm” một tiếng rồi ngồi ở mép băng ghế, ăn bánh mì dưa gang.

Đúng là vô tâm.

Tại sao à? Vì dạo này tôi đang cố tránh đồ ngọt. Lý do thì... là bí mật.

Tôi quay đi, thì ánh mắt chợt bắt gặp một bảng quảng cáo lớn bên đường.

Tại sao trên bảng lại có hình một con tanuki?

Tôi buột miệng nói ra điều đó, thì XX-kun nhìn tôi với vẻ bất lực.

“Đó là gấu mèo. Hoa văn khác nhau hoàn toàn mà.”

Tôi biết chứ. Giặt giũ thì phải đi với gấu mèo rồi.

Chỉ là tôi hơi mơ màng vì vừa mới tỉnh ngủ thôi.

Chắc hẳn, chỉ có tôi mới chịu đựng nỗi một tên chẳng hiểu gì về trái tim con gái như cậu ta.

Tôi chẳng hiểu tại sao cậu ta lại ngồi ăn bánh ở đây, nhưng chắc là do cảm thấy cô đơn.

Thỉnh thoảng ăn sáng cùng cậu ta cũng không sao.

Sau khi ăn xong bánh mì cà ri, tôi liếc nhìn sang thì thấy XX-kun đã quay lưng lại phía tôi.

“Gì? Tớ không chia cho đâu.”

Thật thô lỗ.

Tôi trông giống kiểu con gái đi xin đồ ăn của người khác lắm sao?

Nhưng mà, một chàng trai dễ thương thì sẽ chủ động mời một miếng mà không cần tôi phải ngoảnh lời, đúng chứ?

Thật là... Xem ra tôi sẽ còn phải chăm sóc cho cậu bé này thêm một thời gian nữa...

P/s: Và bạn biết XX-Kun là ai rồi đấy, à chắc chắn bản báo cáo trên đã được thêm chút ‘gia vị’ từ người viết rồi.



Sau khi bị “đuối” khỏi phòng in, tôi đang lang thang trên hành lang, hướng về phòng câu lạc bộ.

Đúng là....có thể hôm nay tôi hơi khác thường thật. Có lẽ là vì đêm qua không ngủ đủ.

Tối qua tôi trằn trọc mãi không ngủ được đến tận khuya—rồi còn bị Kaju, mơ màng tỉnh dậy giữa đêm, bò nhầm vào giường tôi làm rối tung cả lên...

Có vẻ như em ấy đã đi nhầm phòng sau khi đi vệ sinh xong. Kaju đúng là đãng trí thật.

Tôi đang định đi ngang qua bảng tin thì bất giác dừng bước.

Trên đó là số mới nhất của tờ báo trường.

Số này nội dung dày đặc—nào là tin bầu cử Hội học sinh, nào là Hội thao sắp tới, và còn nhiều thứ nữa.

Dĩ nhiên, trang nhất là về cuộc bầu cử Hội học sinh.

Ngay đầu trang là bức ảnh cỡ lớn của Tiara-san, đang hăng hái hô khẩu hiệu dù mũi chảy máu lênh láng.

Chắc hẳn cô ấy cũng đã đọc bài viết này rồi...

Ngó qua tiếp, tôi thấy bài viết nói rằng toàn bộ vụ việc xảy ra trong buổi diễn thuyết là xoay quanh một nam sinh bí ẩn—"Học sinh A", được xem như là kẻ thù của mọi nữ sinh.

Rằng sự ngắt lời của Shikiya là do Học sinh A dàn dựng, và bài phát biểu kỳ quặc của Anna là để trả đũa sau khi bị từ chối. Đúng là một tên tệ hại, cái gã Học sinh A ấy.

Mà cũng thật quá đáng—tin đồn nói rằng các cô gái trong Hội học sinh đều thích tôi ư?

...

.....Thực ra, không hẳn là sai hoàn toàn.

Tiara-san thực sự có tình cảm với tôi.

Nghĩ lại mọi chuyện với suy nghĩ đó... chẳng phải tôi đã cư xử tệ quá sao?

Khi tôi đang cố xếp lại những ký ức ấy trong đầu, ánh mắt tôi chợt dừng lại ở một mẩu quảng cáo trên tờ báo.

...Một bài viết có thu phí, là buổi chụp ảnh bí mật mừng Yakishio lọt vào vòng quốc gia sao?

Tôi không nghĩ việc kiếm tiền từ mấy chuyện như này là đúng đắn, nhưng—nói gì thì nói, cũng không nên đánh giá khi chưa xem qua.

Để xem nào... Mua bản vip bằng cách nào ấy nhỉ?

Khi tôi giờ điện thoại lên định quét mã QR thì—

"Nukkun, cậu làm gì đấy?"

Với giọng đầy vui vẻ, Yakishio vỗ một cái mạnh vào lưng tôi. Đau quá đi.

"Tôi chỉ đang đọc báo trường thôi. Còn cậu? Không phải đang tập luyện à?"

“Tớ đang được nghỉ giữa giờ nên chạy quanh trong trường. Nếu chạy ngoài sân, huấn luyện viên sẽ lại mắng là không chịu nghỉ cho tử tế nữa.”

Với nụ cười tinh quái, Yakishio thúc cùi chỏ vào sườn tôi.

“Gì vậy? Sao thế?”

“Cậu không có gì muốn nói với tớ à?”

...Nghĩ lại thì, tôi vẫn chưa trực tiếp nói với cô ấy sau một mớ hỗn độn cần phải giải quyết.

“À—chúc mừng cậu đã lọt vào Giải Quốc Gia nhé.”

Tôi nói lắp bắp, cố che giấu sự ngại ngùng, nhưng Yakishio lại phụng phịu không hài lòng.

“...Chỉ vậy thôi à?”

“Hả? Chẳng phải đó là điều cậu muốn nghe sao?”

“Thì là vậy, nhưng... Tớ lọt vào tận hai nội dung thi cơ mà! Cậu không thấy phản ứng như thế hơi nhạt nhẽo sao? Đáng lẽ phải kiểu ‘Yeahhh!’ rồi ôm tớ một cái chứ?”

Không đời nào. Một kẻ hướng nội như tôi thì lúc nào cũng sống trong sợ hãi.

“Vẫn còn một chặng đường dài phía trước mà, đúng không? Cậu sẽ đặt mục tiêu thăng luân Giải Quốc Gia nhỉ?”

“Ừm, tớ nhắm đến chức vô địch đấy.” Yakishio trả lời với nụ cười đầy tự tin và tinh nghịch.

“Lúc đó thì biết đâu tớ sẽ cho cậu ôm đấy.”

Cái gì chứ. Đó chẳng khác nào là phần thưởng lớn đối với tôi.

Trong khi tôi đang đắm chìm trong hình ảnh ôm Yakishio mặc đồng phục thể thao, cô ấy quay đôi mắt tròn xoe nhìn lên bảng tin bên cạnh.

“Mà này, cậu đang nhìn gì thế Nukkun? Báo trường à?”

“À, không, chỉ là—”

Khi tiếp tục đọc, nét mặt Yakishio dần trở nên nghiêm túc.

Và khi đọc xong bài báo, cô ấy nhìn tôi chằm chằm với vẻ lạnh tanh như thể đang buộc tội.

“...Ồ, xem kia. ‘Kẻ thù của phụ nữ’ đã xuất hiện rồi.”

“Chỉ là tin đồn thôi mà! Với lại, cũng đâu có bằng chứng gì chứng minh ‘Nam sinh A’ là tớ đâu, đúng chứ?”

“Nhưng rõ ràng là cậu mà.”

Ừ thì... đúng, nhưng mà cũng không hẳn!

Khi tôi đang rối trí tìm lý do biện minh, Yakishio bắt đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại tôi.

“Gì vậy?” tôi hỏi trong lo lắng.

“...Này, vừa nãy cậu định mua ảnh của tớ phải không?”

Aaa chết rồi—quên mất là mình còn mở camera.

“K-Không phải như cậu nghĩ đâu! Tớ chỉ vô tình chạm vào nê camera bật lên thôi—”

Khi tôi còn đang luống cuống biện minh, Yakishio nở một nụ cười ranh mãnh—và b López, cô ấy lại vỗ mạnh vào lưng tôi một cái đau điếng.

“Ái da! Đau đấy! Sao lại đánh tớ nữa?!”

“Ừm, cậu đúng là kẻ thù của phụ nữ rồi. Tớ sẽ mách Chiha-chan đấy.”

“Tại sao lại là Asagumo-san?!”

Chuyện này đâu có liên quan gì đến cô ấy—vậy mà tại sao khi nghe tới cái tên đó lại khiến tôi phát hoảng lên thế này.

Sau khi vỗ thêm một cái mạnh nữa vào lưng tôi, Yakishio quay người lại và chạy lao đi xuống cầu thang.



Khi tôi quay lại phòng câu lạc bộ, một khung cảnh kỳ lạ nhưng lại ấm áp chào đón tôi.

“Yanami-senpai, nào, ‘a~~~’ đi.”

“Được rồi, a~~~.”

Yanami há miệng thật to, để Shiratama đút cho một miếng xúc xích chikuwa nhỏ.

Khung cảnh ấy khiến tôi nhớ đến tiết mục biểu diễn sư tử biển ở Thủy cung Takeshima.

“Hai người đang làm trò gì vậy?”

Khi nhận ra tôi vào phòng, Shiratama-san mỉm cười ngọt ngào.

“Người nhà em gửi ít chikuwa đến, nên em chia sẻ một chút. Hội trưởng có muốn em đút thử một miếng không ạ?”

“Cảm ơn, nhưng anh xin phép từ chối.”

Dạo gần đây, không hiểu sao hai người họ lại thân thiết với nhau một cách kỳ lạ. Nghe nói bước ngoặt là khi em ấy nhặt giúp Yanami một nắm cơm bị rơi...không phải cục gôm hay gì đâu, mà là onigiri thật ấy. Đến giờ tôi vẫn không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...hay là Yanami có thực sự ăn miếng onigiri đó hay không.

“Nukumizu-kun, cậu in xong tập san của câu lạc bộ chưa? Bên này tụi tớ xong hết rồi đó.”

Yanami vừa nói vừa bấm cái dập ghim rỗng không. Komari và tôi phụ trách in ấn, còn Yanami với Shiratama-san lo phần đóng tập.

“Sắp xong rồi. Dù cho cả ngày hôm nay tớ gần như là bị cho ra rìa.”

“À à...” Hai người họ đồng thanh nói. Ừ thì, xem ra hôm nay tôi thật sự chẳng có tác dụng gì.

Đến mức này rồi thì tôi đành sống đúng với danh xưng “kẻ thù của phụ nữ” và để các cô gái làm hết mọi việc còn mình thì ngồi chơi xơi nước vậy.

Khi tôi ngồi xuống và nhìn chằm chằm vào bức tường, bỗng có tiếng gõ cửa.

“Vào đi~” Yanami vui vẻ đáp lời, và cánh cửa mở ra.

“Xin lỗi, Nukumizu-san có ở đây không?”

Người bước vào là Tiara-san.

Khi thấy tôi giật mình phản ứng – nhất là sau chuyện xảy ra ngày hôm qua – cô ấy có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

“Ờ-ừm, cậu đến câu lạc bộ có việc gì sao?”

“Tớ đến để đưa cho cậu thứ đã hứa. Hôm qua tớ hoàn toàn quên bêng mất.”

...Thứ đã hứa?

Cô ấy đưa ra một chiếc túi giấy dễ thương.

Bên trong là một loạt mô hình pop-up quảng bá nhân vật Chikapyon.

“Cậu thật sự tặng tớ mấy cái này sao? Thật đấy à?”

“Dĩ nhiên. Tớ đã hứa rồi mà đúng không?”

Quả thật là cô ấy đã nói vậy – nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi vào trường này mà nỗ lực của tôi thực sự được đền đáp. Tôi cảm thấy thực sự rất sốc.

Whoa, cái này hiếm lắm đấy – hình như là có từ trước cả khi season 1 phát sóng!

Khi tôi cười tươi ngắm nghĩa những mô hình đó, Tiara-san nghiêng người nhìn sát vào mặt tôi.

“Nukumizu-san, hôm nay cậu về trễ à?”

“À, ừm, vì phải làm tập san cho câu lạc bộ nên chắc tớ sẽ về hơi muộn.”

“Tiếc nhỉ. Hội học sinh kết thúc công việc sớm hơn dự kiến, nên tớ định rủ cậu về chung.”

“Gì cơ, với tớ á?”

Cạch.

Tiếng bấm ghim trong tay Yanami vang vọng khắp phòng.

“...Cuộc bầu cử kết thúc rồi mà? Vậy sao hai người lại về cùng nhau?”

“Không có lý do gì đặc biệt đâu. Chỉ là thỉnh thoảng bạn bè đi về cùng nhau cũng tốt mà.”

Tiara-san trả lời thản nhiên, rồi quay sang Shiratama-san.

“Vậy thì tớ sẽ mượn Shiratama-san vậy. Em đi với chị một lát được không?”

“Vâng, đi một chút chắc cũng không sao đâu ạ.”

Shiratama-san đứng dậy sau khi liếc nhìn tôi một cái..

...Sao Tiara-san lại rủ em ấy đi chứ?

Khi tôi còn đang hoang mang, Shiratama-san nháy mắt tinh nghịch với tôi.

“Hội trưởng. Em quyết định sẽ gia nhập Hội học sinh rồi.”

“Hả?”

Hội học sinh có nhận tội phạm à?

Mà nghĩ lại, cựu Hội trưởng còn là đồng phạm của em ấy nữa nên chắc tiêu chuẩn cũng thoáng hơn tôi nghĩ.

Trong khi tôi còn đang tự thuyết phục bản thân, Tiara-san khẽ cúi đầu với tôi.

“Tớ đã đích thân mời em ấy gia nhập. Dĩ nhiên là sẽ đảm bảo không ảnh hưởng gì đến hoạt động của Câu lạc bộ Văn học.”

Trái lại, tôi còn cảm thấy nhẹ nhõm khi có thêm người gánh ‘quả bom sống’ này.

“Không vấn đề gì đâu. Nhờ cậu trông chừng Shiratama-san nhé, Basori-san”

Khi Tiara-san chuẩn bị rời đi, cô ấy ngoái đầu lại nhìn.

“Ô? Hôm nay cậu không gọi tớ bằng tên nữa à?”

“À, tớ tưởng cậu không thích bị gọi như vậy...”

Đáp lại câu hỏi chân thành của tôi, Tiara-san mỉm cười.

“Nếu là cậu, Nukumizu-san, thì tớ không thấy phiền gì đâu.”

Khoan đã... có phải cô ấy vừa cho phép tôi gọi bằng tên thật không?

Khi tôi còn đang đứng hình, cô ấy khúc khích cười rồi cùng Shiratama-san rời khỏi phòng câu lạc bộ.

Sau khi cánh cửa khép lại, tôi đỡ người lên ghế.

Hôm nay tôi sống sót rồi, nhưng... mọi chuyện chắc chắn sẽ còn phức tạp hơn từ giờ.

“...Nhìn...”

Yanami đang nhìn tôi chằm chằm và nói theo chữ “nhìn” kéo dài. Điều này có nghĩa là sao vậy.

“Cậu có chuyện gì muốn nói với tớ à?”

“Chuyện lúc nãy. Từ khi nào mà cậu với Basori-san thân nhau đến mức đó?”

“Ý cậu là... chuyện gì cơ?”

“Cậu luôn gọi tớ là Yanami-san mà lại đi gọi Basori-san bằng tên sao? Hảm.”

À, ra là chuyện này. Tôi hiểu rồi, hiểu rồi...

Tôi chống khuỷu tay lên bàn, đan hai bàn tay trước mặt.

“Yanami-san à, nghe tớ nói này. Đúng là tớ với Basori-san đã hiểu nhau hơn sau cuộc vận động tranh cử. Và việc xây dựng mối quan hệ với tân Hội trưởng Hội học sinh cũng sẽ củng cố vị thế cho Câu lạc bộ Văn học. Điều đó phù hợp với mục tiêu của cậu mà, phải không?”

Dù tôi đã giải thích hoàn hảo như vậy, Yanami vẫn bĩu môi, tỏ vẻ không hài lòng, rồi cho một miếng chikuwa vào miệng.

“Bầu cử Hội học sinh vốn là một quá trình thiêng liêng để chọn ra người đại diện, cậu phải biết chứ? Dùng nó làm cớ để tiếp cận con gái thì... hơi ô uế đấy, cậu không thấy vậy sao?”

“Nếu đã nói vậy, còn cậu thì sao hả Yanami-san?”

“Tớ thì sao cơ?”

Tôi lỡ buột miệng, và Yanami giờ đang nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Trong suốt cuộc bầu cử, cậu lúc nào cũng đi kè kè với Sakurai-kun. Cậu ta nổi tiếng với nữ sinh trường mình, nên chuyện đó... nhìn không được hay ho cho lắm đâu.”

“Sakurai-kun á? Cậu ấy luôn bận rộn với công việc của Hội học sinh mà, bọn tớ đâu có—”

Cô ấy bỗng khụng lại giữa chừng, như thể vừa chợt nhận ra được điều gì đó.

“Yanami-san? Có chuyện gì à?”

Không trả lời, cô ấy đột ngột đứng dậy rồi ngồi phịch xuống bên cạnh tôi.

...Gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Có hơi đáng sợ rồi đây.

Thấy tôi ngồi đơ ra, Yanami cất giọng trêu chọc.

“Nukumizu-kun... cậu đang ghen đấy.”

...Hả? Ghen? Tôi á?

Cậu đang nói gì vậy, Yanami-san? Tôi lắc đầu liên tục.

“Không có đâu. Tớ chỉ không thích mấy tin đồn nhảm về Sakurai-kun thôi. Chỉ có vậy.”

“...Tại sao cậu lại lôi Sakurai-kun vào lúc này?”

Yanami bỗng nghiêm mặt lại.

“Ý cậu là gì, ‘tại sao’ ư? Ngay từ đầu tớ đang nói về chuyện đó mà.”

“Không phải! Chúng ta đang nói về việc cậu ghen vì tớ thân thiết với Sakurai-kun còn gì!?”

Cũng giống nhau thôi mà, đúng không? À mà... có khi tôi cần diễn đạt khác một chút...

“Ý tớ là, nếu có lời đồn nào kỳ lạ giữa cậu và cậu ấy, thì sẽ không công bằng với Sakurai-kun—”

“Chẳng có gì kỳ lạ cả, nghe chưa?!”

Nhưng lạ thật đấy, Yanami-san à. Tôi không nghĩ mình có thể yên tâm giao phó Sakurai-kun thân yêu cho một người như cậu được đâu....

Yanami thở dài thườn thượt rồi thò tay vào túi chikuwa lần nữa.

“Thấy chưa, đó chính xác là điều tớ muốn nói đấy, Nukumizu-kun. ...Này, thử miếng này xem, ngon lắm đó.”

Yanami đưa một miếng chikuwa nhỏ trước miệng tôi.

Tôi vô thức cắn một miếng, và hương vị chikuwa thơm phức, thoang thoảng mùi gừng lan tỏa khắp trong miệng.

“Ồ, có vị gừng.”

“Đúng không? Dạo này tớ bị nghiện món này đấy.”

Không hiểu sao Yanami bỗng dung vui vẻ hẵn lên rồi ăn nốt miếng cuối cùng.

Tôi lơ đãng nhìn cô ấy, và tự lầm nhầm những lời Yanami-san vừa nói lúc nãy trong đầu.

...Cô ấy nghĩ tôi đang ghen.

Sakurai-kun là một trong số ít bạn nam thân thiết của tôi, và đúng là tôi có chút cảm giác bị bỏ rơi khi cậu ấy và Yanami quá thân thiết.

Nói đó là ghen cũng không sai.

Tức là, cảm giác bị cho ra rìa đó bắt nguồn từ việc... chính **Yanami**, cô bạn của tôi lại đang thân thiết với Sakurai.

Nghĩ vậy khiến tôi thấy nhẹ lòng hơn. Khi tôi đang dần thả lỏng người để thư giãn, Yanami ăn xong và bắt đầu xoắn một lọn tóc quanh ngón tay.

“...Mà này, Basori-san nhận được đề bài gì trong cuộc thi mượn đồ ấy nhỉ?”

“Sao cậu lại quan tâm chuyện đó?”

“Thì... cậu ấy lôi một nam sinh chạy băng qua vạch đích trước toàn trường mà. Vụ đó còn lên cả báo trường nữa. Nếu cậu không giải thích, người khác sẽ hiểu làm đó.”

Mà... cũng chẳng phải là hiểu làm đâu.

Đề bài mà Tiara-san rút được là – **Người bạn thích**.

Giữa đống tin đồn vớ vẩn trên báo trường, phần đó lại đúng mới ảo.

“Ù thì, nếu cứ cố cãi mấy chuyện như thế này thì chỉ tổ làm mọi thứ rắc rối hơn thôi. Lờ đi là cách tốt nhất.”

Hoàn hảo. Chắc chắn Yanami sẽ hài lòng với câu trả lời này.

“Cũng đúng. Vậy đề bài là gì?”

...Ờ thì, rõ ràng là cô ấy chưa hài lòng chút nào.

Ánh mắt Yanami nhìn tôi đáng sợ thật. Thôi thì đành bịa tạm vậy.

“Là ‘một người bạn’ bBạn nam thôi!”

“Ồ thiệt à? Mà làm sao cậu ấy rút đúng đề đó được, trong khi không ai biết trước đề gì sẽ ra nhỉ?”

Yanami lầm bầm như nói một mình, rồi chống cằm nhìn tôi chăm chú đầy nghi ngờ.

“-T-thì... đúng là vậy, nhưng mà...”

“Thôi kệ. Dù sao tớ cũng đã cài cắm Shiratama-chan vào Hội học sinh rồi.”

“Ý cậu là sao?”

“Ai biết? Nó có ý gì nhỉ?”

Yanami lảng tránh câu hỏi với giọng điệu như đang diễn kịch, rồi bất ngờ bật dậy đầy năng lượng.

Cô ấy đi đến bên cửa sổ, và từ chỗ tôi ngồi không thể nhìn thấy rõ được biểu cảm của Yanami.

—Khi Tiara-san tỏ tình với tôi trên cầu.

Thật lòng mà nói, tôi đã rất bối rối.

Không phải vì lời tỏ tình, mà là vì **bản thân tôi cũng không chắc về câu trả lời của mình**.

Và hơn hết — trong khoảnh khắc tôi gần như đã nói “đồng ý”, có **bóng dáng một người nào đó** thoảng lướt qua trong đầu tôi.

Điều đó có nghĩa là gì, cảm xúc thật của tôi là gì...

Chỉ trong một đêm thì không thể hiểu nổi.

Tiara-san đã mất bao nhiêu đêm để đấu tranh với chính mình trước khi quyết định tỏ tình với tôi?

“Trời bắt đầu tối rồi,”

Yanami nói khi nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi kéo rèm lại.

“...Gì vậy? Sao cậu lại nhìn tớ kiểu đó?”

Biểu cảm của cô ấy vừa khó chịu, vừa bất mãn... và còn gì đó khác nữa.

Một sự pha trộn của những cảm xúc tôi không thể gọi tên, khi cô ấy lặng lẽ nhìn tôi.

Sự im lặng thật gượng gạo.

Khi tôi chuẩn bị nói gì đó để phá vỡ bầu không khí này, Yanami bất ngờ bật cười.

“...Nukumizu-kun, cậu đúng thật sự là ‘kẻ thù của phụ nữ’ nhỉ?”

HẾT VOL 8!!! RẤT CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ĐỌC ĐẾN ĐÂY!!!

LỜI BẠT CỦA TAKIBI-SENSEI VÀ CHAP EXTRA SẼ CÓ VÀO NGÀY MAI NHÉ!!

Lời bạt của Takibi-sensei và tôi

Cuối cùng thì! “**CÓ QUÁ NHIỀU NỮ CHÍNH THUA CUỘC**” SEASON 2 đã chính thức được xác nhận!

Tất cả là nhờ sự ủng hộ nhiệt thành từ các bạn độc giả và những người đã góp phần làm nên tác phẩm này!

Tôi từng đề cập đến bản chuyển thể anime trong phần lời bạt của Vol 7, nhưng không ngờ rằng mình lại có thể công bố season 2 ngay trong Vol 8 được.

Có vẻ như kiếp trước của tôi lại một lần nữa giải cứu thế giới...

Kể từ sau khi Season 1 lên sóng (được gọi là “Season 1” thôi cũng đủ khiến tôi hạnh phúc lắm rồi!), đã có rất nhiều điều thay đổi xung quanh series này.

Chúng tôi đã giành **hạng nhất chung cuộc** trong BXH Kono Light Novel ga Sugoi! 2025, và đã có rất nhiều fan tìm đến **Thành phố Toyohashi**, bối cảnh chính của câu chuyện, để thực hiện những chuyến tham quan địa điểm ngoài đời thực.

Có những fan hâm mộ quay lại đây nhiều lần, và tôi thậm chí còn nghe nói có người còn quyết định **chuyển hẳn đến sống ở đây**

Tất cả là nhờ **người dân Thành phố Toyohashi** đã chào đón nồng hậu tình cảm mà fan hâm mộ dành cho tác phẩm.

Season 2 của anime vẫn còn một chặng đường nữa mới lên sóng, nhưng **trong thời gian chờ đợi**, vẫn còn rất nhiều điều để thưởng thức như coi lại Season 1, tiểu thuyết gốc, bản manga chuyển thể, những buổi collab, và các địa điểm tham quan trong truyện ngoài đời thực.

Niềm vui chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Hãy cùng nhau tận hưởng tuổi trẻ như những **học sinh của trường cấp 3 Tsuwabuki** nhé!

...À, thật ra tôi đang viết những dòng này vào ngay hôm sau sự kiện "**Hoạt động ngoại khóa của Câu lạc bộ Văn học trường Tsuwabuki**" được tổ chức tại thành phố Akishima.

Cảm xúc dâng trào từ những phần trình diễn tuyệt vời của **dàn diễn viên, Boromaru Bocchi-san, và Mossa-san** vẫn chưa lắng xuống.

Khi Season 2 được công bố, **cả khán phòng đương như vỡ òa trong hạnh phúc**—tôi chắc chắn sẽ không bao giờ quên được khung cảnh ấy cho đến hết cuộc đời mình.

Mang theo cảm xúc đó trong tim, tôi sẽ tiếp tục viết tiếp câu chuyện của **Makeine**.

Giờ thì, **Vol 8 sẽ tập trung vào nhân vật Tiara-san**.

Mong các bạn hãy dõi theo và ủng hộ Tiara-san thật nồng nhiệt khi cô ấy dũng cảm tiến thêm một bước về phía trước nhé.

Gửi lời cảm ơn chân thành đến **Imigimuru-sensei**, người đã vẽ nên những bức minh họa “đỉnh của chóp” một lần nữa.

Đến **Ông Iwasa**, người đã kiên nhẫn đồng hành cùng tôi qua bao lần chỉnh sửa bản thảo.

Xin cảm ơn tất cả mọi người!

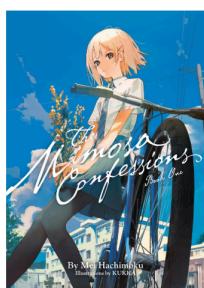
Và gửi đến các bạn, những người đã chọn mua và đọc **Vol 8 này**—!

Mong rằng chúng ta sẽ lại gặp nhau ở tập tiếp theo nhé!

Xin chào tất cả ae! Cuối cùng thì tôi cũng đã dịch hết được toàn bộ Vol 8 rồi. Vì một mình một ngựa nên có lẽ bản dịch sẽ có đôi chút sai sót về mặt ngữ pháp hoặc chính tả nên mong ae vui vẻ thông cảm bỏ qua nhé... Sau khi dịch nốt hết chap Extra + SS của Bookwalker thì t sẽ ngồi rà lại lỗi của toàn bộ bản dịch lần nữa và làm thành file pdf cho bạn nào muốn đọc trên kindle. Cuối cùng thì link vol này sẽ luôn để đây cho ae đọc (Nhưng nên down về nhé, lỡ không may link die)

Trong khi đợi Vol 9 của Makeine thì có thể t sẽ làm thêm một vài project nữa của các bộ bên dưới vì sẵn có bản eng ebook kk. Mùa Hạ và Xuân đã được mua bản quyền rồi nên các bạn có thể tìm đọc nhé!! Lời cuối cùng thì cảm ơn tất cả ae đã donate ủng hộ tôi dù nhiều hay ít nha, mong rằng Vol 9 của Makeine cũng sẽ ra thật nhanh.

The Mimosa Confessions



Volume 1



Volume 2



Volume 3



TRAN DANG NGOC CONG

Tài khoản 103874840284

VietinBank CN KCN BIEN HOA - PGD AN BINH

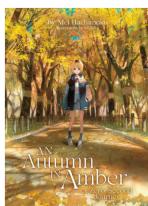
The Four Seasons series



The Tunnel to Summer, the Exit of Goodbyes



Wait For Me Yesterday in Spring



An Autumn in Amber, a Zero-Second Journey



An Endless Winter, a Broken Dreamland (Coming Soon)

Chap Extra

Extra - "Đừng gọi tớ là đồ ngốc."

Sau khi cuộc thi cỗ vũ tại Hội thao kết thúc, các nam sinh lớp 2-C đang thay đồ trong lớp học của mình.

Khi Ayano Mitsuki đang cởi khuy áo đồng phục, cậu quay sang người bạn bên cạnh cũng đang thay đồ và nói:

"Này, dạo gần đây cậu thấy Nukumizu thế nào?"

"Ý cậu là sao?"

Người nghiêng đầu trước câu hỏi bất ngờ ấy là Sakurai Hiroto.

Vừa phủi lớp bụi cát trên áo khoác đồng phục đã cởi ra, cậu vừa đáp lại với vẻ khó hiểu:

"Cậu ấy dạo này hay đi với Basori-san, đúng không? Theo tớ thấy thì hai người đó có vẻ khá hợp nhau đấy."

"Khó nói lắm. Nhưng đúng là Basori-chan có vẻ đã cởi mở hơn với cậu ấy."

Sakurai tỏ ra bối rối khi câu chuyện bỗng chuyển hướng sang đề tài tình cảm.

"Sao tự nhiên cậu lại nhắc chuyện này vậy?"

"Nukumizu đã giúp tớ rất nhiều trong vụ của Chihaya. Tớ nghĩ nên trả ơn bằng cách giúp cậu ấy trong chuyện tình cảm."

Có lẽ nên đợi đến khi cậu ấy thật sự nhớ tư vấn thì hơn.

Sakurai nghĩ vậy, nhưng không nói ra. Dù sao thì Sakurai Hiroto vốn là người chững chạc.

"Trước tiên, ta cần phải hiểu rõ cảm xúc của Nukumizu. Cậu chẳng nói hôm trước là thấy có gì đó mờ ám giữa cậu ấy và Yakishio-san à?"

"Tớ cũng từng nghĩ thế, nhưng dạo này lại cảm thấy mơ hồ lắm. Như thể chính Nukumizu cũng không có kiểu cảm xúc ấy."

"Ừm... Nukumizu-kun vốn không phải kiểu người sẽ chủ động theo đuổi con gái mà."

Vừa nói, Ayano vừa mặc đồng phục thể dục, cặp kính của cậu lóe sáng khi quay sang Sakurai.

"Chúng ta đang nói về Remon đấy. Một cô gái như vậy thì ai mà chẳng rung động — điều đó quá đỗi tự nhiên. Nếu đến giờ cậu ta vẫn chưa tỏ tình, thì chỉ có thể là vì cậu ấy thích người khác thôi."

Vẫn tự tin như thường, Ayano Mitsuki khẳng định chắc nịch. Sakurai Hiroto suy nghĩ một lát.

Tùy thuộc vào câu trả lời, chuyện này có thể dẫn đến rắc rối.

"Ừ, tớ không biết rõ Yakishio-san lắm, nhưng... nếu cô ấy thực sự tuyệt vời như vậy, thì có thể là sự ngưỡng mộ, tôn trọng, hoặc là nhiều cảm xúc khác trộn lẫn."

Trước câu trả lời mang tính chung chung, né tránh để lảng sang chuyện khác của Sakurai, Ayano liền hào hứng chen vào:

"Ra vậy. Nghe cũng hợp lý đấy! Ngay cả tớ cũng—"

Đúng lúc đó, màn hình điện thoại trên bàn của Ayano bỗng sáng lên.

"...À, là Chihaya."

"Cô ấy gọi cậu ra à?"

"Không, thỉnh thoảng cô ấy lại gửi mấy tin nhắn trống như vậy đó."

Ayano cười gượng.

"Cô ấy nói là khi đang xem lại mấy tin nhắn cũ thì vô tình bấm gửi. Rắc rối ghê ha?"

"Nghe như cậu đang khoe bạn gái ấy."

...Chủ đề này không nên đào sâu hơn.

Sakurai cảm thấy như vậy theo bản năng và liền chuyển chủ đề.

"Mà này, cậu học cùng cấp hai với Nukumizu-kun đúng không? Hồi đó cậu ấy thế nào?"

"Cùng trường thì có, nhưng khác lớp. Remon nói là có một người trong lớp cô ấy lúc nào cũng đọc sách như tớ, nên tớ đã bắt chuyện với cậu ấy ở lớp học thêm. Hồi đó, Remon—"

Màn hình điện thoại của Ayano lại sáng lên.

...Chủ đề này cũng không ổn. Không rõ vì sao, nhưng Sakurai cảm thấy chẳng lành. Cậu nhìn sang áo đồng phục của Ayano đang để gần đó và lại đổi sang chuyện khác.

"À mà, Ayano-kun, tớ bất ngờ là cậu vẫn mặc vừa đồng phục cấp hai đấy."

Ayano tự hào giơ áo khoác đồng phục lên.

"Chihaya đã nối lại tay áo cho tớ đấy. Cô ấy khéo tay lắm đúng không?"

"Wow, ấn tượng thật. Nhìn không nhận ra là đã sửa luôn ấy."

Sakurai trầm trồ, nhưng ánh mắt cậu dừng lại ở một chỗ trên chiếc áo.

"Có gì sao?"

"Hình như chỉ có cái khuy áo thứ hai là mới. Cậu tặng ai vào lễ tốt nghiệp à?"

"Không có chuyện đó đâu... nhưng đúng là cái khuy này mới thật."

Có vẻ đây là lần đầu tiên Ayano để ý đến điều này.

Sau một thoáng ngạc nhiên, cậu chợt hiểu ra điều gì đó và nở một nụ cười gượng gạo.

"Chắc Chihaya muốn có cái khuy thứ hai này. Đáng lẽ nên nói rõ ra thì hay hơn nhỉ."

Sakurai định lên tiếng, nhưng nụ cười của Ayano khiến cậu nuốt lời.

"...Uh, chắc là vậy."

Sakurai đã từng nghe Hokobaru kể về bạn gái của Ayano — Asagumo Chihaya.

Cậu có những suy nghĩ riêng về chuyện đó...nhưng không cần thiết phải đào sâu thêm.

Phải, đôi khi... việc "thiếu nhạy cảm" lại là điều cần thiết.



Short Story của Makeine Vol 8 khi mua sách ở Melonbooks 🍍

Khát khao những điều không thể có: Xanh 💙 và Trắng 💛

Những sự kiện buổi chiều của hội thao đã bắt đầu, tiếng reo hò từ sân trường vang vọng đến tận phòng Câu lạc bộ Văn học.

Shiratama Riko từ lớp 1-F, vẫn còn đang mặc trang phục cổ vũ, lấy điện thoại ra rồi chụp vài tấm selfie.

Sau vài lần chụp lại, cuối cùng cô bé cũng có được một tấm ưng ý.

Vừa ngân nga giai điệu, cô bé vừa gửi bức ảnh cho ai đó, rồi bắt đầu cởi bộ đồ cổ vũ ra.

“Êyyy, tớ vào đây!”

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng CLB mở ra, một giọng nói tươi tắn vang lên.

“Chào Yanami-senpai”

Sải bước tự tin vào phòng là Yanami Anna, cô bạn cũng đang mặc đồ cổ vũ.

“Ồ, Shiratama-chan, em thay đồ ở đây hả?”

“V-vâng...”

“Em không hợp với mấy bạn nữ trong lớp lắm nên thay đồ ở đây sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Yanami hơi bất ngờ trước sự thản nhiên của Shiratama khi nói một điều buồn bã như vậy.

Thấy vẻ mặt của đàn chị, Shiratama tò mò nghiêng đầu.

“Sao senpai lại thay đồ ở đây ạ?”

“Chị vừa đưa Komari-chan đến phòng y tế—Thế nên chỗ này gần hơn.”

“Có chuyện gì xảy ra với Komari-senpai hay sao ạ?”

Shiratama lo lắng hỏi, Yanami lắc đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Không phải là có chuyện gì xảy ra với chị ấy... mà là chị ấy đã trở thành một...h-huyền thoại.”

Shiratama há miệng như muốn hỏi ý nghĩa của điều đó, nhưng rồi dường như nghĩ lại rồi chỉ gật đầu cho qua.

“Em hiểu rồi. Hợp lý đấy ạ.”

“Ừ, ừ. Chính xác là thế đấy.”

Thế rồi cuộc trò chuyện của họ lắng xuống.

“...Hừm.”

Với vẻ mặt hài lòng, Yanami cởi chiếc áo khoác ngoài của bộ đồng phục ra.

Shiratama cũng tiếp tục thay đồ, trong căn phòng câu lạc bộ yên tĩnh, chỉ có tiếng sột soạt của quần áo và tiếng khóa kéo khe khẽ vang lên.

Một sự im lặng thanh bình bao trùm lấy họ một lúc—
Cho đến khi những tiếng reo hò vang lên từ xa, tiếp theo là tiếng súng lệnh ở vách đếch.
Yanami liếc nhìn đồng hồ trên tường, và rồi mắt cô vô thức hướng về cơ thể của Shiratama khi cô bé đang thay đồ.
Một suy nghĩ bất chợt thoát ra từ miệng cô, vô tình và gần như không nghe thấy.
“...Gầy quá.”
Suy nghĩ ấy bật ra trước khi cô kịp nhận ra.
Shiratama, tay cầm chiếc khăn lau mồ hôi, phản ứng lại lời nhận xét.
“Có chuyện gì ạ?”
“À—không, chị chỉ đang thắc mắc... em thường ăn những bữa như thế nào vậy Shiratama-chan?”
Câu hỏi dò xét của Yanami khiến Shiratama dùng ngón tay chạm vào má, nghiêng đầu suy nghĩ một cách đáng yêu.
“Em thích ăn rau lăm, nên chắc em ăn chủ yếu là salad à.”
“Chỉ rau thôi á? Thế còn thịt với cơm thì sao?”
“Với em thì Salad đủ no bụng rồi. Chắc em không phải là tanuki mà giống một chú thỏ con hơn. Nhảy tung tung~.”
“Salad... làm em no sao...?”
Yanami cứng đờ, lầm bầm một mình.
Thấy lời nói đùa của mình bị phớt lờ, Shiratama lặng lẽ tiếp tục thay đồ với vẻ mặt bình tĩnh.
“À—nếu là thịt thì dạo này em hay làm giảm bông gà. Thật ra cũng khá vui ạ.”
“Giảm bông sao... Chị hiểu rồi, cũng được đây.”
Hài lòng với suy nghĩ đó, Yanami vẫn chỉ mặc đồ lót trên người bắt đầu lục lọi trong túi.
Nhìn đàm chị, Shiratama lầm bầm một mình mà không nghĩ ngợi.
“...Nếu em có ‘cái đó’, có lẽ anh trai em cũng sẽ...”
“Em nói gì thế?”
“À, không có gì ạ.”
Yanami trông bối rối, lắc lẹp xịt khử mùi vừa lấy ra.
“Dù sao thì, Yanami-senpai thường ăn những bữa như thế nào vậy ạ?”
“Hmm, chị chỉ cố gắng ăn uống sao cho cân bằng thôi” Cô nói trong khi xịt khử mùi.
“Em hiểu rồi, senpai rất chú ý đến dinh dưỡng nhỉ” Shiratama đáp.
“Cũng gần như vậy. Em biết đấy, nếu ăn đồ mặn thì sau đó lại thèm đồ ngọt có đúng không? Rồi ăn đồ ngọt xong lại muốn ăn đồ mặn. Riết rồi nó sẽ thành một vòng luẩn quẩn bất tận ấy.”

Khi Yanami nói về đồ ăn, tốt nhất là không nên tranh cãi.

Shiratama Riko chỉ đơn giản gật đầu.

“Đó là lý do tại sao Black Thunder (Thanh socola bar) mix với Kaki no Tane (Đậu phộng với hình dáng giống Hạt điều) là giải pháp tối ưu nhất. Em có thể điều chỉnh sự cân bằng giữa ngọt và mặn bằng cách thêm Kaki no Tane, nên cứ thế mà ăn mãi là được. ...Khoan đã, chúng ta đang nói về cái gì ấy nhỉ?”

Nhìn có vẻ bối rối, Yanami trùm chiếc áo đồng phục thể dục qua đầu.

“Em đoán bí quyết thực sự là có một cái dạ dày thật khỏe mạnh nhỉ...”

Ánh mắt Shiratama dán chặt vào bộ ngực đầy đặn của Yanami.

Khi Yanami vuốt tóc, ánh mắt cô lại dừng lại ở vòng eo thon gọn của Shiratama.

Hai người đều im lặng nhìn nhau trong một khoảnh khắc...

Và rồi cả hai cùng khẽ lầm bẩm:

“Ugh...may mắn thật.”



SSS của Makeine Vol 8 khi mua sách ở Animate



Học sinh năm hai trường Cao trung Tsuwabuki, Basori Tiara.

Tính cách đúng đắn và lẽ phép, nổi tiếng với các giáo viên là một học sinh nghiêm túc.

"Minh tự hỏi liệu điều này có thực sự ổn không..."

Một ngày nọ, trong kỳ nghỉ trước cuộc bầu cử hội học sinh.

Cô đứng trước chiếc gương lớn trong phòng mình, ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân.

Tóc cô xõa xuống, được buộc thành hai búi nhỏ gần đỉnh tai. Chiếc váy mới của cô được gấp ngắn hơn kết hợp cùng đôi tất đùi có sọc dọc.

Không, cô đã đi đến nước này rồi—không còn đường lui nữa.

Với vẻ mặt trang nghiêm, Tiara chậm rãi giơ cả hai ngón trở lên.

Cô xoay chúng trong không khí—

"Hoàn hảo". Cô gật đầu hài lòng—

Cách. Tiếng cửa mở.

"Chị ơi, có bạn chị đến nè—"

Người mở cửa là em trai cô, Takashi.

Hai chị em nhìn nhau. Bầu không khí trở nên ngượng ngùng và nặng nề.

"Hmm, có lẽ chị đến không đúng lúc."

"H-Hội trưởng?!"

Xuất hiện từ phía sau em trai cô là hội trưởng hội học sinh trường Cao trung Tsuwabuki, Hokobaru Hibari.

Takashi cuối cùng cũng hoàn hồn, quay lại với vẻ mặt

khó xử.

"Um...em xin phép để hai người nói chuyện ạ, Hokobaru-san."

Giờ chỉ còn lại một mình, Hokobaru vuốt tóc ra sau với một nụ cười gượng gạo.

"Chị ở gần đây nên ghé qua, nhưng...có phải chị đã làm gián đoạn chuyện gì không?"

"K-Không, không sao đâu ạ! Ừ thì...chị có nghe thấy những gì em vừa nói không?"

"Hmm? Có gì lạ sao?"

"Không, không có gì đâu ạ! Để em đi lấy trà và bánh ngọt!"

Khi Tiara định vội vã trốn khỏi tình huống khó xử này, Hokobaru chìa ra một chiếc túi.

"Không cần đâu, chị mang đến rồi. Có cả đồ uống nữa."

"Em cảm ơn chị vì đã chu đáo. Mời chị ngồi ạ."

Khi cả hai ngồi đối diện nhau, Hokobaru chăm chú quan sát vẻ ngoài của cô.

"Đây có phải là một trong những kiểu 'thay đổi hình tượng' không? Em khá táo bạo đấy."

"K-không đâu, đây thực ra là nhân vật trong một bộ anime có tên là Chikapyon..."

"À, hóa ra là cosplay. Chị không ngờ Basori-chan lại thích những thứ như này đấy."

"Em không có thích!"

Tiara vội vàng phủ nhận, Hokobaru vỗ nhẹ vai cô.

"Chị biết rồi, vậy là em đang cố gắng thay đổi sao cho hợp gu với ai đó có phải không. Giờ thì chị hiểu rồi."

"Xin đừng hiểu theo cách đó! Không có ai như vậy cả!"

Tiara kiên quyết phủ nhận, khiến Hokobaru nhìn cô với vẻ khó hiểu.

"Nhưng chẳng phải em và Shikiya đang trong một mối quan hệ...thuần túy về thể xác sao?"

"Chúng em KHÔNG CÓ!! Em rất kính trọng Shikiya-senpai, nhưng không phải là mối quan hệ kiểu đó!"

"Vậy...em có tình cảm với ai khác sao?"

Hokobaru ngây thơ hỏi với vẻ tò mò.

"Hả? T-thì, cái đó, um... Ô! Bánh dày nhân dâu tây này!

Em thích món đó lắm!"

Tiara trắng trợn đánh trống lảng rồi lấy ra một ít đồ ngọt từ trong túi.

"À, đó là bánh từ cửa hàng mochi ở Yacho. Gia đình chị là khách quen ở đó."

"Quán đó ngon thật... Khoan đã, Hội trưởng—sao chị lại nhìn chằm chằm vào mặt em như vậy?"

Nhận thấy ánh mắt của Hokobaru, Tiara nghiêng đầu bối rối.

"À, xin lỗi. Chị chỉ ngạc nhiên là tóc em dài đến vậy khi xõa xuống."

"Đây thực ra là tóc giả từ tiệm làm tóc. Tất nhiên là nó không vi phạm nội quy trường học."

"Không cần phải giàu diếm đâu. Nó rất hợp với em."

Tiara rụt rè chạm vào tóc, còn Hokobaru nhìn cô với một nụ cười ấm áp.

Sau khi cuộc trò chuyện nhẹ nhàng lắng xuống, Tiara hắng giọng và quay lại đối diện với Hokobaru.

"Dù sao thì, Hội trưởng, hôm nay chị đến đây có việc gì sao?"

"Gần đây em có vẻ hơi căng thẳng đây Basori. Coi như đây là một chút động viên tinh thần đi."

"Ôi trời, sao lại ưu ái em như vậy—liệu có công bằng với Sakurai-kun không?"

Tiara hỏi, giọng hơi hờn dỗi.

Hokobaru nở một nụ cười hiền dịu, đầy bao dung.

"Hiroto và em đó Basori, đều là những kouhai quan trọng đối với chị. Chị ủng hộ cả hai em."

"...Em cảm ơn."

Giảm bớt vẻ mặt căng thẳng, Tiara mỉm cười. Rồi Hokobaru đặt một câu hỏi khác.

"Nhân tiện, Basori này—có một chuyện mà chị muốn hỏi."

"Vâng, chuyện gì vậy ạ?"

Ưc. Tiara thảng lừng, cảm nhận được sự nghiêm túc đột ngột.

Với vẻ mặt trang nghiêm, Hokobaru hỏi:

"Cái...Chiêu Chikapyon vừa rồi—thực ra là cái gì vậy?"

"Vậy là chị đã thấy hết rồi hả?!"

Tiara đỏ bừng mặt, nhưng Hokobaru vẫn không hè lùi bước:

"Vì đó là một chiêu nhắm thẳng vào trái tim người khác, nên chị đoán nó có tác dụng kích thích ham muốn. Điều đó có nghĩa là em định quyền rũ ai đó—if không phải Shikiya-chan, thì là—"

"Chúng ta có thể ngừng nói về chuyện này được không ạ?!"

Vào một buổi chiều yên tĩnh, ngay trước cuộc bầu cử hội học sinh..

Tiếng hét của Tiara Basori vang vọng khắp khu phố mua sắm cũ ở thị trấn Hanazono, thành phố Toyohashi.



SSS Bookwalker

Bookwalker SSS - Buổi Học Nhóm Trong Sáng và Lành Mạnh

Một ngày nọ sau giờ học, tôi đang ở trong toà nhà chính của Trường Trung học Tsuwabuki.

Tránh những ánh mắt tò mò, tôi lặng lẽ mở cánh cửa có gắn bảng “Phòng Hướng Dẫn Học Sinh” và nhanh chóng lén vào bên trong.

Khi tôi bật đèn lên, căn phòng hiện ra là một không gian trống trải, chỉ có một cái bàn và hai chiếc ghế.

Tôi đặt cặp lên bàn và đứng chờ người ra cho đến khi cánh cửa lại mở ra, một cô gái bước vào mà không nói một lời.

Người khoá cửa phía sau không ai khác chính là Phó Chủ tịch Hội học sinh trường Tsuwabuki, Tiara Basori.

"Đúng giờ thật đấy."

"Nukumizu-san, từ cửa sổ nhìn vào là thấy cậu rõ mồn một luôn đó."

Tiara-san nhanh chóng bước đến bên cửa sổ và kéo rèm lại.

"Có ai thấy cậu vào phòng không?"

"Chắc là không đâu..."

Cuối cùng trông có vẻ nhẹ nhõm, Tiara-san đặt cặp lên bàn.

Mà nghĩ cũng phải, chắc cô ấy không muốn cho ai biết chuyện mình đang âm thầm gặp gỡ một tên u ám như tôi.

Tôi ngồi xuống ghế với một nụ cười méo xệch.

Dĩ nhiên, gọi đây là một cuộc “gặp gỡ bí mật” không có nghĩa là sẽ có điều gì đó mờ ám xảy ra.

Chuyện là, đây chỉ là một buổi học nhóm bí mật mà Tiara-san thỉnh thoảng chủ động đề xuất.

Hôm nay, cô ấy muốn tôi giúp môn Văn học cổ điển Nhật Bản — nhưng thật lòng mà nói, tôi cũng không tự tin khi dạy môn này lắm...

"Xin lỗi vì đã làm phiền cậu. Lần này mình chưa học được mấy cho bài kiểm tra," cô ấy nói với vẻ bối rối, rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

"Cậu còn phải lo công việc Hội học sinh nữa mà, chuyện đó là đương nhiên thôi."

"Ồ? Nhưng Nukumizu-san cũng có Câu lạc bộ Văn học mà, hay là cậu đang lười làm việc đấy?"

"Ờ thì—"

Tôi vừa định đáp lại thì nhận ra nét cười tinh nghịch trên khuôn mặt cô ấy, liền nhún vai.

"Đạo này mình bận lắm. Hôm nay trông cậy vào cậu đấy."

"Dĩ nhiên rồi. Cậu không hiểu chỗ nào mình sẽ giúp hết."

Tiara-san khúc khích cười khi nói vậy.

Thật ra thì, cô ấy không phải kiểu học sinh giỏi giang cho lắm.

Đạo gần đây điểm số của tôi cũng tụt dốc đều, nhưng Tiara-san thì lúc nào cũng sát nút rót mòn.

Dù vậy, so với Yakishio, người gần như trượt tất cả các môn... thì cô ấy chẳng khác gì học sinh xuất sắc cả

Thế là, buổi học nhóm bí mật của chúng tôi lặng lẽ bắt đầu.

Chúng tôi mở vở và sách giáo khoa ra, ôn lại từ đầu những nội dung có thể ra trong bài kiểm tra.

Trong một khoảng thời gian, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng lật trang sách và tiếng bút chì cơ cọ trên giấy.

Ở phòng Câu lạc bộ Văn học thì lúc nào cũng có 'ai đó' ăn vặt tạo tiếng ồn, nên không gian yên tĩnh thế này quả là dễ chịu.

Khoảng mười lăm phút trôi qua.

"...Hồi cấp hai mình cũng học *Makura no Soshi* (Truyện Gối Đầu) đúng không nhỉ?"

Tiara-san khẽ thì thầm, mắt vẫn không rời khỏi quyển vở.

Giờ cô ấy nói vậy tôi mới chợt nhớ ra, hình như đúng là thật.

Khi tôi đang cố gắng lục lại những ký ức mơ hồ, cô ấy tiếp tục nói, giọng mang chút hoài niệm.

"Hồi đó mình không thấy Văn học cổ lại khó đến vậy."

"Ừ thì, học cấp hai chủ yếu là để làm quen với Văn học cổ điển mà. Kiểu mấy đứa bạn sẽ cười phá lên khi ta đọc mấy câu trích dẫn cổ ấy."

Nghe tôi nói vậy, Tiara-san ngẩng đầu nhìn lên, tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Ồ? Vậy ra Nukumizu-san cũng từng có quãng thời gian cấp hai sôi động hả?"

"Không, đó là mấy người khác thôi. Mình thì chẳng có bạn bè nào cả."

"...Xin lỗi. Làm ơn quên chuyện mình vừa nói đi."

Tiara-san à, đây là lúc đáng lẽ cậu nên cười mới đúng chứ.

Thế mà bầu không khí lại trở nên nghiêm túc một cách kỳ cục khi buổi học nhóm tiếp tục.

Trong lúc đang âm thầm kiểm tra lại ghi chú, tôi liếc nhìn sang Tiara-san.

Cô ấy đang khẽ mấp máy môi, có lẽ là đang cố học thuộc bảng biến cách.

...Giờ nghĩ lại, chúng tôi chỉ đang học chung thôi mà.

Sau giờ học, trong một căn phòng đóng kín, chỉ có hai đứa... một nam một nữ... cùng ôn bài cho kỳ thi...

Khoan đã.

Có phải... mình đang sống đúng với tuổi trẻ không? Chuyện này... trông có vẻ 'phim ảnh' phết ấy nhỉ?

...Không, từ từ đã.

Hồi hè năm ngoái, Yanami cũng từng nói gì đó giống vậy khi chúng tôi đi tham quan Bảo tàng Tài nguyên dưới lòng đất, và lúc đó tuổi trẻ đã vọt qua tôi như một cơn gió chẳng hề ngoái nhìn.

Ừm—báo động giả. Chắc lại hiểu nhầm rồi.

Tiara-san hôm nay vẫn buộc tóc cao như thường lệ.

Cặp lông mày hơi đậm nhíu lại khi cô ấy dùng đầu bút bi gõ nhẹ lên quyển sách tham khảo. Vì Hội học sinh có nhiều cô gái nổi bật nên mọi người thường hay bỏ qua cô ấy, nhưng giờ nghĩ lại, Tiara-san thật ra có khuôn mặt khá nhỏ. Với kiểu tóc buộc cao, chiếc cổ mảnh mai trắng ngần của cô ấy lại càng nổi bật lên.

Cái nốt ruồi nhỏ nơi cổ ấy... ừm, ờ thì... là thế đó.

Nếu cô ấy dễ gần hơn một chút, tôi nghĩ chắc sẽ được nhiều người để ý tới.

Khi tôi còn đang mơ màng với những suy nghĩ vẫn vơ vó, thì bỗng nhiên Tiara-san quay sang nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

"Nukumizu-san, có chuyện gì sao?"

"Hả? À không, chỉ là trông cậu có vẻ đang rất nghiêm túc nên mình tự hỏi có chuyện gì thôi..."

Tôi lảng tránh với một lời bao biện nửa vời, cô ấy liền thở dài, đưa ngón tay day trán.

"Ugh... Dù cố thế nào mình cũng không nhớ nổi bảng biến cách văn cỗ."

"Ồ, cái đó thì mình cũng từng gặp khó khăn."

"Mình cứ học xong là quên. Cuối cùng thì nhớ được phần cuối rồi thì phần đầu lại mờ nhạt. Cậu có mẹo gì không?"

Tiara-san xoay quyển sách tham khảo lại phía tôi.

"Ôm, cách thông thường thì... cậu sẽ gắn kết lại với những gì đã thuộc trước đó."

"Gắn kết?"

Cô ấy chớp mắt ngạc nhiên.

"Ừ, giống như hát bài hát bằng chữ cái để nhớ chữ ấy. Hoặc dùng các mẹo ghi nhớ. Gần đây mình thường—"

Tôi lấy từ hộp bút ra một cây bút bi.

"Viết lên tay."

"Hả? Cậu đang nói đến quay cóp á?"

Không phải đâu.

"Ý mình là, cậu muốn nhớ bằng biến cách đúng không? Vậy thì chỉ cần gán các loại biến cách cho từng ngón tay thôi. Ngón trỏ dùng để nhớ nhóm động từ chia theo kiểu 下一段活用 – tức là chia theo âm e, còn ngón giữa dùng để nhớ các động từ bắt quy tắc thuộc hàng sa, đại loại thế. Sau đó viết lên tay bằng bút. Nếu cậu nhớ được mối liên hệ đó, chỉ cần nhìn tay trong lúc kiểm tra là sẽ gợi nhớ lại thôi."

"Mình hiểu rồi... Dùng cơ thể như công cụ ghi nhớ nhỉ."

Tiara-san gật gù, rồi lập tức bắt đầu viết lên tay bằng bút bi.

...Ồ, cô ấy làm ngay bây giờ luôn à? Sao không đợi đến lúc về nhà?

Mà nghĩ lại, chính mình là người đề xuất nên giờ mà ngăn lại thì kỳ thật.

Khi tôi đang bối rối cúi xuống xem lại ghi chú, cô ấy đột nhiên bật cười khẽ.

"Làm như này thú vị thật đấy."

"Viết lên tay đúng là có hơi trẻ con thật, nhưng... cũng vui mà."

Cô ấy cứ túm tím cười một mình khi đang viết loằng ngoằng lên tay.

...Thôi thì, miễn cô ấy thấy vui là được. Tiara-san còn vừa viết vừa khe khẽ ngân nga nữa.

Tiếng ngân nga của cô ấy hòa vào không gian, trong khi tôi tiếp tục ôn lại bài ghi chép.

Khoảng 30 phút nữa trôi qua.

Khi tôi cuối cùng cũng ôn xong phần cuối của tài liệu kiểm tra, tôi vươn vai thở dài một cái.

Tiara-san đã im bặt. Cô ấy vẫn cầm bút, đứng im bất động.

"O... Có chuyện gì sao, Basori-san?"

"Uhh... Hết chỗ để viết rồi. Mình phải làm sao đây?"

Cô ấy đưa tay trái lên, hoàn toàn chỉ chít chít viết nhỏ xíu của các biến cách.

Nhin gần thì... có hơi ghê thật.

"Ồ, vậy cậu viết sang tay phải đi?"

"Mình cũng nghĩ vậy, nhưng... mình thuận tay phải."

À, phải rồi.

Khi tôi gật đầu tỏ vẻ thông cảm, Tiara-san đưa cây bút bi về phía tôi.

"Vậy... Nukumizu-san viết giúp mình được không?"

Hả? Tôi... viết lên tay cô ấy á? Thật luôn?

"Khoan đã, sao cậu không xoá hết bên tay trái rồi viết tiếp?"

"Hồi nãy cậu nói quan trọng là phải gắn kết thông tin với hình ảnh đúng không? Nếu viết đè nội dung khác lên thì ký ức sẽ lẫn lộn hết đó."

Thỉnh thoảng Tiara-san nói ra những điều rất hợp lý.

"Nhưng như vậy tức là mình... phải chạm vào tay cậu đấy, biết không?"

Tôi nghĩ mình đang từ chối một cách nhẹ nhàng, nhưng lời đó lại khiến cô ấy cảm thấy bối rối hơn.

Tiara-san đỏ bừng mặt và hét lên:

"Đ-Đừng hiểu lầm! Không phải là mình muốn nắm tay cậu hay gì đâu, rõ chưa?!"

"À—ù, mình hiểu mà. Chỉ là để học thôi đúng không?"

"Chính xác! Vậy nên—"

Cô ấy đưa tay phải về phía tôi đầy dứt khoát.

"Vì chuyện học hành, mình không ngại hy sinh thân thể này!"

"Câu đó nghe bạo quá đấy."

Hơn nữa, câu đó mà lọt vào truyện tranh người lớn là cấm 'cờ đỏ' liền, nên đừng nói kiểu đó nữa thì hơn.

"Ờ thì... nếu cậu thấy ổn thì mình viết nhé."

Khi tôi vươn người qua bàn, Tiara-san hơi nhíu mày.

"Nếu cậu ngồi đối diện thì chữ sẽ bị ngược. Cậu ngồi sang bên cạnh mình đi."

"Ờ-ùm, được thôi."

"Ừm, ngồi ngay đây này."

Tôi kéo ghế ngồi sát cạnh cô ấy rồi nhẹ nhàng cầm lấy tay Tiara-san.

Lòng bàn tay cô ấy không mang lại cảm giác quyến rũ như Shikiya-san, nhưng nhỏ nhắn và mềm mại... rất nữ tính.

...Dù gì thì cô ấy cũng là con gái mà.

Nghĩ vậy có hơi khiếm nhã, nhưng tôi vẫn cẩn trọng đưa ngòi bút lên lòng bàn tay cô ấy

"Ư-uum!"

Vừa chạm đầu bút vào da, Tiara-san khẽ rên lên một tiếng mềm mại.

"Nếu nhột quá thì—"

"M-Mình ổn. Cứ tiếp tục đi."

Cô ấy quay mặt đi, mím môi lại.

Tôi lặng lẽ gật đầu rồi bắt đầu chậm rãi viết chữ lên tay cô ấy.

Bắt đầu từ biến cách *kami nidan katsuyo*, rồi dần đến *na-gyo henkaku katsuyo*.

Khi tôi đang viết chữ "ぬ" (nu) lên ngón út của cô ấy, vai Tiara-san khẽ giật.

"N-Nu... Nukumizu-san, xin đừng... ngoáy nhiều quá..."

"Vì đây là chữ nu, nên có nhiều nét cong. Cô chịu chút nhé."

"V-Vâng. Dạng thứ hai trong biến cách na-gyo là..."

"Nuru, đúng chứ?"

"Nnngh...!"

Nu, nuru, nure, ne...

Từng dạng biến cách của na-gyo dần hiện lên trên ngón út cô ấy.

Mồ hôi bắt đầu lấm tấm nơi gáy của Tiara-san, cả người cô khẽ run lên.

...Chết mẹ. Mình cũng bắt đầu thấy lạ lạ rồi.

Đây chỉ là để học thôi. Không phải... một buổi " huấn luyện cảm giác" đặc biệt nào cả.

Không đùa đâu—nghiêm túc đây.

Tự nhủ như vậy, tôi cuối cùng cũng viết xong ký tự cuối cùng. Tiara-san thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

"C-Cho mình... nghỉ một lát được không...!"

"Thật ra, thay vì nghỉ, hay là tận dụng đà này, mình viết tiếp luôn biến cách *ra-gyo henkaku katsuyo* nhé?"

"Biến cách *ra-gyo*...?"

Tiara-san nhìn vào sách, đôi mắt long lanh.

Ra, ri, ri, ru, re, re...

So với biến cách *na-gyo*, các ký tự này ít nét cong hơn.

Má cô ấy vẫn ửng đỏ, Tiara-san khẽ gật đầu.

Tiếp theo là ngón áp út.

Khi tôi chậm rãi lướt ngòi bút dọc theo ngón tay ấy, vai Tiara-san lại khẽ run lên.

Cô ấy vẫn chưa nhận ra...

Dãy chữ *re* đang chờ đợi ở cuối chuỗi biến cách *na-gyo* ấy.

Giờ nghĩ lại thì, có lẽ những dấu hiệu đã xuất hiện từ lúc đó.

....Một tháng sau, tôi đã nhận được lời tỏ tình từ Tiara Basori.